

HAYATA TUTUNMA ÖYKÜLERİ

Hayatın Demi

Hazırlayanlar

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı
Prof. Dr. Mehmet Ali Erkurt
Prof. Dr. Fevzi Altuntaş
Doç. Dr. M. Sinan Dal

Malatya 2019

İnönü Üniversitesi Yayınları: 57

HAYATA TUTUNMA ÖYKÜLERİ

Hayatın Demi

Hazırlayanlar

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı
Prof. Dr. Mehmet Ali Erkuş
Prof. Dr. Fevzi Altuntaş
Doç. Dr. M. Sinan Dal

ISBN: 978-605-7853-10-3

Sertifika No: 26607

Genel Yayın Yönetmeni

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı

Grafik Tasarım

Öğr. Gör. Bünyamin Bayram

Yayın Koordinatörü

Mesut Karataş

Düzeltili

Belgin Tezcan Aksu

Kapak

Ayşe Denizli - Emrah Akbaş

Adres

Merkez Kampüs, 44280 Battalgazi MALATYA
0422 377 32 24 e-posta: yayinevi@inonu.edu.tr

Baskı

İnönü Üniversitesi Matbaası MALATYA
Haziran 2019

Bu kitabın yayın hakkı Hematolojik Nadir Hastalıklar Derneğine aittir. 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereği herhangi bir bölümü, resmi veya yazısı, yazarların ve yayıncısının yazılı izni alınmadan tekrarlanamaz, basılamaz, kopyası çıkarılamaz, fotokopisi alınmaz, hiçbir biçimde ve hiç bir yolla çoğaltılamaz ve dağıtılamaz. Yazıların içerikleri yazarları bağlamaktadır.

SUNUŞ

Hayat bir hikâye arayışıdır, çizgisi düz gibi görünen ama zaman zaman zikzaklar içeren... Çıkışlar vardır bu hikâyede, bazen de ansızın inişler... Hatta kimi zaman umutsuzca dibe vuruşlar... Hiç bitmeyeceğini sandığımız sevinçleri, yine hiç bitmeyeceğini sandığımız acılar ve kederler kovalar.

“Hayat bir hikâye arayışıdır” aslında... Hikâyenin ana karakteri olarak geçmişe dönüp baktığımızda yaşadığımız pek çok olayın, yaşadığımız andaki etkiyi aynı canlılığı ile bırakmadığını ancak sevdiğimizle paylaştıklarımızın en derin izleri kazındığını görürüz zihinlerimize.

“Hayat bir hikâye arayışıdır” aslında... Ve hastalıklar önemli bir parçasıdır bu hikâyenin, bazen başlangıcıdır bazen de sonu. En basit hastalıklar bile derin izler bırakırken bu hikâyede, kanser gibi çok daha zorlayıcı hastalıklar hikâyenin merkezindeki karakter kadar çevresindekilerde de derin yaralar açar.

Hematolojik Nadir Hastalıklar Derneği olarak böyle bir yarışma ile ortak derdimiz olan “kansere” ve hematolojik hastalıklara farklı bir pencereden bakmayı arzuladık. Duygularımızı ve düşüncelerimizi paylaşalım ki üzüntülerimiz ve sıkıntılarımız azalsın, umudumuz artsın istedik. Çiçeğin dikenini var diye üzüleceğimize, dikenin çiçeği var diye sevinelim istedik.

Bu yolculukta yolumuzu aydınlatan en önemli iki gücün “umudunu kaybetmemek” ve sıkıca “hayata tutunmak” olduğunun, zaferlerin önce beyinde kazanıldığının bilincindeyiz. Umudumuzu kaybetmeden, inançla ve hayata pozitif bakmayı öğrenerek devam ettirmeliyiz başkahramanı olduğumuz yaşam öykümüzü.

Birbirimizin sesini duyalım, acılarımızı ve sevinçlerimizi paylaşalım istedik ve bu yıl üçüncüsünü düzenlediğimiz öykü yarışmamızla yeni hikâyelerin bir araya gelmesi için çabaladık. Son başvuru tarihini 16 Aralık 2018 olarak belirlediğimiz öykü yarışmamıza bu yıl 74 katılımcı öykülerini gönderdi. Katılımcılara ait istatistiksel bilgiler şöyleydi: 34’ü kadın, 40’ı erkek idi; en genç katılımcı 17, en yaşlı katılımcı

66 yaşındaydı; 23 farklı ilden katılım oldu ve en çok katılım İstanbul ilindendi; katılımcıların 22'si sağlık çalışanıydı.

Prof. Dr. Mehmet Ali Erkurt, Prof. Dr. Fevzi Altuntaş, Prof. Dr. İsmet Aydoğdu, Sevtap Ayhan, Doç. Dr. Abdülkadir Baştürk, Sultan Bedelciğil, Doç. Dr. M. Sinan Dal, Prof. Dr. Cengiz Demir, Dr. Öğr. Üyesi Hasan Erbay, Doç. Dr. Tuba Hacıbekiroğlu, Fatma Çetin Kabadayı, Prof. Dr. İlhami Kiki, Müjgan Koçak, Doç. Dr. Serdal Korkmaz, Nur İpek Önder Mert, Prof. Dr. Vahap Okan, Dursaliye Şahan, Prof. Dr. Cengiz Yakıncı, Prof. Dr. Sibel Yıldız, Doç. Dr. Ebru Burcu Yılmaz, Doç. Dr. Sema Yılmaz'dan oluşan seçici kurul üyelerimiz ilk üç dereceye giren öykülerimizi belirledi. Yapılan değerlendirme sonucunda birinciliği **“Pamuk İpliğindeki Hayatlar”** adlı öyküsüyle Oğuzhan Güngör; ikinciliği **“Kırmızı Öksürük”** öyküsüyle Kaan Özkaymak ve **“Fanus”** öyküsüyle Mehmet Edemen; üçüncülüğü **“Vuslatın Beyaz Rengi”** öyküsüyle Ali Yalçın ve **“Aynaları Ters Çevirdim”** öyküsüyle İlknur Işık paylaştılar.

Hayata Tutunma Öyküleri 2019 yarışmasıyla ilgili, **“Hayata Tutunma Öyküleri 2019”** ve **“Hayata Tutunma Öyküleri Hayatın Demi”** adlı iki kitap çıkarıldı. Elinizdeki bu ikinci kitapta toplam 29 öykü yer almaktadır.

Yarışmamızda değerlendirmeleriyle büyük emek harcayan seçici kurul üyelerimize, öyküleriyle yarışmamıza katkı sunan tüm katılımcılarımıza sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz.

İnsana olanların değil, o insanın içinde olanların daha önemli olduğu biliyor, “Umudunu kaybeden her şeyini kaybetmiştir.” sözünün öznesi olmadan; sağlıklı, huzurlu, mutlu ve kaliteli bir ömür hikâyesinin kahramanları olmanızı diliyoruz.

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı
Prof. Dr. Mehmet Ali Erkurt
Prof. Dr. Fevzi Altuntaş
Doç. Dr. M. Sinan Dal

İÇİNDEKİLER

Sunuş	V
1. Kiraz Çiçeği	
<i>Özlem Önal Erkurt</i>	1
2. İki Çöp Kadın	
<i>Ebru Zeynep Dişiaçık</i>	7
3. Mucizem	
<i>Nilgün Sönmezer</i>	11
4. Deva	
<i>Arzu Nurdaş</i>	19
5. Doktor ve Anadolu Kızı	
<i>Fehmi Demir</i>	23
6. Yaşat Beni	
<i>Hasan Özgür Yetiştirici</i>	31
7. Şampiyonların Kanı	
<i>Murat Mihçioğlu</i>	41
8. Hayata Rağmen Hayatta Kalmak	
<i>Ömer Alpago</i>	49
9. Yarım Kalan Aşk	
<i>Gülay Şeker Zehir</i>	53
10. Soluk Benizli	
<i>Hatice Meraklı</i>	57
11. Deniz ve Girdap	
<i>Nilay Coşkundeniz</i>	61
12. Bir Tabak Pilav	
<i>Sinem Baş</i>	69
13. Kafamdaki Eritrosit	
<i>Erdal Beşer</i>	77
14. Umutlar Ülkesinin Kapısını Açan Anahtar	
<i>Lamia Göçmen</i>	81
15. Bir Öğretmen	
<i>Kadir Kutlu</i>	87

16. Uzat Ellerini	
<i>Mehmet Ali Özgüven</i>	95
17. Az Rastlanır Bir Mol Hidatiform Hikâyesi	
<i>Zeynep Kesler</i>	97
18. Acilde Bir Kadın Vardı	
<i>Seher Keçe Türker</i>	109
19. Kaderim Yaşamak ve Yaşamaktır	
<i>Ebru Sarıöz</i>	115
20. Kayısı Tomurcuğu	
<i>Adem Kav</i>	123
21. Çekmecelere Gizlenmiş Cümleler	
<i>Aygül Durdu</i>	127
22. Koltuk	
<i>Sıla Ateş</i>	131
23. Her Çocuk Koşmayı Hak Eder	
<i>Habip Gostak</i>	135
24. Yaşam Sevincim	
<i>Durucan Aydın</i>	141
25. Kuduzlu Hasta	
<i>Mehmet Sadık Demirsoy</i>	151
26. Kurtuluş Savaşı	
<i>Gülay Kocakaplan</i>	159
27. Canım Çocuklarım	
<i>Firdevs Daş</i>	167
28. Hayata Dokundum	
<i>Saliha Gönülgül</i>	173
29. Baharlar Bekler Bizi	
<i>Mehmet Emin Hangün</i>	181

KIRAZ ÇİÇEĞİ

Özlem Önal Erkurt

Bir insanın saatlerce günlerce kiraz çiçeği izlediğini söylesem inanır mısınız?

Ben izledim. Hem de her gün. Üzerimde sağ sol yapıp çeşitli açılardan ışın veren makinenin her vidasının sayısını ezberlemiş biri olarak sıkılmışım. Hastanenin soğuk LİNAK odasında tavanına taktıkları kiraz çiçeğini izlemek daha zevkli geliyordu. İyi ki de düşünmüşler. Engelli, sürekli yatmak zorunda olan bir insanın hayatı boyunca izlemek zorunda olduğu tavan manzarası benim için birkaç ay izlemem ile son buldu.

Her gün bitkin yorgun hâlimle LİNAK oklarını takip edip görevimi tamamlamak istercesine hastanenin koridorlarını yürürken benden daha zor durumda olan insanları görüp, onlar için dua edip hâlime şükrediyordum.

Sıra bana geldiğinde her defasında yaşadığım utangaçlığı anlamam. Alışmamışız öyle sere serpe uzanmaya ama mecbur elden bir şey gelmiyor.

Aydan, Beytullah, Öztun Hoca her defasında bir yakınım gibi davrandılar. Bir defasında, hasta daha ışın tedavisi aldığımız odadan çıkmadan beni içeri aldılar ya da hasta yavaş hazırlandı bilemiyorum, göz göze geldik hasta kadın ile âdeta gözlerimiz konuştu. Orta yaşlı, hafif kilolu kadın kendi derdini unutmuşçasına bana bakıp ne kadar üzgün olduğunu üç kelime ile ifade etti: “Sen çok gençsin!” Benim fark ettiğim ise kadının tek göğsü yoktu. İnsanlar için bu neden bu kadar önemliydi bilmiyorum. Bana geçmiş ol-

sun derken bile göz ucuyla göğsüme bakıp “Acaba almışlar mı?” diye meraklı gözlerle inceliyorlardı. Sanki anlamıyordum. Hatta bayan, erkek hiç utanmadan soruyorlardı. Benim vücuduma ait bir parça neden onları bu kadar ilgilendiriyordu hiç anlamıyorum.

Çoğu zaman onların içtenliğine bile inanmamaya başladım. Onu bile belki beni üzmemek ya da başkalarına anlatacak konu olsun diye soruyorlardı belki de. “Ya öyle mi falancanınkini almışlar, seninki iyi demek ki.” derken bu tahminimi doğruluyorlardı. Bana sorup beni bir başkasına, onu bana anlatmaktan ne zevk alıyorlardı.

İnsanlar hiç bıkmadan usanmadan bana birilerini emsal gösteriyor, her gün bir yenisi ekleniyordu. Kiracımızın annesi, falancanın kuzeni, bilmem kimin komşusu, arkadaşısı...

Bana örnek vererek yardım mı ettiklerini, moral mi verdiklerini sanıyorlardı bilmiyorum.

Cem Yılmaz’ın bir esprisi geliyordu aklıma “Kaynımda da var, aynıısı.”

Öyle durumlarda daha yeni pençesine düştüğüm hastalık nasıl bir şey anlamaya çalışıyor, tek bir şeye odaklanıyordum. Peki nasıl şimdi?

Ameliyat sonrası aynı rahatsızlığı geçiren bir tanıdık ziyaretime gelmişti. “İnsanlar özellikle senin bulunduğun ortamda bu konuyu açacaklar, her şeyi unutan kişiler senin kaç yıldır yaşadığını her yıl artırarak hesap yapacaklar.” demişti. Ne kadar doğru söylemiş. Hiç tanımadığım insanları bana anlatıyorlar; ardından da bak 15 yıl oldu, tam 12 yıl oldu bir şey olmadı diye konuşmalarına devam ediyorlardı. Bu nasıl bir anlayışı bilmiyorum.

En muzdarip olduğum şeylerden biri de, “Kaçınıcı evre?” diye

bana sormaları oluyordu. Sanki etrafımdaki insanlar doktor kesilmişti; ne yapacaklardı, neden soruyorlardı? Beni daha fazla incitmek için mi?

Bir defasında dayanamadım, çalıştığım bankada bana bunu soran sözde eğitilmiş müşteriye neden merak ettiğini sordum. “Evre dört ise artık geç kaldığını duydum da onun için diye!” cevap verdi. Pişkinliğe ve düşüncesizliğe bakar mısınız? Peki ben evre dört isem bunu söylerken üzülmeyecek miydim? Nasıl bir düşüncesizlikti. Etrafım bir geçmiş olsun, Allah şifa versin demeyi bilmeyen insanlarla doluydu.

Arayıp “Doktor yüzde kaç dedi?” diye soranlara şaşırıp kalıyordum. Yüzde neye kaç diye sorduğumda “İyileşme şansı ne?” demezler mi? Ya da “İlaca cevap veriyor mu? Erkek mi dişi mi?” Ya ne çok seviyorlarmış insanlar soru sormayı.

Sanmayın ki beni sevdiklerinden. Boş boğazlıktan, beni daha çok üzmemekten, ben unutmaya çalıştıkça bana hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. “Bu hastalığa yakalananların kocaları terk ediyorlar.” diyen bile oldu.

Sanki insanların garantileri vardı. Bu kadar kötü kalpli duygusuz nasıl olunabilirdi? Kuru bir “Geçmiş olsun!” yeterdi oysa... Onlardan ne merhamet ne dostluk istiyordum artık. Gerçek dostlarım bir bir azalıyordu. Telefonlarına dahi bakmak istemiyordum. Çok beklediğim, dost bildiğim kimseler ise hiç aramamayı tercih etmişlerdi.

Birçok arkadaşım olduğunu sanırken aslında bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azdı dostum. Eşim arkadaş seçerken daha seçicidir. Herkesle arkadaş olmaz, olamaz; ben ise arkadaş canlısıyım, herkes benim arkadaşım, dostum derken asıl olan sadece ailem ve yakın birkaç arkadaşımış. Çok acı da olsa bunu anlamış

oldum.

Arayan herkesin o sihirli sözcüğü söylemesinden de bıkmıştım. Ne zaman söyleyecekler derken dökülüyorlardı dudaklarından. “Moral çok önemli, moralini yüksek tut!” Olur, tutarım demek isterdim. Sahi söylemeyle oluyor muydu? Kafamı bile tutamazken benim gibi hayat dolu bir insan ayağa kalkacak dermanı yok, aynaya bakacak gücü yok; morali nasıl iyi olabilirdi ki... Bunu ben de yapmışım kendi hastalığımın henüz farkında değilken “tiroit CA” olan arkadaşım Nehir’e belki konuşmak istemez diye mesaj atıp: “Moralini yüksek tut.” yazmışım. Çok sonraları telefonumdaki mesajları temizlerken gördüm. O kadar anlamsız geldi ki. Öğrenmişiz bir şey tekrarlayıp duruyoruz. İnsan başına gelince anlıyor.

Arayamadım diyenleri anlıyorum aslında, o duygu karmaşası arasında insan gerçekten üzülüyor ve arayıp da ne diyeceğini bilemiyor. Bu dönemde çalışmadığım için iş yerine gidemedim ve rapor aldım. “Gerçekten hasta mısınız?” diye sordular. Keşke şaka olsaydı. “Boşver” diyerek gülüp geçiyordum.

Bir de şifalı bitki uzmanı oldu çevremdekiler. Şunu ye, bunu ye diyenlere ne demeli bilmiyorum. Canım bir şey istemiyor, yapacak hâlim yok, yap getir o zaman demek geliyordu ama boş ver içten içe gülüyordum, beni düşünmüş mü oluyorlardı?

Aslında hastalık sürecinde bir yandan bu hastalıkla mücadele ederken bir yandan da bu insanlarla mücadele etmeye çalıştım. İnanmayacaksınız belki ama bu daha çok yordu. Beni her gün üzen, lafları ile kıran insanlar birer birer silindiler arkadaş listemden.

Kendimi daha iyi hissetmek, kimseyi görmemek için daha tenha bir yere taşındık. Ona bile ”Herkesin acı anlayışı farklı oluyor.”

diye yorum yaptılar. Geçmiş olsun diye aramayan insanlar yeni evimi eşyalarımı sormak için aradılar. Şaşırdım, beni sormak için aradıklarını sanıp ne diyeceğimi bilemedim. Güle güle sağlıkla otur bile demediler. İnsanlar nasıl bu kadar kötü olmuşlardı. Tek istediğim biraz empati kursalardı keşke...

Keşke hiç bunlar başıma gelmeseydi de insanların gerçek yüzünü görmeseydim. Şimdi bu kadar yalnız kalmazdım. Dost bildiğim insanlar yine çevremde olurlardı. Bunları öğrenmek biraz acı oldu ama hayat bir nebze de olsa insanların gerçek yüzünü gösterdi.

Asıl olan bir şey vardı. Hastalığımı hatırlatıp beni düşündüğünü sanan sözde arkadaşlarıma, çevremdeki kötü niyetli insanlara aldırmandan iyileşmeye, hayata sıkı sıkı bağlanmaya çalıştım.

Zorlukların beni yıldırmasına izin vermedim. İnsan vücudu kendini iyileştirme yeteneğine sahipmiş. Bizim yaşadıklarımız tamamen stresten dolayı vücudumuzun direncini yitirmesine bağlı. Yani hastalıkların oluşması, durması, ilerlemesi bizim zihin gücümüze bağlı. Evrene iyileşeceğim, iyi olacağım diye pozitif enerji gönderelim ki pozitif enerji olarak bize geri dönsün.

Ve şimdi tek söyleyeceğim geçti, gitti, bitti.

Yanımda olan desteğini esirgemeyen, dostluğun hakkını veren arkadaşlarıma, aileme, komşularıma teşekkür ediyorum. Kötü insanlar olmazsa iyilerin kıymeti anlaşılmazmış. Şimdi sizleri daha çok seviyorum. İyi günde herkes dost olurmuş. Sizler benim kötü gün dostlarımsınız.

Sevgiyle kalın, hoşça kalın...

İKİ ÇÖP KADIN

Ebru Zeynep Dişiaçık

Aynanın karşısında uzun süre seyrettim kendimi. Nasıl da yabancıydım! Nasıl da itici! Nasıl da tiksindirici!

Ben dahi tüm bu sıfatları yakıştıırıyorken kendime, bir başkası ne düşünürdü bilemiyordum. Düşünmek de istemiyordum.

Ayna ile aramdaki bu yüzleşme epey zamandır var. Telaffuz etmeye zorlandığım bu illet göstermeye kıyamadığım saçlarımı çaldı benden. Sadece saçlarımı mı? Bakışlarımı, rengimi, enerjimi, sevgimi, saygımı... Kısacası beni ben yapan her şeyi. Kalemimi dahi.

Sevilen bir blog yazarını kim bu şekilde görmek ister ki! Harfler yan yana gelebilir mi? Okuyucusuna ışık tutabilir mi?

Kaldırdım hepsini. Defterlerim, renkli renkli kalemlerim tavan arasında kilitli bir sandıkta duruyor. Bu illetin vücudumu terk etmesini istiyorum. Ya da kocaman bir yanılğının içinde dönüp duruyorum.

Tüm sevdiklerim umutlu. Benim dışımda herkes umut dolu.

Azat ettim yüreğimdiki o ürkek kanaryayı. Şimdi nerede? Kimin gönlünde? Bir daha geri dönecek mi sahibine?

Çarşamba... Saat 16.00

Sesimi kaydettikten sonra makineyi kapadım. Sesim sesime yabancıydı fakat ben hatıra bırakma peşindeydim. Ölüm burnumun ucunda gibiydi. Ruhum ise gelgitlere takılı kalmış fırtına esintisindeydi. Banyoya girerek yüzümü yıkadım. Ferahlamaya

ihtiyacım vardı. Akşam için dost ve akrabalarla sözleşmiştik. Film izlemeye gelecekerlerdi.

Çevremın ruhuma uyguladığı küçük oyunlardı bunlar. Seviyordum onların bu tatlı hâllerini, umut dolu didinişlerini.

Amaçsız bir hâlde odanın içinde turlarken kapı zili çaldı. Bu hastalıkla birlikte “misafir” kavramım da yok olmuştu. Kendime çekidüzen verme yetimi kaybetmişim. İstemsiz başıma giden ellerim deri ile buluştuğunda soluyordu bedenim. Eriyordu.

Kapıya yöneldim. Elinde bir paketle bekleyen kargocu gülümser bir ifade ile imza istiyordu. Gülerken bir adım öne çıkan çürümüş dişine takıldı gözlerim. İsyân ve öz güveni aynı anda sırtlanmış gibiydi. İmzamı attım ve “teşekkür ederek” paketle birlikte içeri girdim. Üzerinde göndericiye dair bir bilgi yoktu. O kadar çok bant yapıştırılmıştı ki “sakın açma” der gibiydi. Parçalama yöntemine başvurarak paketi açtım ve öylece kalakaldım. Sütü kahverenginde bir peruk vardı elimde. Uzun, düz ve kahverengi...

Zarfin içindeki notu okuduğumda hayatımın en anlamlı sürprizini aldım bir anlamda. On iki yaşındaki lösemi hastası bir kız yaşam dersi vermek niyetindeydi. Kendi el yazısı ile yazdığı cümleleri son derece samimiydi.

“Annemin mutsuzluğu üzerine yazıyorum bu satırları. Bana üzüyor. Ama size de üzüyor. Yazıyı bırakmanız, sayfanıza ara vermeniz onu çok etkiledi. Bir nevi terapi, diyor sizin yazılarınıza. Belki ben de biraz daha büyüyünce okuyabilirim. Tabii yaşama şansım olursa.”

“Lösemi, annemin deyimi ile tam bir kara bela. Size bir hediye gönderdim. Kâğıdın arkasına bir de resmimi çizdim. Benim de uzun sarı saçlarım vardı. Şimdi ise bir oğlan çocuğu gibi görün-

yorum. Kimi zaman şapka takıyorum. Kimi zaman bandana bağlıyorum. Arkadaşlarım bandananın daha afili olduğunu söylüyor. Yaşım sizden epey küçük ama saçsız dolaşmanın aynalara bakmanın ne anlama geldiğini biliyorum.”

“Kahverengi saçlar sizi yazıya tekrar döndürecekse hemen takın. Sevin ve her akşam düzenli tarayın. Annem bu mektuptan habersiz. Arama motorunda adınızı yazarken gördüm. Annemi mutlu etmek istemez misiniz? Selen...”

“Akıl yaşta değil baştadır.” atasözü bir mihenk taşı gibi duruyordu aramızda. Peruğu aldım ve aynanın karşısına geçerek taktım. İstemsiz bir gülümseme oturdu dudaklarıma. Yüzüme renk geldi, gözlerim canlandı, duruşum dikleşti.

Selen’in çizdiği resim bir çöp kadındı. Belirgin olan tek şey ise uzun sarıya boyalı saçlarıydı. Aynı kâğıdın üzerine bir çöp kadın da ben çizdim ve saçlarını kahverengiye boyadım. Tavan arasına kaldırdığım tüm defter ve kalemlerimi çıkardım.

Misafirlerimin gelmesine kısa bir süre kalmıştı. Fakat umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, tarayıcıdan e-posta adresime gönderdiğim el ele tutuşmuş iki çöp kadın resmiydi.

Bloğumu açtım ve iri puntolarla ilk başlığımı attım.

“Selen ve Serdem...”

MUCİZEM

Nilgün Sönmezer

Evin merdivenlerinden yuvarlanıp gözümü hastanede açtığımda hayatımın bu kadar değişeceği aklımın ucundan geçmemişti. Sadece ayağımın kırıldığını, ufak tefek birkaç yarım olduğunu zannederken çok daha büyük bir illet benim düşmemi bekliyormuş gibi ortaya çıkıverdi. Merdivenden düşme sebebim bana göre sadece bir sakarlıktı ama sevgili eşim, hayat arkadaşım mutlaka tetkik yapılması konusunda ısrarcı davranıyordu. Ne söylediysem Ataberk'i ikna edemedim. Kan tahlilleri ve MRG yapıldı. Bütün bu yapılanları açıkcası çok da umursamıyordum. Nasıl olsa bir iki gün içinde ayağa kalkacak, evime gidecek sonra da ofisime ve arkadaşlarıma kavuşacaktım.

Hemen konuya girdiğimi düşünüyorsunuz değil mi? O zaman baştan başlayalım. Adım Gülbin, iç mimarım. Büyükelçi bir baba ile öğretmen bir annenin tek çocuğuyum. Annem, canım annem üç yıl önce bir kalp krizi sonucu aniden bizi bırakıp gitti. Babam onun gidişinden sonra bir türlü toparlanamadı. Yurt dışına, görevinin başına döndü dönmesine de annemin yokluğu, birlikte geçirdikleri o güzel yılların hatıraları, hiçbir şey onu avutmaya yetmedi. On yıl önce üniversiteyi bitirdim. Tek çocuk olmanın bütün avantajını ve şımarıklığını kullanarak babacığımın desteğiyle mimarlık bürosu açtım. İşlerim iyi. Arkadaşlarımla aile gibi olduk.

Ataberk odaya girdiğinde yüzü bembeyazdı. Gözleri kızarmıştı. Belli ki ağlamıştı. Onun yeşil gözlerine, bal rengi saçlarına vurulmuştum. Yüzüme bakmadan pencerenin önüne doğru yürüdü. Söylemek isteyip de söyleyemediği bir şeyler olduğu belliydi.

Yutkunma sesi ta kulağıma kadar geliyordu. Onu seyrederken dokuz yıl önceye gittim. Büromuzun açılışının yıldönümünde arkadaşlarımla ayarladığı bir yemekte karşılaşmıştık Ataberk ile. Kutlama yapmak için gittiğimiz restoranın sahibiymiş. Masamıza gelip memnun olup olmadığını sorduğunda önce sesi sonra gözleri beni aldı götürdü. Her şey o gün başladı ve mutlu son. Sekiz yıldır hiç uyanmak istemediğim rüya gibi bir evlilik. Çocuk sahibi olmayı çok istedik, olmadı. Sevgimiz hep galip geldi. Çocuk özlemimizi yardım kuruluşlarını, çocuk esirgeme kurumunu ziyaret ederek, Ataberk'in yeğeni Duru ile ilgilenerek tabii sevgili elim izin verdiği sürece gideriyorduk.

- Ataberk, Ataberk.

Seslenmelerime cevap alamadım. Çok uzaklara dalıp gitmişti. Biraz daha yüksek bir sesle adını tekrarladım. Uykudan uyanır gibi sıçradı yerinden.

- Efendim tatlım. Bana hep tatlım derdi.

- Bir şey mi oldu? Geldiğinden beri çok dalgınsın. Bana söylemek istediğin ne var?

- Gülbin, dedi. Seni çok sevdiğimi ve ömrümün sonuna kadar da seveceğimi biliyorsun değil mi?

- Bu ne biçim bir soru, elbette biliyorum.

- Gülbin her şeyi birlikte aşacağız, el ele vererek.

- Evet. biliyorum. Kırık ayağımın da bastonu sen olacaksın ve beni hemen ayağa kaldıracaksın, dedim gülerek.

- Tatlım daha büyük bir sorunumuz var.

- Nasıl yani?

- Kuzum, beyninde bir tümör tespit etti doktorlar. O senin

hareketlerine zarar veriyor. Düşmene de sebep olan bu tümörmüş. Dengeli davranamıyorsun. Bir süre sonra farklı etkileri de olmaya başlayacak.

Kulaklarım uğulduyor, gözüm kararıyordu. Ataberk'in sesi çok uzaklarda bir fısıltı gibi kalmıştı. Gözümü ne kadar sonra açtım bilmiyorum ama başucumda doktorumu ve Ataberk'i gördüğümde bir kâbustan uyandığımı düşünerek mutlu oldum. Oysa kâbus yeni başlıyormuş benim için. Doktorum ameliyatla tümörü alacaklarını, sonra kemoterapi sürecinin başlayacağını, hastalığı yenebilmem için bana çok iş düşeceğini anlatırken gözyaşlarım sel olmuş akıyordu.

Babama haber vermeyi hiç istemedim. Ataberk benim ona olan düşkünlüğümü bildiği için aramaktan yanaydı. Ameliyattan sonra araması konusunda onu ikna ettim. Ertesi gün Ataberk'in ailesi yanımdaydı. Canberk, Cansu, kayınvalidem, kayınbabam. Hepsi narin bir vazoymuşum, düşüp kırılıverecekmişim gibi korkuyorlardı. Gözyaşları akmaya hazır göz pınarlarında bekliyordu. Bundan sonra neler olabileceğini bilmiyordum. Belki de bir sonun başlangıcındaydım. Karşımda beni izleyen gözlere bir şeyler söylemeliydim. Ama ne?

- Ne olur bana acınacak bir hâldeymişim gibi bakmayın, diyebildim. Ben iyiyim ve daha da iyi olacağım. Bu hastalığın beni yenmesine izin vermeyeceğim. Önce Allah'ın sonra da sizin desteğinizle en kısa zaman iyileşeceğim.

Hepsinin gözleri bir anda umutla parladı çünkü benim söylediklerim onların yüreklerinde olandı. Birkaç gün içinde benim için zorlu süreç başladı. Ameliyat öncesi hazırlıklar, vedalaşmalar ve beş saat süren bir ameliyat. Doktorum tümörü büyük ölçüde temizlediklerini sırada kemoterapi döneminin olduğunu anlatırken

ben işimin başına dönme hayalleri kuruyordum. Arkadaşlarımı çok özlemiştim. İnsan hayatı pamuk ipliğine bağlı değil mi? Ne olacağını kestiremiyorsunuz. Ameliyattan sonra Ataberk babamı aradı. Ona durumumu anlattı, telefonla konuşmam yasaktı çünkü. Babam işi gücü bırakıp ilk uçakla yanıma koştu. Onun beni sar-gılar içinde gördüğündeki yüz ifadesini hiç unutamıyorum. Tabii ameliyattan önce haber vermediğim için sitemini de dile getirmeyi ihmal etmedi. Canım babam annemden sonra benim de onu bırakıp gideceğimi düşünmüş olmalı yol boyunca.

Günler bir su gibi akıp gidiyordu. Kemoterapim başlamıştı. Evime çıkmıştım ama henüz büroma gitmem yasaktı. Bu süre içinde kalabalık ortamlardan uzak durmalıydım. Babam emeklilik dilekçesini verdi, tüm itirazlarımıza rağmen. Beni bırakmak istemiyordu. Ataberk'in ailesi her zaman olduğu gibi yanıımızdaydı. Tek canımı acıtan ise elim Cansu'ydu. Hastalığım ortaya çıktığından beri tavırları iyice değişmişti bana karşı. Onun ta başından beri, yani Canberk'le evlendiklerinden beri hâl ve hareketleri hep yapmacık, tutarsız ve soğuktu. Ona ne kadar yaklaşmaya çalışsam da elinin tersiyle itmişti beni. Duru'yu dünyaya getirdiğinde kendim doğurmuş kadar sevinmişim ama o bu olayı bile kullanmış, benim çocuk sahibi olamamam onun mutluluğu olmuştu. Canberk'le çok iyi anlaşırđık, eşinin huyunu bilirdi, onun ailesi ile Cansu arasına sıkışıp kalmasına gönlüm hiç razı olmazdı. Hastalık, ne olursa olsun asla sevinilecek bir olay değildir. Ne yalan söyleyeyim Cansu'nun benim bu yaşadıklarına sevindiğini düşünüyorum. Duru'yu aylardır görememek beni çok üzüyordu. Canberk, Duru'nun beni merak ettiğini söylemesi içimi acıtıyordu ama elimden bir şey gelmiyordu ki. Ayağım iyileşmişti, alçım çıkmıştı. Şimdi biraz daha rahat hareket edebiliyordum. Hastaneye genellikle babamla gidiyorduk. Hep yanıımda olmak

istiyordu. Emekli olmasına itiraz etsem de babamın yanımda olması bana güç veriyordu. Ataberk çok yorulmuştu, işinden daha fazla uzak kalmasını istemiyordum. Kemoterapinin ardından hiç gücüm kalmıyordu. Evime gelip saatlerce uyumak istiyordum. Babam ise mutlaka beni oyalayacak bir şeyler buluyordu. İyileşecektim, eski Gülbin olacaktım. Aynadaki görüntüm belki bu düşüncemin tersini söylüyordu, saçlarım dökülmüştü, zayıflamıştım, kollarım iğneler yüzünden morarıktı, olsun ben iyileşecektim ve hastalara umut olacaktım.

Hastanenin kapısından her zamanki gülen yüzümle girdim. İçim ağlasa da yüzümdeki gülümsemem hiç silinmemişti. Çevremdekileri üzmeye hakkım yoktu. Doktorun odasının kapısına elimi uzattım tam içeri girecekken bir ağlama sesi ile irkildim. Biraz bekledim. Cılız bir ses hem ağlıyor hem de, “Ben ne yapacağım, nasıl bırakırım onu?” diyordu. Bir süre sonra ses kesildi, kapı açıldı, genç bir kadın adımını atar atmaz düşüverdi, bayıldı. Hemen müdahale ettiler. Doktorum, adının Zeynep olduğunu öğrendiğim, bu genç kadının hikâyesini anlattı bana. Zeynep kimsesiz bir kadın. Ailesini kaybedince yakınları tarafından yurda verilmiş. Yine kendisi gibi yurttan büyüyen Ahmet ile orada tanışıp evlenmişler. Çok sevmişler birbirlerini ama bu mutluluk iki yıl sürmüştü. Zeynep, Ahmet’i trafik kazasında kaybetmiş. Geriye iki yaşında bir çocuk, çaresizlik ve bir de hastalık kalmış Zeynep’e. Ahmet’i kaybettikten sonra meme kanseri yakasına yapışmış. İki memesi de alınmış ama illet tüm vücuda yayılmış.

Hastaneden dönerken kafamın içi allak bullaktı. Genç bir kadının kanser illeti yüzünden ölüyordu. Arkasında babasını doğru düzgün tanımamış, annesi ile hayata tutunmaya çalışan ama yakında tutunduğu bu dal da kırılacak olan zavallı Bora’yı bırakacaktı. Zeynep’in doktorumun yanında ağlama sebebi de buydu.

Bora'yı bırakacak kimsesinin olmaması.

Akşam Ayberk'e yaşadıklarımızı anlattım. Beni dikkatle dinledi ve birdenbire "Bora'yı biz alalım," dedi.

- Nasıl yani?

- Yarın gidelim önce doktorla sonra Zeynep ile konuşalım. Bir oğlumuz olsun istemez misin?

- Ama ben hastayım Ataberk. Ya ben de iyileşemezsem ve bir gün...

Ataberk daha fazla konuşmama izin vermedi. Bundan sonra her şey çok hızlı bir şekilde gelişti. Rüyada gibiydim. Zeynep, teklifimize çok şaşırmişti. Önce biraz tereddüt etmişti, haklıydı. Bizi tanıdıkça oğlunu bize emanet edebileceği konusunda da ikna oldu. Bora bizimle mutluydu, herkes birbirine alışmaya çalışıyordu. Annesini sorduğu zaman içim çok acıyordu, ona Zeynep'in yokluğunu hissettirmemeye çalışıyorduk zor olsa da.

İlacın son seansını alıp da tekrar tetkiklerim yapıldığı gün doktorum beni gülererek karşıladı. Bir mucize ile karşı karşıyaydık. İyileşmiştim, tabii bu iyileşme her şey bitti, temizlendi anlamına gelmiyordu. Artık daha dikkatli olmalıydım. Hastalık tekrarlayabilirdi. Kontrolerim devam edecekti. Yavaş yavaş işimin başına döndüm, yaşadıklarım bir yılımı almıştı. Ama bana küçük mucizem Bora'yı vermişti. Bora'nın hayatımıza girişi, ailelerimizi de çok mutlu etmişti. Herkes onu çok seviyordu. Duru ile hemen arkadaş olmuşlardı. Bu duruma tek sevinmeyen, Bora'yı kabullenemeyen Cansu idi. Onun kızına yaklaşmasına, arkadaşlık etmesine nedense hiç memnun olmuyordu. Cansu'nun davranışlarına artık takılmıyordum. O da öyle bir insandı ne yapalım.

Bora ailemize katılalı altı ay olmuştu. onunla her günümüz ayrı

bir keyifti. Bize iyice alışmıştı. Kreşe gidiyordu. Çok akıllı bir çocuktü. Öğretmeni, arkadaşları onu çok seviyorlardı. Yaptıkları ve söyledikleri ile her gün bizi şaşırtıyordu.

Üç ayda bir gittiğim kontrollerimde her şey yolunda görünüyordu. Doktorum iyileşme sürecimin bu şekilde devam etmesinden çok memnundu. Bora'nın bana ne kadar iyi geldiğini o da biliyordu. Ataberk, "Bora'yı alalım, bir oğlumuz olsun istemez misin?" dediği gün ona bir kez daha âşık olmuşum. Kalbimden geçeni bu kadar iyi hissetmesi, beni çok iyi anladığını, tanıdığını gösteriyordu.

Bir akşamüzeri Bora'yı okuldan almak için her zamanki gibi Ataberk'le buluştuk. Kreşin kapısına geldiğimizde onu öğretmeni ile birlikte bizi beklerken bulduk. Arabadan indiğimizi görür görmez bize doğru koştu ve:

- Merhaba anneciğim, merhaba babacığim. Beni nereye götürüyorsunuz bugün? dedi. Ataberk'le birbirimize baktık, şaşkınlıktan dilimiz tutulmuştu. Küçük mucizemiz bizi anne ve babalığa layık görmüş, küçücük kalbinde bize kocaman bir yer açmış ve bizi oraya yerleştirmişti.

Yaşadığım hastalık süreci hiç kolay geçmemişti benim için. Çok acı çekmişim. Gözyaşlarımı içime akıtmış ve hep bir mucize beklemişim. İşte o mucize Bora idi. Şimdi oğlumla hayatın tadını çıkarıyoruz. Ha unutmadan Bora bence çok iyi bir ağabey olacak küçük kız kardeşine.

DEVA

Arzu Nurdaş

Uzun süredir kirlî bir tül perdenin arkasına gizlenmiş, gizli saklı kendimi izliyor gibiyim. Şimdi şurada biraz oturdum, birazdan bir kahve alacağım, sonra camdan geceyi seyredeceğim. Kendimle arama giren bu mesafe gittikçe artıyor. Gecenin üçünde yine ateşine bakacağım, her gece üçte yükseliyor ateşi Deva'nın. Gizli bir anlaşma yapılmış gibi her şey, hiç de normal olmayan bir rutinde gidiyor. Sayıklamaya başlıyor önce, dudakları kurumuş, cildi kuru ve kızarmış bir hâlde kelimeler çıkıyor ağzından, en çok dondurma diyor, buz diyor, su diyor, hep soğuk şeylerden bahsediyor, içinin harareti kabardıkça. Sabah oluncaya kadar soğuk uygulama yapıyorum. Ateşi ezanla beraber düşüyor. Üzerine ince bir çarşaf örtüyorum sonra uyuyoruz beraberce.

Saat on gibi uyanıyoruz. Yatakta yanımda masal kitaplarının resimlerindeki her şeye, herkese kıyafetler çiziyor, gülüşüyoruz. Ve ben tüm bunları dışarıdan izliyor gibiyim hep.

Deva'nın hastalığını ilk öğrendiğim gün, hastanedeki sıradan doktor odalarından birinde, bir masanın yanında, sandalyede oturuyordum. Doktor bey, Deva'nın ateş, hâlsizlik ve lenf bezlerindeki şişlikleri, ayrıca kan tahlili sonuçlarına bakarak lösemi olabileceğini, daha ayrıntılı tahlillere başlayacağımızı söylerken birdenbire uzaklaştım kendimden. Tüm bunlar bana söylenmiş olamazdı. Bu benim Deva'nın başına gelmiş olamazdı. Tedavi yöntemlerini konuşmak için tam tanı ve ayrıntılı muayene gerekeceğinden bahsederken, "Tahlillerde yanlışlık olmalı!" dedim doktora. "Deva birkaç zamandır böyle ama normalde capcanlı, neşeli,

çok sevecen bir çocuktur.” dedim.

Hastaneden çıkıp eve dönerken taksinin arka koltuğunda Deva’ya baktım yol boyunca, sanki hiç görmediğim bir şeyler arıyordum ya da gözümden kaçmış bir ayrıntıyı bulmak istiyordum.

Eve gelince dizüstü bilgisayarımında resimlerimizi açıp bakmaya başladım. Geçen yıla kadar olan tüm fotoğraflarında gözlerinin içi ışıltılı, tombul yanaklı Deva’nın koşup oynarken resimleri vardı. Her ay daha fazla büyüyüp değişmişti. Ancak geçen kış sonundan bu yana büyümemiş hatta zayıflamıştı ve bu kasımın başında Florya’daki Akvaryum’da çekilen son fotoğrafında hâlsiz, gözlerinin ışığı ise solmuş gibiydi. Hızla banyoya geçip suyu açtım, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. İki üç fotoğraf arasında gördüğüm her ne ise sözle açıklamak oldukça zordu. Kalbimin tam ortasına bir bıçak saplanmıştı ve o bıçak hâlâ kalbimde, bir şeyler ters gidip onu kaybedeceğim paniğine kapıldığım anlarda daha derinlere doğru sokulmakta.

Öyle bir koşurmaca başladı ki biyopsi, tahliller, tedavi protokolleri için kurul kararları ve tedavi kürleri. Çoğu zaman yorgunluktan uyuyakaldığım koltuktan Deva’nın ateşini kontrol etmek için panikle uyanıyorum. Tedavi kaynaklı ateşlerde çoğu zaman evde verdiğim ilaç ve soğuk uygulamalarla baş ediyorum. Hastaneye sık götürdüğümde başka başka enfeksiyonlarla da uğraşmam gerekiyor. Yemek yemediği veya ilaçları da kustuğu zaman sıvı takviyesi ve damardan ilaç için yatışı yapıyor.

Eskiden bilmediğim o kadar çok şeyi öğrendim ki. Bulduğum her fırsatta lösemi ile ilgili tüm yeni makaleleri okuyorum. Kimi zaman Deva’nın durumunu soran eş dost ve akrabaya daha önce anlamını bile bilmediğim literatür kelimeleriyle cevaplar verdiğimi fark ediyorum.

Henüz geçen kış Kütahya’da eşim, ben ve Deva sabahın yedisinde evden çıkarak işlerimize ve Deva’nın okuluna gidip geldiği rutinimizden o kadar uzağız ki şimdi. Muayene ve biraz da ailemi ziyaret için geldiğimiz İstanbul’da uzun ve oldukça yorucu bir tedavi sürecinin içinde bulduk kendimizi. Eşim imkân buldukça yanımıza gelip gidiyor. Ancak ikisi de birbirini oldukça fazla özlüyorlar. Artan masraflarımızdan dolayı o izin alamadı. Eski yaşamımız o kadar uzak görünüyor ki resimlerde gördüklerim, “Biz miyiz?” bilemiyorum. İş ve gündelik yaşamla ilgili yaşadığım tüm sorunlar artık gözümde küçüldükçe küçülüyor.

Kemoterapi kürleri genellikle yorucu olduğundan Deva kendini yatak içinde oyalamasını öğrendi. Bir sürü masal ve öykü kitabı alıyorum. Okuduktan sonra resimlerdeki herkese kıyafetler giydiriyoruz renkli kalemlerle. “Ben stilist olacağım.” dedi yine böyle bir sabah, sekiz yaşında bir çocuk için ne müthiş bir gelecek planlaması diye düşündüm. “Ben senin yaşındayken öğretmen bazen de doktor olacağım.” derdim. Nereden çıktı bu stilist olma fikri diye sordum. Kıyafet çizmeye bayılıyorum, bu beni çok mutlu ediyor, diye cevap verdi. Haklısın dedim, insan hayatını mutlu olacağı bir işte geçirmeli. Ama içimin en derinlerinde “dırdırcı bir teyze” umudu baltalayıp duruyor böyle zamanlarda, büyüdüğünü görmeyi hayal etmeye çalışsam da başaramıyorum.

Kirli tül perde elimden kaymış ve görüşüme engel olmuştu âdeta, gözümün önünde lekeli ve isli bir tül den başka hiçbir şey yoktu. Uzaktan izlediğim kendim ve diğer her şeyin yerini kocaman bir boşluk hissi almıştı. Sonra Deva kolumu çekiştirdi, oturduğum koltuktan derin bir uykudan uyanırcasına doğruldum. Kalkıp yatak odasına gittik. Kıyafet dolabımızdan beğendiği kumaşları seçti. Bir tişört, bir pilili etek ve bir yelek. Yatak odasındaki geniş yatağın üzerinde minik kalıplar çıkartıp minik kıyafetler

diktik bu kumaşlardan. Deva oldukça yorgun düşmüştü, diktiğimiz kıyafetleri yandaki etajere dizip onları görecek şekilde uzanıp yattı. Ara ara yattığı yerden minik elleriyle bu kıyafetlere dokunurken uyuyakaldı. Ben de dikiş malzemelerimi toparlayıp yanına uzandım. Kokusunu içime çeke çeke uyumuşum.

Uyandığımda sıfır üç ondu. Deva su diyordu. Kalkıp hemen ateşini ölçtüm, otuz altı nokta yedi çıktı, oldukça iyiydi. “Susadım,” dedi. Sevinçle mutfaktan su alıp geldim. Suyunu içince “Yarın anneanneme gidecek miyiz?” dedi. “Gideceğiz,” dedim. Hemen geri uyudu.

Kemoterapinin bir kürü daha geçen hafta bitmişti. Eğer yarın da ateşi çıkmazsa misafirlige gitmeme, misafir kabul etmeme kuralımızı biraz esnetip anneannesine götürecektim onu. Onunla örgü iplerinden minik etekler, minik yelekler yapmak için sözleşmişlerdi. Yanında tekrar uykuya daldığımda Deva’nın büyüdüğünü ve büyük bir moda defilesinin stilisti olduğunu gördüm rüyamda. Ekose etek kumaşından ve örgü modellerle yoğrulmuş sonbahar kış kreasyonunu izlerken gururlandığımı hissettim. Uyandığımdan beri öyle yakınım ki kendime, Deva’ya bakıp gülümsemeden edemiyorum. Sanırım o benden çok daha güçlü. Onun gücü ile bunları açacağız ve ben yanında olup onu destekleyeceğim.

DOKTOR VE ANADOLU KIZI

Fehmi Demir

Şehre uzak, derelerin şırl şırl aktığı, kuş cıvıltılarının insan ruhuna dinginlik verdiği yüksek dağların başındaki bir Karadeniz köyüne doktor olarak görevlendirilmiştim. Sabah erkenden arabama atlar, yeşil dallı ağaçların içerisinde turna gibi süzülür, dar yolları büyük bir istekle tüketir ve güneşin ilk ışıklarıyla birlikte görev yerime ulaşırdım. Sağlık ocağı dik yamaçların ortasına yapılmış tek katlı, çatısı kiremit kaplı, üç odası bulunan küçük bir bina idi. Buraya haftada üç gün pazartesi salı ve perşembe günleri geliyordum.

İnsanlar sağlık ocağına genellikle ilaç yazdırmak için gelirdi. Bana göre bu durum, aynı zamanda bazı soruların ciddi manada sorulmasını gerektiriyordu. Bu kadar güzel bir coğrafyada, hava pırıl pırıl, ağustos ayında karpuz çatlatacak derecede soğuk suları var iken fabrika bacası tütmez, egzoz gazı yutulmaz ama insanlar neden şeker hastalığına yakalanır, kolesterol ilaçları neden bu kadar fazla kullanılırdı? Ya da yöre sakinleri neden nefes darlığı çekiyorlardı? Boş kaldığım her vakit bunlara kafa yorar dururdum. “Doktor evladım, benim şu hap bitmiş mi bakıver?” diye soranlar benim için başkaydı. Hiç bozulmam, kalbime en ufak bir maraz getirmem; kibarca cevaplar, yolcu ederdim vatandaşı. Böylece yörede adım “İyi doktora” çıkmış, kısa sürede hemen herkesle ahbablık derecesinde samimi olmuşum.

Hemşire bu yörenin kızıydı, aşağı köydendi. Eşi her akşam onu almaya gelir, sağlık ocağını ben kapatırdım. Günlerden bir gün güneş sallanmış, fersiz ışıkları salkım saçak derelere

dökülmüşken kucağında çocukla bir köylü kızı nefes nefese ocağın kapısına dikilince şaşardım. Kız benimle göz göze gelmiş, yüzü kızarmış, masum çehresini utanç bürümüştü. “Doktor Bey n’olur kapatma, çocuk çok hasta.” diye yalvarıyordu. Hemen içeri alıp yatırdım; ateşi vardı çocuğun. Gerekli müdahaleyi yaparken, “Çocuk neyiniz oluyor?” diye sordum. “Kardeşim” dedi kız. “Hımmm... Gerekeni yaptım kardeşiniz için. İnşallah ateşi birazdan düşecek ama bir süre burada beklemesi gerekiyor.” İtiraz etmedi, sıvıırcasına çocuğun başucuna oturdu. Elime kayıt defterini alıp, “Adı neydi yavrunun?” diye sordum. “Ali ...” dedi kız. Çocuğun kaydını yapıp dışarı çıktım. Bir müddet karşı dağları seyrettim, karanlıkta bir şey gözükmüyordu elbette. Bunu sadece kızın rahat olması için yapmıştım. Ara ara gelip çocuğu kontrol ettim. Ateşi düşmüştü Ali’nin. Gece geç vakit evlerine gönderdim. “Eviniz uzaksa arabayla götüreyim.” diye teklif ettim. Kız itiraz etti, “Bizim eve araba çıkmaz.”, “Korkarsın, yanınız sıra geleyim o zaman.”, “Hayır” dedi kız, “Neden korkayım, burası bizim köyümüz.”

Yardımcı olma arzum nazikçe geri çevrilmişti. Hâlbuki ben bir doktordum, bana güvenebilirdi. Ama o her çekingen kızın yaptığı gibi davranmıştı. Kızın durumu, tavırları ve söz söylerkenki tedirginliği hoşuma gitmemişti. Ürkek bir serçe gibi davranıyor, üzerinde tonlarca yük varmış gibi ağır hareket ediyordu. Derinden derinden soluması ise çabasıydı. “Yalnız gelmişsiniz, babanız neyiniz yok mu?” diye sordum. Amacım kızla konuşmak, varsa derinlerde bir derdi, onu bulup açığa çıkarmaktı. O ise yüzüme manasız baktı, dudak büküp iç geçirdi. Ali’yi kucağına alıp başını omzuna yatırdı ve karanlıklara dalıp kayboldu.

Ertesi gün akşama kadar pencereden bakıp durdum, dışarı dahi çıkmadım. Neden böyle davrandığımı kendim de bilmiyordum.

Bir garip his beni hayata küstürmüş gibiydi. O gün hiç hasta bakmadan akşam ettim. Ama beş yüz hasta bakmış gibi yoruludum. Hemşire ayrılınca vaktin geldiğini anladım ve şehre inmek için hazırlığa başladım. Alacağım bir şey yoktu aslında. Bir paltom ve sürekli şarjda tutmak zorunda kaldığım telefonum... Bu kadarlık malzeme bile beni yormuş, tüm sağlık ocağını toplamış kadar bıktırmıştı. Tam o ara dış kapı vuruldu. “Allah Allah!” diye hayret ettim. “Kapı açık neden vuruyorlar ki...” Birden sıçradım, hayır; korktuğum için değil, heyecandan yüreğim ağzıma geldiği içindi... Gelenin kim olduğunu bilmiyordum ama nedense içimden bir ses “O!” demişti. Koşar adım dış kapıya yöneldim. Evet, yanılmamıştım, gelen o kızdı. “Buyur, içeri gel hayırdır bu saatte, kardeşinize birşey mi oldu yine, yoksa sizde mi...?” Kız sorulardan rahatsız olmuştu. “Sus!” der gibi elini kaldırdı ve aynı anda başını tuttu. “Hastayım Doktor Bey, hem de çok hastayım.” dedi inleyerek. Sandalyeye oturmasını söyledim ve hemen muayeneye başladım. Ateşi vardı ve kan basıncı düşüktü. Serum taktım ilkin, diğer tedavileri yaparken “Yalnız mı geldin, kardeşin nasıl oldu?” diye sordum. “Evet yalnız geldim, kardeşim iyi.” dedi solgun bir tonla. “Biriyle gelseydin, baban, ağabeyin filan yok muydu?” Cevap yerine kaşlarını indirdi, “Artık sorma!” der gibi bir hâli vardı. İlaç ve serum onu rahatlatmış, çok geçmeden kız uyumuştur. Epey bir uyudu. Başında dönüp durdum, uyandırmaya cesaret edemedim. Ocağın içerisinde bir o duvara bir bu duvara voltalayarak erittim zamanı. Hava iyice kararmış, dağlar karanlık kürelere dönmüştü. Cırcır böceklerinin sesleri daha yakından geliyordu. Kız yavaş yavaş uyandı. Usulca doğrulup elleriyle gözlerini kırıştırdı. “Nasılsın, şimdi biraz daha iyi olmalısın?” diye sordum. Aldığım cevapla mutlu oldum. “İyiyim, Allah razı olsun, artık gideyim.”

Usul adımlarla dışarı çıkıp hayal misali gece karanlığında

silindi kız. Birdenbire kaybolmuştu. Arkasından bakakaldım. “Kimdi bu kız? İki gündür neden karşıma çıkıyordu? Hadi kardeşi gerçekten hastaydı diyelim, kendisi hemen bir sonraki gece nasıl hastalanmıştı? Yarın gece de gelir miydi? Önce kardeşi, sonra kendisi, belki de yarın annesi ile gelecek...” Kendi kendime gülmeye başladım. “Kafayı mı yedin oğlum sen, çocuk da, kız da gerçekten hastaydı. Neler saçmalıyorsun Allah aşkına...”

Perşembe sabahı olmuş, yine erkenden işimin başına gelmiştim. Sabahın deruni sessizliğinde etrafı seyrettim. Buralardan bir gün ayrı kalmak bana bir yıl gibi gelmişti. Özlemiştim yamaçları. Belki de başka şeyleri özlemiştim; söyleyemediğim, adlandıramadığım... Çiseli yaprakların arasında, karşı ormanların içlerinde hep onu arıyordum. Nedendir bilmem, ya bir kuş ya bir çiçek olup ortaya çıkmasını çok arzu ediyordum. Gözüme ilişen her çiçek onu anımsatıyordu. Zira o bir köylü kızı değil, uzak diyarlardan buralara savrulmuş bir yaban gülüydü artık.

Gün boyu birkaç kişi geldi, önemli bir şeyleri yoktu, ilaç yazıp gönderdim. Sadece birine, “Yarın ilçeye gitmesini ve bir dâhiliye uzmanına görünmesini,” söyledim. İçime bir huzursuzluk hâli çöktü ve beni iyice sarp yokuşa sarmaya başladı. Buna bir anlam verememiş, adını da koyamamıştım. Kendimce bir çözüm yolu, bir neden bulmaya çalışıyordum. O kız iki gündür akşam vakti geliyordu. “Bu akşam da gelirse, birileri bundan şüphelenirse... Ve ardı sıra onu takip ederse... Sonrasını varın siz düşünün. Dağ başı bir köyde en ufak bir dedikodunun ne denli etki yaptığını bilmem söylemeye gerek var mı? Adamın titrine mitrine bakmazlar, ‘Allah yarattı’ demezlerdi.”

Bu akşam sağlık ocağını hemşireyle birlikte kapatacak, geç kalmayacaktım. En kısa sürede de görev yerimin değişmesini

isteyecektim. Bir çıkmaza sürüklendiğimi hissediyordum, bunun başıma iş açacağı fikri beynimi kemirmeye başlamıştı. Tek çıkar yol buradan uzaklaşmaktı. Hemşire bana “Hayırlı akşamlar” derken zorlama bir tebessümle karşılık verdim. Aracıma yaklaşıp kumandaya basarak kapıyı açtım. Marşı çevirdiğimde arabanın çıkardığı gürültüden bomba atılmış zannettim, korkmuştum. Sonra ses dinginleşti ve ben de sakinleştim. Geri vitese takıp bir metre gitmeden “küt!” diye bir ses geldi ki beynime balyoz vursalar daha iyiydi. “Eyvah!” dedim, “Arabayı vurduk iyi mi.” Hemen aşağı atladım, yalınkılıç arkaya dolandım. “Aman Allah’ım!” diye bir tepki verdim ki sormayın. Bir de ne göreyim, karşımda yine o kız, bu sefer bir kadını ayakta tutmaya çalışıyor; bu annesi olmalı...

Kadını içeride sedyenin üzerine yatırıp muayeneye başladım. Bir yandan da “Bu kadar tesadüf olamaz, bu işte bir iş var.” diye düşünüyordum. Ama ne işi olacak ki, kadın hastaydı işte; ateşi çıkmış, verem olmuş gibi titriyordu. “Anneniz mi?” diye sordum. O sadece “Evet” anlamında başını salladı. Annesinin alnını okşuyor, elleri ile saçları üzerinde geziniyordu. “Yarın akşam kesinlikle babası ile gelecek.” dedim içimden. Aileden gelmeyen bir tek o kalmıştı çünkü. “Babanız nasıl?” diye sorduğumda yine suratı düştü. Anladım ki babasıyla ilgili cevap vermek istemiyordu. Acaba o da hasta mıydı? “Zorlamanın manası yok.” deyip işime odaklandım. Tedavi edip yine geç vakit yolcu ettim hastalarımı.

Ama içime öyle bir merak doldu ki “Bakalım kız pazartesi babasıyla mı gelecekti?” Hafta sonu zihnim hep bu soruyla meşgul oldu ve zaman bir türlü geçmek bilmedi. Pazartesi erkenden görevimin başına geldim. Birkaç hasta dışında iş olmadı. Bu akşam ocağı epey bir geç kapatacaktım. Zira o kız hep geç vakitlerde geliyordu, beklemeyi kafaya koymuştum. Akşam ezanı okundu, yatsı okundu; gelen giden yoktu. Gidip gitmemek arasında

bocalıyordum. Zaman zaman pencerenin önünde karaltılar oluyor, dışarı çıktığımda kimsenin olmadığını görünce korkuyordum. Yatsı geçeli epey olmuş ama o kız gelmemişti.

Arabama binip marşa basacakken birden geriye indim. İçeri koşup malzeme çantamı kapattığım gibi dik yokuşa sardım kendimi. Sebebini ben de bilmiyordum, içimden bir ses “Koş!” demişti o kadar. Gözüm kısa sürede karanlığa alıştı, çalılıkların arasından, alçak dalların kafama vurmalarına aldırmadan yokuşu koşarak çıkıyordum. Yolu bilmiyordum ama kız bu tarafa gelip kayboluyordu. Engebeli yamaçlarda on tane yol olacak değildi ya... O kadar hızlı koşuyordum ki sanki yukarıda müdahale etmem gereken acil bir vaka vardı da benim yetişmem gerekiyordu.

Yokuş bitti ve çamurlu yol kesildi. Önüme çıkan ilk eve girme-yi düşündüm, “Ne yapıyorsun sen oğlum, el alemin evine sebepsiz girilir mi?” dedim; vazgeçtim. Birkaç ev daha atladım, eli arkasında alacakaranlıkta biri acelece geliyordu. Bu adama sormalıydım; bunu atlarsam karanlıkta köylü milleti pek dışarı çıkmaz, benim de başka birine sorma şansım kalmazdı. İyi de ne soracaktım, kimi soracaktım? Kızın adını deftere yazmıştım ama unutmuşum, anesini ise hiç hatırlamıyordum. Haaa... Ali idi küçük çocuğun adı, bunu unutmamıştım. Adamın kolundan tutup “Bak hemşerim, ben doktorum, anası, kardeşi, kendisi hasta olan bir kız arıyorum, sakın yanlış anlama, şeyy çocuğun adı Ali idi...” Adam başını eğip karanlıkta yüzümü seçmeye çalıştı, birkaç saniye beklemek âdeti çıldırttı beni, “Ne bakıyorsun be adam, doktorum dedim ya, hiç mi görmedin beni?” , “Ben köyün muhtarıyım doktor bey, tanımadınız mı, daha geçen gün ilaç yazdırdıydım.” , “Hay Allah! Nasıl da tanımadım, telaşıma veriniz muhtar...” Nasıl mahcup olduğumu bir bilerseniz...

Muhtar durmuş, meraklı meraklı yüzüme bakıyordu. Gitmek istiyordum, önümden çekilmiyordu. Sanki çekilse aradığım evi bulabilecektim. “Ne olur muhtar beni o eve götür.” diye yalvardım.

Muhtarın arkasına düşüp saatler sürdüğünü zannettiğim yürüyüşten sonra metruk bir evin önüne gelip durduk. “İşte burası.” dedi muhtar. “Sağ ol!” anlamında elimi sallayıp destursuz içeriye daldım. Kirli battaniyeyi andıran bir örtünün altında son nefesini vermeye çalışan bir çehre ve başında iki tane kadın vardı. Biri annesi, diğeri de o kızdı. Ali ise ortalıkta yoktu. Beni görünce hayretten eliyle ağzını kapattı kız. “Aaa, siz misiniz?” dedi. Bu merak şimdilik bir anlam ifade etmiyordu. “Babanız mı?” dedim sadece. İki birden gözüme baktı, kız “Evet” anlamında başını salladı.

Eğilip suratına baktım adamın. O an anladım ki artık işin işten geçtiği noktadayım. Ama yine de bir şeyler yapmam, en azından aile fertlerinin gözleri önünde değil, babanın hastanede ruhunu teslim etmesini sağlamam gerektiğini düşündüm. Zamanım yeter mi bilmiyordum 112’yi arayıp ambulans çağırdım. Ambulans gelene kadar yapmam gerekenler vardı. Çantamı açarken kıza baktım. Göz kapaklarında çektiği acıların, altına girdiği ağır yükün izleri okunuyordu. Beyaz bir bez gibi olan yüzü, göz göze gelince kızardı ve başını utançla aşağı eğdi.

Baba kanser hastası ve yoksul bir aile... Ailenin bütün yükünü omuzlamış genç bir kız... Ama vefakâr, fedakâr ve cefakâr... Zira babasına hizmet ederken ailenin diğer fertlerinin hastalıklarıyla da o ilgilenmek zorunda. Tipik bir Anadolu kadını... Toprak renkli saçlarının üzerine attığı karışık renkli örtü bir direnişi simgeliyor. O ara solgun ses tonuyla birkaç kelime dökülüyor dudaklarından; “Siz gelmeseydiniz mecburen ben getirecektim Doktor Bey, sahi nereden haberiniz oldu?”

YAŞAT BENİ

Hasan Özgür Yetiştirici

“*Yaşat Beni...*” sıradan başlayan bir yaz gününü keskin bir bıçak gibi yırtarcasına yırtıp atan, hayatın kurallarını bozan bir bitiş cümlesiydi bu. Belki de birileri için bir başlangıç...

Doğru, hayatın kuralları vardı. Her canlı doğar, büyür, gelişir ve de... Ve de'lerin sonu dile zor gelirdi. Bazı kelimeler vardır ya hani? Yazmaya, ağza alınmaya, söylenmeye çekinilir ya? O misal. Hatta o kelimeyi düşünmek, akla getirmek bile soğuk bir duş etkisi yapar. O kelime insanın boğazında düğümlenir, çıkmaz bir türlü. O dile yakışmayan kelimenin bir de zıt anlamı vardır. “Yaşamak” söylerken ne denli mutlu eder insanı. İçine kocaman sevinçler, umutlar doldurur söyleyene.

İşte “*Yaşat beni...*” de yaşamaktan türetilmiş bir kelimeler bütünüdür bir isteğin, çağrının ötesinde. “Yaşatmak” tek kelime, üç hece, sekiz harften ibaret. Ya anlamı? Öylesine çıkıverir ağızdan. Önce beyinde şekillenir, saliseler içinde formunu alır sonra dil itekler bu kelimeyi, ağız boşluğu tamamlar, damak eşlik eder, dudaklar hareket eder ve ortaya dökülür. Yaşatmak, birini yaşatmak kimi için alınan nefeslerin devamını sağlamak, kimi için ise bir başlangıçtır. Seven gönlüler için kavuşmak, hissedebilenler ve düşünebilenler için ise derin manalar yüklüdür. Yaşamaktan, yaşatmaktan bahsetmek ne güzel bir şeydir? Bu hikâyeye birbirini hiç tanımayan iki insanın yaşamak ve yaşatmakla ilgili öyküsüdür işte...

Salih, “*Yaşat beni...*” hitabıyla biten o mektubu ve o mektubu

içinde saklayan şişeyi bulduğunda ay ışığı yavaş yavaş göz kırpmaktaydı o şehrin insanlarına. Şehrin gündüz çalışanları günün telaşının hakkını vermişler, yaşadıkları evlerine çekilmişler; gece çalışanlar ise hazırlanmışlardı geceyi karşılamaya. Ya Salih? Kendi başına sahilde yürüyüşe çıkan sıradan bir adamdı çoğu kişi için. Bir şişe içinde “Yaşat beni...” diye biten bir mektup bulmak fazlasıyla lükstü bu sıradan adama. Orta yaşlarının manevi atmosferinde kendini, hayatı sorgulayan adamlardan Salih. Hafta içi işinden çıkar, havanın durumuna göre giyinir, telefonunu sessize alır ve kendiyi yalnız kalmak adına yürürdü yaşadığı şehrin sahillerinde. Yine aynı saatlerde aynı sahil ona eşlik ediyor, sağ tarafına aldığı gün batımıyla gecenin ilk ışıklarına “Merhaba” diyordu işte. Ama o gün farklı bir gündü onun için. Hayatını tümünden değiştirecek olan şey, ayağına takılan bir şişe olmuştu. Çok da dikkate almamıştı hani ilk başta. Yürüyüp gitmişti hatta. Taş sanmıştı, kim bilir belki de kalın bir karton, belki de yosunlarla taşlaşmış midye kabukları? Ama ayağına takılan şey içinde bir mektup saklayan bir şişeydi. Hani hep o filmlerde gördüğü gibi bir şey. Ağzı mantarla sımsıkı kapatılmış cam bir şişe ve içinde kıvrılmış bir mektup. Hayatını değiştirecek olan ise bu mektubun son paragrafında yer alan “Yaşat beni...” çağrısıydı kendisini bekleyen.

Önce önemsememişti şişeyi, yürüyüp gitmişti kalan hayatına doğru. Sonra içinden geri dönmek ve almak gelmişti nedense. Üşenmemiş, geri dönmüş, birkaç adım geçtiği yerde bulmuştu kendini birdenbire. Eğilmiş ve yarısı kumda, yarısı dışarıda o cam şişeye uzanmıştı bile eli. Gülümsemişti hatta. “Bak, benim de başıma gelebiliyormuş demek ki bu tür şeyler.” diye geçirmişti içinden. Önce eliyle temizlemişti şişenin üzerindeki yosunları tek tek. Ağzı mantarla itinayla kapatılmış şişeyi incelerken birden çevresine bakınmış, “Yoksa bu bir tür kamera şakası filan mı?”

diye de düşünmüştü. Kimseler yoktu yakınlarda. Sağ eliyle şişeyi sımsıkı tutarken diğer eliyle de şişenin ağzındaki mantarını açmaya çalışmış ama yapamamıştı. Bir daha, bir daha derken yapamayacağını anlamış ve yanına almıştı nedense. Bu şişeyle denk gelmesi bir tesadüf olamazdı. Onu temizleyip içini görme-ye çalışsa da başaramamıştı. Kararan havanın müsaade ettiği kadarıyla cam şişenin içinde bir mektubun varlığını görebiliyordu. Evet, evet. Bir mektup vardı, tam da filmlerde olduğu gibi. Bilinmeyen birinden; bilinmeyen birilerine gönderilmiş, denizin, dalgaların aracılık ettiği bir mektup vardı o şişenin içinde. Kafasını kaldırıp şişenin o sahile gelebileceği yöne doğru baktı. İleride o hep anlatılan ama hiç gitmediği ada devletinden atılmış olabileceğini düşündü, mesafeyi hesaplayıp “Yok canım, daha neler!” dedi hatta içinden sessizce.

Eve geldiğinde akşam yemeği için annesi sofrayı kurmuş, yıllardır birbirlerine eşlik eden bu ikili için sevgi dolu bir kap yemek masada çoktan yerini almıştı. Babalarını kaybedeli on seneyi aşırıyordu. Rahmetli, devlet memurluğundan eşine bir emekli maaşı ve yetiştirdiği tertemiz oğlu, Salih’i bırakmıştı arkasında. Salih de babası gibi bir devlet memuruydu. Tahsilini tamamladıktan sonra Allah’ın bir hikmeti anneciğinin yaşadığı Antalya’ya çıkmıştı tayini belki de annesinin duaları hürmetine. Ana, oğul geçinip gidiyorlardı işte. Bir izdivaç denk gelmemişti annesinin o kadar çabalarına rağmen. Olmamıştı işte. Kısmet, kader deyip geçiştirmişlerdi onlar da. Birer nefestiler onlar birbirlerine mütevazı evlelerinde. Eviyle işi yakındı Salih’in. Bir ana cadde, bir koca park ve arkası Akdeniz idi. Her akşam işinden çıkar, sahilde bir yürüyüş yapar, köşedeki marketten annesinin sabah eline tutuşturduğu listededekileri alır ve eve gelirdi. Annesi, yemekten sonra kahvelerini yapar, fonda açık olan televizyonun eşliğinde yatacakları saati

bekleyen tipik, iyi yürekli kendi hâllerinde insanlardı onlar...

O akşam bir farklılık vardı Salih'te. Düşünceliydi ve bunu annesi de fark etmişti. Her zamanki gibi değildi Salih. Yemekten sonra kahvesini içmeden müsaade istemesi ve odasına hızlıca girmesi bunun tipik bir göstergesiydi. Üzerine gitmedi annesi, "Belki işte bir şeyler canını sıkmıştır Salih'im..." demiş ve masayı toplamaya koyulmuştu.

Salih, odasına girip telaşla kapıyı sıkı sıkı kapatmıştı. Radyoya eli uzanmış, az sonra gizli gizli yapacağı işin gürültüsünü bastırmayı düşünmüştü belki de. Eline geçirdiği bir tornavida ile mantarı oymaya başlamıştı bile. Ne inatçı bir mantardı o öyle? Neyse, biraz uğraşla sonunda şişenin ağzındaki mantar yarı içeriye, yarı dışarıya parçalanarak teslim olmuştu. Rulo hâlinde sarılı olan mektuba uzandı parmakları. Şişenin dibine birkaç kez vurmasıyla da artık o mektup hapis kaldığı şişenin içinden çıkarak serbest kalmıştı. Artık Salih'in elindeydi. Salih'in dikkatini çeken ilk şey, bu serbestlikle birlikte şişenin içinden odaya yayılan hoş bir parfüm kokusu olmuştu. Tarif edemediği şekilde ilk kez duyduğu bu koku fazlasıyla hoşuna gitmişti. Bu koku ile daha bir meraklanmıştı ve okumaya hazırdı işte mektubu. Bir yandan uzun zamandır kıvrılmış biçimde kalan mektubun kenarlarını düzeltiyor, bir yandan da titreyen elleri müsaade ettiği kadarıyla okumaya çabalıyordu mektubu. Sonunda Salih odanın orta yerinde, kendiyile baş başa uzaklardan geldiğini anladığı mektubu okumaya başlamıştı bile. Hem de ne okuma? Bir solukta: "*Merhaba... Belki bir delilik bu yaptığım ama içimden gelen sesi dinledim ve yazıyorum işte... Bu mektubu kimin, nerede, hangi saatte, hangi şartlarda eline geçeceğini bilmeden yazıyorum...*" diyordu mektubun giriş kısmında. Salih derin bir nefes aldı ve devam etti okumaya:

“Bilmiyorum. Belki de bu yazdıklarım Türkçe bile bilmeyen birilerinin eline geçer, belki bu adada kalır, belki de ıssız bir kumsalda gömülü kalır gider. Neyse bu benim hikâyem ve galiba bu hikâyenin mutlu sonla bitmesi için bunları yazmaya ihtiyacım var. Eğer eline ulaştıysa ve okuyorsan bu satırları devam ediyorum anlatmaya. Ne sen beni tanıyorsun, ne de ben seni. Ama eğer biri bu satırları okuyorsa şanslıyım. Okuyan kişi olarak sana sesleniyorum. Sen, benim umudumsun. Bir gün bu illet hastalığı yener de, anne olursam adını “Umut“ koyacağım yavrumun. Bu arada demedim değil mi? Benim adım Sevgi. Bundan üç ay önce derin öksürükler, bir boğaz ağrısı ve hâlsizlikle başladı hikâyem. Önce geçici bir şeydir bu diyerek öteleddim. Sonrasında geçmeyen hâlsizlikler ve yürüme güçlüğü çekmeye başladım. Ne zaman ki elimi, kolumu kaldıramaz hâle geldim, bir doktorda aldım soluğu. Doktorumun istediği tahliller neticesinde bana söylenen ise ilk başlarda inkâr ettiğim, “Yok canım, benim başıma gelmez ki” dediğim o gerçek oldu. Kanserdim. Evet, ben bir kanser hastasıydım o dakika itibarıyla. Doğru ağrılarım vardı ve bu davetsiz misafir bana “Hoş geldim” diyordu... Senin gibi sıradan bir yaşamın kıyısından, dalgaların beni kanser ülkesinin sahiline vurmuştu. Aynı bu şişenin dalgalar yardımıyla sana ulaştığı gibi savrulmuşum işte o sahile. Şimdi bu satırları yazarken tedavimin altıncı ayındayım... “Salih, mektubun bu kısmında bir an duraksadı, elle ri titredi, derin bir soluk aldı ve okumaya devam etti: “Şaşırma, ayıplama beni. Benimki bir umut. Bugünlerdeki şanssız kişi benim ama bu şişe sana ulaştığına göre günün şanslısı da sensin. Eğer bu mektubun sonundaki çağrıma “Evet” dersen şans benden tarafta da doğacak demek ki. “Hayır” dersen de canın sağ olsun. Kemoterapim devam ediyor. Diyet yemekler yiyorum vücudum için. Ama kalbime, hislerime diyetler sökmüyor nedense. Kilo kaybım var, organlarım etkilendi bu tedaviden, ödemlerim var ve kramp-

larla boğuşuyorum. Kilo kaybım, ödemlerim ve kramplarım henüz kalbime ulaşamadılar ama... Ne mutlu bana ki kaldığım hastane- nin dördüncü katında bana mutluluk veren denizi gören bir odam var. 407 No.lu bir oda. Yanıma gelip giden ailem ve dostlarım hiç yalnız bırakmıyorlar beni. Yan yatakta yatan oda arkadaşım ise şirin mi şirin bir büyükanne. Benim büyükannem değil ama ben artık öyle diyorum ona. Aramızda kalsın ama işte onun torunu da benim suç ortağım. Nasıl mı? Anlatayım bak. Bana bu şişenin sana ulaşmasında yardım etti. Yazdığım bu mektubu birlikte koyduk bu şişeye ve benim son dönemlerde yanına kadar gidemediğim, elimi değemediğim denizlere bıraktı. Bakarsın biri bulur da koşar gelir bana diye...”

Salih bir an o koşup gelecek kişinin kendisi olduğunu anlamıştı. İşte bu hikâyenin esas oğlu olduğunu tam da bu satırları okuduğunda anlamıştı. Nasıl olduysa o suç ortağının attığı bu şişe, Salih’in yaşadığı şehrin kıyısına kadar ulaşmış ve ona rast gelmişti. Salih, mektubun son paragrafını yine bir solukta okumuştü: “Sonuç olarak itiraf etmeliyim ki benimki tamamen bir umut. Tedavim devam ediyor. Bunu söylemeye çekiniyorum ama galiba demeliyim ki ben kalan ömrümde bir aşk arıyorum. Bir aşk yaşamak benim gibi az ömrü kalan bir insan için lüks diyebilirsiniz. Ne kadar nefesim olduğumu bilmiyorum doğru ama kim biliyor ki? Ben de bir insanım ve nefes aldığım her gün yeni bir umut bana. Bir aşk iyi gelecek, herkese iyi geleceği gibi biliyorum. Yanlış duymadın. Belki kulağa mantıksız geliyor ama utanarak, çekinerek demeliyim ki beni yaşatabilecek bir aşk arıyorum...”

Eğer bu şişe içindeki mektup sana ulaşır ise aradığım sensin. Atla gel yanıma. Eğer kabul etmezsen, unut gitsin. Bu şişeyi hiç bulmamış ve bu mektubu hiç okumamış ol. Ama eğer gelirsen aşkı tarif etme bana, geldiğinde sadece yaşat beni. Biliyorum ki bu

hastalık umutla, yaşama sevgisiyle yenilebilir ve ben o kadar çok inanmak istiyorum ki bu hastalığı aşkla yeneceğime ve hayata tutunacağıma. Evet diyorsan, o hâlde yaşat beni...” diye bitiyordu mektup. Son kısmında ise ne bir adres, ne de bir isim vardı. Ama mektubun başlıklı bir kâğıda yazılmış olması adresi ister istemez belli ediyordu: Girne Devlet Hastanesi, Kıbrıs.

Mektubu bir solukta bitirdiğinde artık Salih, eski Salih değildi. Bir an yaşadığı o ana, ortama döndü ve annesinin kendisini merak edebileceği aklına geldi. Odadan şaşkın bir vaziyette, sallanarak çıktı ve mutfağa annesinin yanına geldi. Bambaşka bir evrenden gerçek hayata dönme çabasındaydı. Çok etkilenmişti mektuptan. Annesi O’nu görünce “Neyin var oğlum?” dedi. Salih de: “Anne, bugün, bugün bir şey oldu...” dedi sesi titreyerek. Annesi ise “Biliyordum bir şeyler olmuş sana ama sormadım. İyi değilsin bugün. Hayırdır, anlat bana, anacığın.” dedi tüm anaç tavrıyla. Salih anlatmalıydı aldığı bu çağrışı. Öyle de yaptı. Ana oğul mutfak masasına dayalı iki sandalyeyi çekerek diz dize oturdular. Salih akşamüzeri sahilde yürürken bulduğu şişeden, içinden çıkan mektuptan bahsetti önce. Sonra bir kez daha okudu soluksuzca annesine. Mektup bittiğinde annesi ağlıyordu. Bir an bir suskunluk oldu ana oğul arasında. Annesi gözyaşlarını sildi elinin tersiyle ve sadece “Git, Salih... Git.” dedi. Sonra da “Bu sana denk geldiyse mutlaka bir sebebi, hikmeti vardır oğul. Birileri bir yerlerde seni bekliyor. Umut ol, sevgi ol, aşk ol oğul!” dedi annesi. Salih sarıldı annesine. “Koş git bu çağrıya. Benden sana izin, ne yap ne et yaşat onu...” diyerek son bir destekte bulundu güzel yürekli kadın.

Salih, hiç bekleliyordu annesinden bu denli açık bir desteğin geleceğini. Mektup çok samimiydi ama bir an unuttuğu şey annesinin de vakti zamanında kanseri yenmiş biri olmasıydı. Annesinin bu denli etkilenmesi ve onay vermesi tesadüf değildi.

Sabahı zor etti Salih. Tüm gece belki de binlerce kez yeniden, yeniden okudu mektubu. Okuduğu her seferinde kelimeler arasında kayboluyor, adını koyamadığı bir şekilde hiç görmediği bu kadına karşı bir şeyler hissediyordu. Şişenin içindeki koku başını döndürüyordu. O gece sabaha karşı kararını almıştı. İlk işi çalıştığı yerden izin almak ve mektubun sahibine koşmak olacaktı. Öyle de yaptı. Tüm işlemleri tamamlayarak iki gün içinde Kıbrıs'a doğru yol alan bir uçaktaydı bile. Bir hastane ismi ve bir oda numarası vardı sadece elindeki mektupta. Havaalanında iner inmez ilk gördüğü taksiye el etti. Antetli kâğıdın ait olduğu hastaneye doğru yol alıyordu Salih. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Yolculuğunu tamamladığında heyecandan kendinde değildi bile. Hangi ara yolun bitip taksiden indiğini bile bilemeden Girne Devlet Hastanesinin kapısının önündeydi işte. Bir çocuk gibi tüm heyecanı ile yöneldi binanın girişine. Bir hemşeriye sordu 407 numaralı odanın yerini. Tarife göre dördüncü katta 407 numaralı odanın önündeydi işte. Kapının kapalı olması bir an düşündürdü onu. Çekindi. Geriye dönmeyi bile düşündü bir an. Heyecandan bayılmak üzereydi. Tüm cesaretini topladı. Ta buraya kadar gelmişken geri dönmek olmazdı. Üzerini başını düzeltti ve kibarca iki kere tıklattı kapalı olan 407 numaralı odanın kapısını. Henüz içeriden bir cevap gelmeden o anda dışarıya koşarak saçları iki örgülü yedi sekiz yaşlarında bir kız çocuğu fırladı. Yoksa, yoksa o suç ortağı bu tatlı kız çocuğu muydu? Kapının yarı açılmasıyla dipte yatan tonton bir teyze ile göz göze geldi. Büyükanne bu olmalıydı. Onun gülümsemesi Salih'i rahatlatmıştı bir an için. O esnada içeriden gelen cılız bir "Giriniz..." cümlesiyle Salih, yeni bir hayatın başlangıcını yapmıştı bile. Titreyen dizleriyle ilk adımlarını atmakta zorlandı. Çok heyecanlı idi. Ne diyecekti? "Sahilde bir şişe buldum ve atladım geldim..." mi diyecekti? O kadar da prova yapmıştı oysa diyeceklerini.

Hiçbirini hatırlamıyordu. Unutmuştu hepsini. Hiçbir şey diyemeden sürüklenen Salih odanın kapısında görünmesiyle diğer yatakta kendisine şaşkın bakışlarla bakan güzeller güzeli bir kadın “Merhaba...” demişti işte. Asıl hikâye belki de şimdi başlıyordu. Uygulanan kemoterapiden ötürü saçları, kirpikleri, kaşları dökülmüş olsa ne yazardı? Salih, dünyanın en güzel kadınıyla karşı karşıya olduğunu geçirdi içinden. Nutku tutulmuştu bir kere. O yatakta yatan kadının dış güzelliği ile ilgilenmiyordu ki. Ruhlarının dansı odayı sarıyordu bir kere. Salih oraya çağrılmış, Salih de gelmişti işte. Bakıştılar, uzun uzun bakıştılar önce. Gülümseyerek kendisine bakan bir kadın karşısında öylesine kalakalmıştı Salih. Hapsolmuştu. Aynı o mektubun o şişede hapsoldüğü gibi. Nasıl ki Salih, çıkarttıysa o mektubu o şişeden, Sevgi’nin gözlerindeki hapislikten de Sevgi’nin sıcacık “Buyurun” demesi çıkaracaktı Salih’i bu hapislikten. Bir gülümseme sonrası Salih, sesi titreyerek ve de yatağa çok yanaşmadan “Merhaba... Ben Salih. Antalya’dan geliyorum. İki gün önce sahilde bir şişe buldum. İçinde sizin mektubunuzun olduğu bir şişe...” dedi.

Sevgi’de ikinci bir gülümseme belirmişti o an. Ama bu ikinci gülümseme sadece bir gülümseme değil, sanki bir şifa dağılımıydı. Soluk yüzüne birdenbire bir nur, bir sağlık gelmişti sanki. Aylardır gülümsemeyi unutan bu kadına ne iyi gelen bir cümleydi Salih’in ettiği. Sesi titreyerek, biraz da mahcup bir tavırla kekeleyerek “İ-nan-mı-yo-rum.” demekle yetindi. Sonra zorlukla yutkundu ve devam etti: “ Gerçekten birilerine ulaştı ve siz de... Siz de atladınız ve buraya mı geldiniz şimdi? İnanılır gibi değil...” diyebildi ancak.

Sevgi’nin gözlerinden birkaç damla sevinç gözyaşı süzülürken Salih konuşmıyor sadece başıyla duyduklarını onaylıyordu. Uzun bir sessizlik oldu yine 407 numaralı odada. Bu sessizlik

aslında o kadar çok şey anlatıyordu ki? Bu anlatılanların tek şahidi de o tonton büyükanne idi. Sadece gülümseyerek ayakta dikilen Salih'i ve yatağından doğrularak Salih'e minnet dolu bakışlar sunan Sevgi'yi izliyordu. Bu bir başlangıç, bir yaşatma ve tam anlamıyla yaşama tutunma sahnesiydi. Salih bir çağrıyla geliveren bir şifaydı Sevgi'ye. "Sizi tanımak isterim..." dedi Salih çekinerek. Hastanedeki doktorların müsaadesiyle uzun uzun konuştular o ilk gün. Devam eden günlerde Salih, düzenli olarak ziyaretlere geldi Sevgi'yi. Geçici olarak Girne'de bir ev tutan Salih, artık her gün Sevgi'ye geliyor, her gün birbirlerini daha bir yakından tanıyor ve seviyorlardı. Doktorlar, o günden sonra her geçen gün tedavilerinde alınan şaşırtıcı sonuçlara inanamıyorlardı. Aşırı yorgun değildi artık Sevgi. Vücutundaki morartılar bir bir geçmekteydi. Başka tedavilere de gerek kalmamıştı Sevgi için. Sevgi, sevginin gücüyle o günden sonra hızla iyileşmeye başlamıştı. O illet hastalığı aşkın gücüyle yenmişti. Salih'in uzattığı el Sevgi'ye ilaç olmuştu. Tüm kemoterapi tedavilerine karşılık alınıyordu. Sevgi'nin vücudundaki kanser hücreleri bir bir yenilmişti Salih'in koşup gelmesiyle. Sevgi'yi iyileştiren adında taşıdığı sevginin gücüydü...

Bugün beşinci yıllarını kutluyorlar evliliklerinin. Antalya'da yeni bir hayat kurdular kendilerine. Birbirlerini bulmalarını sağlayan o mektubu salonlarına çerçeveletip astıkları bir evleri var. Salih'in annesi Sevgi'nin de annesi artık. Yoğun tedavi süreci sonrası anne olma sevincini de yaşayan Sevgi'nin ve Salih'in bir de "Umut" adını verdikleri bir kızları oldu geçen sene. Dünya aşkla, sevgiyle çok daha güzel ve anlamlı artık onlar için. Darısı tüm hayata tutunma çabası içinde olanlara...

ŞAMPİYONLARIN KANI

Murat Mihçioğlu

Futbol kampının üçüncü haftasıydı. Seher Hanım, yazlıktaki komşusu Dilek’i de arabasına aldı ve çocuklarının maçını birlikte izlemek için yola çıktılar. Oğulları Tufan ve Burak nasıl yakın arkadaş idiyse, Seher ve Dilek de öyleydi. Biri İstanbul’un, diğeri Ankara’nın metropol yaşantısından, iş güç stresinden kaçıp gelmişti Antalya’ya. Temmuz sıcaklarını denk düşürdükleri yıllık izinlerini burada değerlendirip sonra çalışma hayatlarına döneceklerdi.

“Burak babasını çok özledi.” diye lafa girdi Dilek: “Hafta sonu olsa da gelse diye bekliyor. Ama Korhan bu aralar şirkette çok yoğun, öyle her hafta uçağā atlayıp gelecek hāli yok. Ben de ısrar edemiyorum.”

Seher, Dilek’in bu sözlerine yanıt veremedi. Çünkü bu konuda asimetrik bir durum vardı aralarında: Tufan’ın babası, o henüz çok küçükken, yedi yıl önce vefat etmişti. Bunu hatırlayan Dilek, gaf yapmış olduğunu düşünerek sustu. Yazlıkta geçen günler boyunca aynı tür bir yaşamı paylaştıkları için arkadaşı Seher’in aile koşullarına ait detayları bazen unutuyor, boşboğazlık ediyordu böyle. Lafı değiştirmek için çocukların maç takvimine dair bir şey sordu:

“Şimdi, bizimkilerin takımı bugün galip gelmişse yarını boş geçecekler ve sonraki gün yarı final oynayacaklar, değil mi?”

“Evet, bildiğim kadarıyla öyle. Çok kafaya takıyorlar, Dilekçiğim. Biliyorsun işte, ergenliğe girmek üzere bu çocuklar. Maksat açık havada spor yapmaları, sosyalleşmeleri. Ama

yenilgiyi dünyanın sonu zannediyorlar!”

Seher, aracını futbol kampının yanındaki otoparka bıraktı. İki arkadaş, birlikte yaklaştılar sahaya. Görüntüden anlaşıldığı kadarıyla maç yeni bitmişti. Terli formalarını ve kramponlu ayakkabılarını çıkarmakta olan çocuklar yorgun, bitkin bekleyiyordu. Seher Tufan’a, Dilek ise Burak’a yaklaşıp maç sonucunu sordular. Önce suratları asıldı çocukların, yenildiklerini ve morale ihtiyaç duyduklarını hissettirdiler annelerine. Fakat bu, kurgulanmış bir şakadan ibaretti: Anneler teselliye başlar başlamaz, aslında kazandıklarını ve takımları adına birer gol attıklarını söylediler.

Selam verip iki annenin yanına yaklaşan Antrenör Mithat Bey, minik golcülerin başlarını okşadı ve onlarla gurur duyduğunu söyledi. Keyifleri yerinde görünen dörtlü arabaya binip oradan ayrılacaktı ki antrenör, Seher Hanım’dan kendisine iki dakika ayırmasını, bir şey konuşmak istediğini söyledi. Diğerleri arabaya girmişti bile. İki çocuk arkada şakalaşırken Dilek, antrenörün Seher’e ne anlattığını uzaktan bakarak anlamaya çalıştı. Fakat bir sonuca varamadı.

Az sonra Seher geldi, şoför mahalline geçti ve aracı çalıştırdı. Yüzü asılmıştı, endişeli görünüyordu. Dilek ise meraklanmıştı. Çocuklardan gizli bir şey konuşulduğuna göre şimdi onlar varken ulu orta sormak istemedi. Yazlık siteye doğru yol alırlarken Seher, dikiz aynasından oğlu Tufan’a bakıyordu. Burak ile konuştukları, her akşamki türden şeylerdi:

“Ah be Tufan! İlk yarı biterkenki o pozisyonda düşmesen, bana bir ara pas çıkarsan, işi orada bitirirdik be! Temas bile yoktu, niye attın ki kendini?”

“Ayak bileğime darbe alırım diye korktum.”

“Futbolcu adam korkar mı oğlum! Bak ben kaç tekme yedim maç boyu, bana mısın demiyorum! Sen de biraz alış artık sert oynamaya! Yarı final var önümüzde, şaka değil!”

“Ya, haklısın ama, öyle olmuyor ki işte... Offf... Çok feci ağrıyor bacağımla hâlâ!”

Dilek, Tufan’ın bu sözleri üzerine Seher’in derin bir iç çektiğini ve yüzüne endişe çöktüğünü fark etti. Üç haftadır her akşam benzer şeyler konuşuyordu çocuklar. Burak, her fırsatta Tufan’dan daha dayanıklı olduğunu ima ediyor, arkadaşı da buna itiraz getirmiyordu. Hatta üç gün önce, bir çarpışma sonrası Tufan’ın burnu kanamaya başlamış ve pansumanlara rağmen bir türlü durmadığı için aslında gayet iyi oynadığı hâlde antrenör tarafından oyundan alınmış, yerine başka bir çocuk sahaya sürülmüştü.

Araç yazlık sitedeki bitişik evlerinin arasında park edilince çocuklar hemen çıktı. Bu fırsattan istifade Dilek nihayet sordu:

“Hayrola Seher? Antrenör ne konuştu seninle? Özel bir durum mu varmış?”

“Anlatacağım. Biraz bekle, çocuklar duş alıp dinlensin hele. Sonra plaja indiklerinde benim evde rahat rahat konuşuruz.”

İki saat sonra, ellerinde çay bardaklarıyla balkonda oturmuş vaziyette çocuklarına uzaktan bakarken Seher, arkadaşına konuyu uzun uzun anlattı:

“Antrenör Mithat Bey, Tufan’a bir tıp merkezinde bazı testler yaptırmamı önerdi. Onda hemofili belirtileri gördüğünü söylüyor. Daha önce çalıştırdığı çocuklardan birinde de benzer şekilde hiç durmayan kanamalar, normalden uzun süren doku zedelenmeleri gibi şeylere şahit olmuş. Ailesini uyarılmış, test yapılıncaya çocukta bu hastalık teşhis edilmiş.”

Dilek'in içi karardı bir anda. Hastalık bahsi, her anne gibi onu da titreten bir şeydi. Aklından ilk geçen, Tufan'da bulunduğundan şüphe edilen bu durumun, kendi oğlu Burak'a da bulaşma ihtimaliydi. Seher, arkadaşının zihnini okumuşçasına cevap verdi:

“Sen gelmeden önce internette konuyla ilgili araştırmalar yaptım. Bulaşıcı bir şey değil bu. Genetik kaynaklıymış. Bir proteinin eksikliği yüzünden, kan normal biçimde pıhtılaşamıyormuş. Erkeklerde daha sık rastlanan bir şeymiş.”

“Nasıl yani? Rahmetli eşinde var mıydı böyle bir hastalık?”

“Bildiğimiz kadarıyla hayır. Sadece taşıyıcı ise fark edilemeye bilirmiş. Aslında daha küçük yaşlarda, aşı yapılan bölgenin kolay iyileşmemesi gibi şeylerden de teşhis edilebileceğini okudum. Ama eğer hastalık hafif seyrediyorsa bu tür detayları yakalamak zor olabilir. Belki çocukları futbol kampına yazdırmamız şimdi bile anlaşılacaklardı. Kendi vücudundaki yaralanmaların diğer çocuklarınkine göre daha zor iyileştiğini hissettiği için Tufan, basit temastan bile aşırı kaçınarak, yağ gibi aradan sıyrılmaya çalışarak oynuyor. Biz bunu, onun yeteneğine yorduk hep. Fakat işte, eğer antrenör haklı ise altında bu varmış.”

“Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun, Seher?”

“Tabii ki öncelikle, yarından tezi yok, Tufan'ı hastaneye götürüp uzman hekimlerden görüş alacağım. Ardından, eğer antrenörün şüpheleri doğru çıkarsa tedavisi için kullanılacak tıbbi ürünler varmış. Senden ve Burak'tan özel bir ricam olacak: Biliyorsunuz, babasını küçük yaşta kaybettiği için Tufan çok hassas bir çocuk. Bu hastalık haberini nasıl alır, psikolojisi bundan nasıl etkilenir, bilemiyorum. Bu yaz tatilinin kalan günlerinde siz de ona moral destek çıkarsanız, süreci daha kolay atlattırız.”

“Sen merak etme Seherciğim. Bak, plajda da hep bir aradalar. Bu gecedен konuşurum Burak’la. Arkadaşında böyle bir durum olabilirmiş, öncelikle sen yanında olmalısın derim.”

Aradan bir hafta geçmişti. Tufan’a konulan hemofili A teşhisinin ardından, damardan uygulanan bazı koruyucu tedbirler devreye sokulmuştu. Yeni keşfedilen hastalığıyla birlikte yaşayacak olmak, ufaklığın neşesini hayli kaçırmış görünüyordu. Ama gerek annesi gerek arkadaşı Burak ve onun annesi atılan bu yeni adımlarda hep yanındaydı onun.

Tabii bir de, antrenör Mithat Bey! Dikkati ve bilgisi sayesinde teşhise önyak olan bu spor adamı, bir yandan kamptaki final maçı için hazırlıklar yaparken diğer yandan Tufan’a bir baba edasıyla yaklaşıyor, teşhis ve tedavi süreçlerinde spordan kopmamasını temin etmeye uğraşıyordu. Final maçının öncesindeki akşam, çocukları ailelerine teslim ederken Seher Hanım’la bir kez daha konuştu:

“Oğlunuzun gelecekte büyük bir futbolcu olacağına inanıyorum. Hemofili, elbette ki hayatının her alanında yeni düzenlemeler yapmasını gerektirecek bir hastalık. Ama bakın işte, çözümler de var. Damardan uygulanan tedavi, pıhtılaşmasını normale dönüştürecek. Yani sahada istenmeyen bir durum yaşanırsa sizin çocuğunuza özel, fazladan bir risk söz konusu olmayacak. Ama bu son maçlarda konsantrasyon problemi yaşadığı, bilginiz olsun. Takımı, Burak’ın fazladan çabaları sayesinde kazandı.”

O akşam, Tufan odasına kapandı ve rahatsız edilmek istemediğini, bilgisayarda oyun oynayacağını söyledi. Seher, hastane ve laboratuvar süreçlerinin oğlunu zihinsel olarak yeşil sahalardan kopardığını hissediyordu. Komşusu Dilek’in yanına geçti, Burak da beraberlerindeyken ağlamaklı biçimde konuştu onunla:

“Daha geçen hafta ne kadar da keyfi yerindeydi. Hastalığı ortaya çıkınca bambaşka bir çocuk oluverdi. İstanbul’a döner dönmez bir psikoloğa başvuracağım. Ama buradayken, hele yarın şampiyonluk maçı varken keşke elimden bir şey gelse de moralini yükseltsem istiyorum.”

İki anne arasındaki dertleşmeye şahit olan Burak, beklenmedik biçimde lafa girdi:

“Seher Teyze, iznin olursa ben sizin oraya geçmek ve Tufan ile biraz baş başa konuşmak istiyorum. Günlerdir hastalığı konusunda bir araştırma yaptım ve sanırım Tufan’ın öğrenmekten memnun olacağı bazı ilginç bilgilere sahibim!”

Seher, bu öneriyi memnuniyetle kabul etti. Az sonra Burak, Tufan’ın oda kapısını tıklatıyordu. İçeriden keyifsiz de olsa bir onay sesi gelince içeri girdi. Bir süre beraberce ekrana kilitlendiler, oyun oynadılar. Sonra Burak, arkadaşının dikkatini çekmek niyetiyle cebinden bir liste çıkarıp uzattı.

“Bu isimler de ne böyle? Kim bunlar?”

“Seninle aynı hastalığa, yani hemofiliye sahip futbolcular! Bak, hepsinin yanına hangi ülkenin millî takımında oynadığını da yazdım!”

Tufan, listeyi merakla incelemeye koyulmuştu. Arada, tanıdığı isimler de görüyordu.

“Onlarda da bendeki hastalığın olabileceğini hiç düşünmemiştim! Dışarıdan bakınca normal sporcular gibi görünüyorlar çünkü!”

“Sen de normalsin, Tufan! Biz seninle ne maçlar çevirdik, ne zor pozisyonlardan goller çıkardık! Sporcu kendine iyi bakarsa yenemeyeceği rakip yoktur! Bunu ikimiz de iyi biliyoruz, öyle

değil mi? İşte hemofili de artık senin ezeli rakibin. Onu her gün yeneceksin. Hastalıklar kötüdür ama onlara karşı sergilediğimiz direnç, hayatımıza beklenmedik güzellikler de katabilir. Bak mesela, kimse tekmeden senin gibi güzel kaçamıyor, senin gibi kıvrak çalımlar atamıyor. Neden diye düşündün mü? Çünkü yaralanmaktan en çok kaçınan sendin! Farkında değilken bile hastalığın sana özel bir yeti kazandırmıştı! Her hastalığın zorlukları var ama hayatımıza kattığı şeyler de var. Hemofili bir hastalık ve sen bu hastalığa sahip olduğun gerçeğini değiştiremezsin. Ama bakış açını değiştirebilirsin. Çünkü bakış açın senin kontrolünde! Kök hücreler sayesinde, şimdi genetik bazlı tedaviler üzerinde de çalışılıyor. Yani belki bundan birkaç yıl sonra, öyle haftada iki üç kez iğne yemen de gerekmeyecek. Tıp ilerliyor. Senin futbolun da ilerleyecek. Sen iyi bir açıdan bakarsan her şey iyiye doğru yol alacak, göreceksin!”

Burak’tan bu sözleri dinledikçe, gözünün ferî yerine gelmeye başlamıştı Tufan’ın. Rakibe gol atmayı çok seviyordu madem, hemofili de yaşam antrenmanındaki rakibiydi!

Ertesi gün, Seher ve Dilek, oğullarının ikişer gol atarak kahramanlaştığı bir final maçı seyrettiler. Şampiyonluk kupası, Tufan’ın ellerinde havaya kalktı. Rakip takım ve onların aileleri bile ayakta alkışlıyordu.

Can dostuyla hangi dilden konuşması gerektiğini gayet iyi bilen Burak, Tufan’ın yaşama sevincini ve direnme azmini körüklemekle kalmamış, yıllar sonra millî takımın değişmezi olacak bir futbol efsanesinin doğuşuna da katkıda bulunmuştu.

HAYATA RAĞMEN HAYATTA KALMAK

Ömer Alpago

Ben hayattan hiçbir beklentisi olmayan, daha yeni yirmisine girmiş bir ziraat mühendisliği öğrencisiydim. Geçen hafta hayattan bunaldığım bir gece banyoda bileklerimden akan kanla ayrılık vapuruna biletimi kesmişim ama ev arkadaşımın beni hastaneye yetiştirmesiyle acil müdahaleler yapılmış ve durumum stabil hâle getirildikten sonra hayata ince bir iple bağlanmış bir hâlde psikiyatri servisinde o gece yer olmaması nedeniyle yandaki onkoloji servisinde Hasibe ablanın yanında bir günlüğüne yatırılmışım.

Ertesi gün uyandığımda yanı başımda okuldan birkaç arkadaş ve ev arkadaşım vardı. “Ne diye beni getirdin ki!” diye bağırdım bir anda ev arkadaşıma. “Ne çektiğimi bilmiyorsun. Bıraksaydın da kurtulsaydım ne olurdu.” diye devam ettim ve ağlamaya başlamışım. Hasibe ablayı ilk o zaman fark ettim. “Kız ne diye ağlıyorsun. Hayat kısa, kuşlar uçuyor. Ağlamaya değer mi bu gencecik yaşında.” dedi. İçimden söylenmeye başladım “Bu teyze kendini ne zannediyor da bana öğüt veriyor. Benim ne yaşadığımı bilmiyor ki.” diye ama teyze daha bitirmemişti resmen beynimin içine girmişti. “Kızım, senin ne yaşadığını bilmiyorum zannetme. Biliyorum hem de çok iyi biliyorum. Hayatında sana değer veren kimse olmadığını düşünüyorsun. Senin değerini kimsenin bilmediğini düşünüyorsun. Hayat o kadar basit geliyor ki bir o kadar da boğucu artık kurtulmak istiyorsun değil mi? Okumaya amaçsızca geldin. Arkadaşlarınla takılmaya başladın ve kendini zamanla unutmaya başladın. Dertlerin azalır zannettin ama olmadı. Dün de ya erkek arkadaşından ayrıldın ya da annenle tartıştın.”

Sadece ben değil beni ziyarete gelen kızlar da Hasibe ablayı dinlemeye başlamıştı. “Biliyor musun şu anda gençliğini çöpe atan bir insan görüyorum sadece.” Hepimize uzunca baktı ve “Sizler ikinci olmayın.” dedi. “Teyze güzel, hoş diyorsun da bu hayatın bir amacı yok.” dedim. “Amacı olmayan hayatın sonu da amaçsız olur. Ölüm sana çözüm getirmezdi ki kızım, yalnız çözümü de, sorunu da silerdi. Amacının olması için önce bu hayatı sıkıntısı, kederi ile de rahatlığı, mutluluğu ile de kabul etmelisin. Ağacın dalında yeşil yaprak da güzel, yere düşen sarı yaprak da. Çimlerle boyanmış mis kokulu toprak da güzel, karı üstüne örtmüş uyuyan toprak da.” Elimi göstererek “Ölümü kabul etmişim ki şu anda buradayım.” dedim. “Sen ölümü kabul etmedin sadece kullandın. Sevdiğin adamla el ele gezerken de ölmek ister miydin? Hiç zanetmiyorum.” dedi.

O sırada onkoloji doktoru geldi. Vizit yapılıyordu. Ben daha hangi serviste yattığımı bile bilmiyordum zaten. “Hasibe Hanım nasılsınız, ağrılarınız nasıl? Biraz daha iyisinizdir umarım.” diye teselli vermeye çalıştı. Hasibe abla sadece gülümsemişti. Doktorun yanındaki asistan hızlı bir şekilde “Hasibe T. kırk iki yaşında. Evre dört pankreas tümörü. Yaygın metastaz mevcut.” diye elindeki kâğıttan okudu. Yanımda duran kadın kırk yaşında olamazdı. En az elli gözüktüğüne emindim. Ama hiçbir şey demedim. Asistan benim için de elindeki kâğıttan “Mervenur Ç. yirmi yaşında, öz kıyım girişimi. Dün durumu stabilize edilmiş. Psikodestek amaçlı psikiyatri servisine yatırılan hasta, yatak olmadığından servisimizde yatırıldı.” diye okudu. Doktor elimi elleri arasına aldı ve “Çok narin ellerin varmış aslında. Yazık etmişsin kendine. Yine de geçmiş olsun.” dedi.

Doktorlar çıktıktan sonra bende bir kafa karışıklığı olmuştu. Aslında ben hastanede olduğumu bile yeni yeni idrak etmeye

başlamıştım. Ev arkadaşımın öğrendim dün ben bayıldıktan sonra olanları. Ambulansta koluma tampon uygulayıp kanamayı durdurmuşlar ve hastaneye getirildikten sonra da serum bağlayıp tansiyonumu yükseltmişler. Çok fazla kan kaybetmemişim, doktorlar öyle söylemiş en azından. “Peki şu anda hangi serviste yatıyorum?” diye sordum. Ev arkadaşım nasıl söyleyeceğini düşünüyordu o sırada Hasibe abla gayet rahat bir şekilde “Onkoloji yani kanser hastalarının yattığı servistesin kızım. Ama senin de ruhunda küçük bir kanser çıkmış o yüzden yanlış bölüme yatmış sayılmazsın.” dedi gülerek.

Aslında şaşkınlığımın doruklarındaydım. Bir saattir konuştuğum kadın kanser hastasıydı ve beni teselli etmeye çalışıyor, bana öğüt veriyordu. “Bayağı da gençmişsiniz kusura bakmayın teyze dediğim için. Ayıp olmazsa sizin neyiniz vardı?” diye sordum. “Sorun yok. Hastalığının beni ne kadar yıpratmış olduğunu farkındayım. Pankreas kanseriyim kızım son evre. Kanser bütün vücuduma yayılmış diyor doktorlar. Ben de farkındayım aslında ağrılarımın anlayabiliyorum. Bugün ya da yarın ölürüm diye düşünüyorum.” dedi ama hâlimden hiç şikâyetçi değil gibiydi. “Kusura bakma ama abla iki günlük ömrünün kaldığını bildiğin hâlde nasıl bu kadar rahatsin? Hiç yanlışların olmadı mı veya pişmanlıkların, hem daha gençsin yaşamak istemez misin?” diye sordum. “Denemenin kötü geçmesi senin sadece hata yaptığını gösterir kızım. Senin kötü biri olduğunu değil. Önemli olan o hataları bir daha yapmamak. Eğer bunun farkına varırsan inan hayatın çok çabuk değişir. Sadece kendi hatalarının değil karşı tarafın da hataları olabileceğini unutma. Benim deneme şansım kalmadı ama ölümü yaşamın devamı olarak görüyorum; bitimi olarak değil. Bu yüzden iki gün sonra öleceğim diye canımı sıkmaya değmez.” dedi.

Hasibe abla iki gün sonra gerçekten de vefat etmişti. Ağrılara

dayanamadığı için morfin verilmişti son gün. O, tanıştığımız ve konuştuğumuz birkaç saatte sıkıntılarını insanı olgunlaştırdığını, amaçların sadece somut olmadığını öğretmişti. Nereli olduğumu, ne okuduğumu hiçbirini sormamıştı. Karşısındaki son bir insana dert ortağı olup yol gösterip gitmişti.

YARIM KALAN AŞK

Gülay Şeker Zehir

- Baban geliyorsa ben gidiyorum Derya, ne işi var bunca yıl sonra, ne yüzle gelecek karşıma?

- Beni görmeye geliyorlar Metin, ne deseysen gelme baba mı deseysen?

- Deseysen keşke, yüzünü görmek istemiyorum. Onun yüzünden hasta oldun sen.

Kocasının yüzüne baktı kaldı Derya. Babası yüzünden mi hasta olmuştu, yoksa şu hastane odasında bile huzurunu kaçıran, acımasızca sözler sarf eden kocasının yüzünden mi?

- Ben gidiyorum Afyon'a. Ne hâliniz varsa görün, dedi Metin. Çekti gitti.

Yüzüne ateş bastı Derya'nın. Aylardır bu hastalıkla mücadele ediyordu. Savaşı kazanmıştı. Doktorlar iki gün önce artık iyileştireceğini, hafta sonu geçince hastaneden çıkabileceğini söylediklerinde sevinçten ağlamıştı. O zor günler geride kalacak, çocuklarına kavuşacaktı. Onlarla geçiremediği zamanı telafi edecek, bir dediklerini iki etmeyecekti. Böyle sevinç içerisinde yaşarken babasının hastaneye kızını görmeye gelecek olması Metin'i sinirlendirmiş, canını sıkmıştı.

- Ne de olsa ailen yanında olacak madem, sen onlarla vakit geçir, ben de ailemi görmeye gidiyorum, diyerek sitemle, sinirle odadan çıkıp gitmişti.

Derya, evin tek kızıydı. Prenses gibi yetiştirilmişti. Bir dediği

iki edilmiyor, çok da seviliyordu. Üniversite üçüncü sınıftayken kantinde çalışan bir gence âşık oldu. Güler yüzlü, sıcak bakışlı bu genç de Derya'yı seviyor, onu görmek için türlü türlü bahaneler buluyordu. Gencin evliliği düşünmesi, gelecekle ilgili hayalleri, kendinden emin vakur duruşu etkilemişti Derya'yı. Aralarında kuvvetli bir bağ oluşmuştu.

Son sınıfta Derya konuyu ailesine açtığında çok sert tepkiyle karşılaştı. Gencin evi geçindirecek, toplum tarafından kabul edilen doğru dürüst bir işi yoktu. Kantinden alacağı üç beş kuruşla evlenmeyi nasıl düşünürdü bu genç. Prenses kızları bu evlilikte çok mutsuz olacaktı. Zorluklarla mücadele edemez, ezilirdi Derya. Ailesi bu evliliğe karşı çıkararak kızlarını bu gençten koruyacaklarını zannettiler. Oysa gençler daha da bir kenetlendiler. Daha bir kıymete bindi aşkları.

Okul biter bitmez öğretmen olarak bir köye atandı Derya. Metin de onunla birlikte gitti. Gizlice evlendiler. Metin köyde bir iş bulamadı. Derya'nın maaşıyla idare ettiler. Birlikte Derya'nın ailesine gidip gerçeği açıkladıklarında babası öfkeden deliye döndü. Bir tokat patlattı kızın yüzüne. Evden kovdu. Annesine de kızını görmemesi için bir sürü emirler yağdırdı. Derya, günlerce uyuyamadı. O tokadın sesi, babasının hakaretleri kulaklarında çınladı durdu. Buna rağmen seviyordu gençler birbirlerini. Murat'ın çalışmaması ve Derya'nın ailesini görememesi dışında bir sorunları yoktu.

Derya kocasını askerî sınavlara girme konusunda destekledi. Ona hep moral verdi. Sınavlara girdi ve kazandı Metin. Astsubay oldu. Metin'in atandığı başka bir şehre taşındılar. Hayatları yavaş yavaş düzene giriyordu. Önce bir kızları oldu. Arkasından da bir oğulları. Ama doğumda da yapayalnızdı Derya. Ailesi biraz

yumuşamıştı torunlarının olduğunu duyunca. Ancak bu sefer de Metin karşı çıkıyordu Derya'nın ailesiyle görüşmesine. Çok kızgındı, çok kırgındı onlara. Evliliklerinin ilk yıllarında güzel karısı bunlar yüzünden acı çekmişti. Hem onu beğenmemeleri, kızlarına layık görmemeleri onurunu incitmişti.

Kendi kararlarını kendi veremiyordu Derya. İlk başta “Bu gençi istiyorsan bizi göremezsin.” dedi ailesi. Şimdide “Aileni göreceksen beni unut.” diyordu kocası. İki çocukla unutmak kolay mıydı?

Çok zaman geçmedi. Hem öğretmenliğe devam ediyor hem de iki çocuğuna bakıyor iken kansızlık nedeniyle gittiği doktordan lösemi hastası olduğunu öğrendi. Lösemi çocuk hastalığı değil miydi? Nasıl yani? Bir yanlışlık olmalıydı. Birkaç hastane daha dolaştılar. Sonuç değişmedi.

Derya'nın annesi duyar duymaz çıktı geldi. Evlat sonuçta!.. Kocasına bile sormadan bindi otobüse. Tedavi süreci başladı. Çocuklara bu süreçte hep annesi baktı. Metin'in ailesi köyde yaşıyordu. Hayvanları olduğundan onları bırakıp bir kere bile gelmemişlerdi. Hep “Siz gelin!” diyorlardı. Derya'nın hasta olduğunu duyunca birkaç kere aradılar, o kadar.

Son ana kadar ümidini kaybetmedi Derya. Hayata tutundu. Çocuklarına tutundu. Annesi de yanındaydı. Bir babasını göremiyordu ama onunla bile telefonda görüşmeye başlamıştı.

İşte en son Ankara'ya kontrole gittiklerinde, hastaneye babasının geleceğini öğrenince sinirlenmişti Metin. Babasını görmek istemiyordu. Karısına attığı tokadı unutmamıştı. Derya'nın günlerce kendine gelememesini, uykusundan sıçrayarak uyanmalarını, dalıp dalıp gitmelerini...

Derya hastane odasında düşünüyordu. Ne ara bu kadar gaddarlaşmıştı kocası. Kantinde ilk tanıştıklarında var olan gözlerindeki şefkat nereye gitmişti. O kibar sesiyle huzur veren genç bu muydu?..

O bunları düşünürken Metin ağzına geleni saydırıyordu öfke-den kocaman açtığı gözleriyle. Ellerini kollarını sallayarak.

- Bende köye gidiyorum o zaman, dedi ve çekti gitti daha ailesi gelmeden.

Otobüsü hareket edeli bir saat anca olmuştu ki Derya'nın anesi aradı.

- Metin oğlum yetiş! Derya beyin kanaması geçiriyor. Onu yoğun bakıma aldılar, dedi. Şoka girdi Metin. Duyduklarına inanamadı. Doktorlar iki gün önce, "İyileşti artık bir şeyi kalmadı. Pazartesi çıkarırız hastaneden." dememiş miydi? İcini bir suçluluk duygusu kapladı. Şoförü durdurdu. Çantasını bile almadan indi otobüsten. Hangi arabayı durdurdu. Nereye bindi bilmiyordu bile.

Hastaneye ulaştığında artık çok geçti. Çok sevdiği uğruna mücadeleler verdiği karısını göremeyecekti artık.

Derya, hasta yatağında bir sürü laf saydıran, kendini terk eden kocasının tavırlarını kaldıramamıştı. Bardağı taşıran son damla olmuştu bu. Beyin damarlarından birine pıhtı atmıştı. Ailesi odaya girdiğinde görmesi bulanıklaşmaya başlamıştı. Gözlerinden istemsiz yaşlar dökülüyor, konuşmaya çalışıyor fakat konuşamıyordu.

- Metin gitti baba, diyebilirdi sadece yıllardır görmediği babasına. Sonra o da gitti işte, yeni hayatına.

SOLUK BENİZLİ

Hatice Meraklı

Torun olmak zor iş. Hele de bizimkisi gibi bir babaanneniz varsa. Annemi anladım, yengelerimi, amca çocuklarımı, hala kızlarımı. Niye böyle söylüyorlar ki diye düşünürdüm kendi kendime. Nesi vardı ki babaannemin. Yaşlı, sevimli, muzip kadın. Bir dediğimi iki etmez, cebimi harçlıksız koymaz, arkamı kuvvetli tutmuş yani. Ne zaman tarafını alsam; “Tabi sen onun gözdesisin, ne dersin uysal bir kedi gibi arkandan geliyor, oysa bize karşı öyle mi?” cinsinden sitemler ederlerdi.

Babaannem hayatınızda görebileceğiniz en komik Karadeniz kadınıydı. Mesela Kur’an okurken etraftaki her şeyi kontrol edebilme özelliğine sahipti ve bunu da kendine has tarzda yapardı. Size kızdı diyelim; “Esteyfurullah esteyfurullah!” diyerek başını iki yana sallardı. Bu git başımdan demekti. Ya da fasulye kırarken kapı çaldı; “Süphanallah, süphanallah!” Namaz kılarken ocaktan sütün kokusu geldi; “Allahuekber, Allahuekber!”

Bir gün hekime götürdük. Panik atağı vardı. Dediler ki psikoloğa gitmeli, doktor sordu; “Neyin var neyin yok? Anlat gelinlerden, çocuklardan, torunlardan.” Doktora aynen şu cevabı verdi. “He, niye şikâyet edeceğüm saa uşacuklarımı. Daha eyisini mi verecesun?”

Fakat geçen gün babaannem beni de pes ettirdi sonunda. Sevdiğim kızını tanıştıracığım kendileriyle, aldım geldim bizim eve. Bahçedeki asmanın altına bir sofraya hazırlamışlar, görmeyin; börekler, kavurmalar, kuymaklar; karşıda Karadeniz manzarası...

Annem var, halalarım, çocuklar ve tabii ki de nenem var. Hepimiz toplandık, öğleyi bitirmesini bekliyoruz. Arada namazı Karadeniz’e yönelerek de kılıyor son günlerde ama o başka mesele. Nihayet kazaları da tamam eyledi, elinde tespihi, ıhlana ıhlana geldi masaya. Gözüne ilk benim kız çarptı tabii; “Ula uşağım kimdir habu kucağız, ne işi var buriya?”

“Nenem dedim, seninle tanıştırmaya getirdim, anlarsın ya işte o kız!”

Durdu, derin derin baktı sevdiğimin yüzüne, omzuma bir yumruk attı.

“Nerden buldun habu soluk benizliyi, baksana yuzunde renk yok bunun. Ha bire uyuyacak, ev işleri hak geture. Bir de habunun gibi uşakların olursa Allah sağa yardum etsun.”

Tüm masa halkında derin bir sessizlik oldu ama asıl sevdiğim girdi yerin dibine. Utandı sıkıldı, ilk kez yanakları pembeleşti. Ne diyeceğini bilemez hâlde gitti elini öptü nenemin, oturdu yerine.

“Sen kusuruna bakma.” dedim kaç göz işaretiyle, malum durumu ortada. Tam o esnada beni de gördü; “Ula ne kaç göz edeysun, yalan mi söyleyrum.”

Sonraki günlerde beni gördüğünde zaman zaman; “Hau geturduğun “Soluk benizli kız!” ne yapay, al oğa biraz kuru üzüm de yesun, çiğner yedur oğa çiğner.”

Bir gün artık canıma tak etti. “Nene” dedim. “Deme öyle,” “Git başumdan, sağa mi sorup konuşacağum.” dedi.

Babaannem de olsa sevdiğime laf edilmesine dayanamıyordum. Böyle giderse belki de bir ömür lakabı bu olacaktı, “Soluk benizli”. Malum bizim oralarda vardır böyle takma adlar.

Bir anda aklıma lise çağlarımda edebiyat öğretmenimizin anlattığı “Eğik Minare” hikâyesi geldi:

“Koca Sinan yine bir camisini bitirmiş, ustaları ve bilumum devlet erkânıyla karşısına geçmiş, eserin heybetini izlerler. Yakınlarında oyun oynayan çocuklardan biri koşarak yanlarına doğru gelir ve minarelerden birini işaret ederek Koca Sinan'a “Ama bu minare eğri!” der.

Sinan'ın ustaları ve devlet erkânı çocuğun bu densizliğine sınırlanarak:

“Sen Koca Sinan'dan iyi mi bileceksin, kaybol buradan!” diye çıkışırlar. Sinan sakindir, ustalarına susmalarını işaret eder ve minareye bir halat bağlattırarak çekmeye başlar. “Düzeldi mi?” diye sorar çocuğa. Çocuk ise kendinden emin “Olmadı, minare hâlâ eğri!” der. Derin bir “Hmmmmmmm” der Koca Sinan, etrafındaki ustaları da çağırarak “Halata hep beraber asılalım bakalım paşalar!” der. Ustalar “Ama haşmetlim, hiç halat çekmeyle minare düzeldir mi? Hem minare eğri değil ki zaten.” derler.

Sinan muzip bir şekilde göz kırparak öfkelenmiş gibi yapar ustalarına ve “Çocuktan daha mı iyi bileceksiniz? Minare eğriymiş, düzeltmek boynumuzun borcudur!” der. Ustalar olup bitene anlam veremezler ama “Sinan'ın bir bildiği vardır elbet.” diyerek asılırlar halata. İkınırlar sıkınırlar, terden harap bitap olmuş hâle gelene kadar asılırlar. Sinan, çocuğa dönerek tekrar sorar; “Şimdi oldu mu evlat?” Çocuk minareye bakar, “Hah tamam şimdi oldu.” der ve arkadaşlarının yanına koşarak oyununa geri döner. Ustalar ve devlet erkânı sorar Sinan'a “Paşam ne ettiniz siz, hiç halat çekmeyle minare düzeldir mi? Minare zaten eğik değildi ki.”

Mimar Sinan'ın cevabı inceliğin, anlayışın, hoşgörünün en güzel ifadesidir:

“Ben bilmez miyim minarede eğrilik olmadığını! Ama çocuğun kafasındaki ‘minare eğri’ intibasını da öyle bırakamazdım. Bu yöneme başvurdum ki çocuğun kafasındaki ‘eğri’ kanaati silinsin. Yoksa her yerde çocuk aklıyla minarenin eğri olduğunu söylerler, sonra gerçekten eğri olduğu şeklinde bir inanç yayılırdı.”

İşte bende de durum aynı, sevdiğim kızın adını temize çıkarmalıyım. Ama kendisine de bir şey çaktırmamam lazımdı. Fazla nazlıydı, ya bırakıp giderse beni ne yapardım. Bir gün geziyoruz parkta, baktım Kızılay’ın kan aracı. Hadi gel dedim sevdiceğim bir iyiliğim dokunsun, bir garibana kan vereyim. Birileri başka birilerinin hastanelerde ölüm beklediğini bilmeden veya umursamadan öylesine evlerinde bekliyor. Usulca yaklaştık mobil kan bağışlama aracına, verdim kanımı. Sonra dedim sevdiceğime; ne dersin seninle bir gün de gidip kök hücre bağışçısı olalım mı?

Benim için canımı verirdi, gözlerime baktı; “Sen iste!” dedi.

Kemik iliği bankasına gidip kan örneği bıraktıktan birkaç gün sonraydı, sınav çıkışı çalan telefonumun ucunda gözyaşlarına boğulmuş sevdiceğim vardı. “Nenen haklıymış dedi, ben hastaymışım, kanser hastası.”, “Neredesin?” diyebildim sadece, usulca kapattım telefonu.

Uzun ve zorlu bir süreç bekliyordu bizi.

Aradan tam beş yıl geçti, şimdi eşimle birlikte babaannemin mezarının başındayız. Bize ömrümüzü, yuvamızı, küçük kızımızı bağışlayan babaannemizin. Bir zamanlar o bizi katmıştı dualarına, şimdi biz onu.

DENİZ VE GİRDAP

Nilay Coşkundeniz

Her zaman “Düşmanım bile mecbur kalıp gelsin istemem.” dediğim o acı acı kokan, tanıklık ettiği sıkıntılı saatlerin ağırlığı altında ezilip gitmiş büyük binanın koridoruna çöküp kaldım. Gelip geçen insanların sorgular nitelikteki bakışlarına aldırış etmeden öylece parlak zemini izliyordum. Hayatımın ellerimden kayıp gideceği endişesi her yanıma sarınca gözlerimin tuzlu yaşlarla dolduğunu hissedip başımı başka bir yöne çevirdim. Yirmi iki yıldır çevreme saçtığım o şaklabanca neşeden eser kalmadığı gibi tam tersini musallat etmişti başıma. Zihnimi umutsuzluğa bulayan onlarca şeytani düşünce resmen kendimi koyuverip hüngür hüngür ağlamam için yarışa girmişlerdi. Yine de tek bir yaş akıtmadan oturmaya devam ettim. Kendimi dayanmaya zorlayarak beni merak eden o küçük gürüha ne anlatacağımı tasarlamaya başladım. Ne denirdi ki sahi? Hâlâ yaşamımın en güzel anlarına tanıklık etmemiş, yüreği bana olan sevgisiyle dolup taşan biricik anneme ve babama bunu tam olarak nasıl söyleyebilirdim? Düşündüm... Dakikalar su gibi akıp giderken birazdan okula gideceğimi kendime hatırlatıp yavaş yavaş toparlandım. Zaten pek de durasım yoktu orada, çok yakında sık sık görüşene dek özleyeceğimi de hiç sanmıyordum.

Yakın çevrem beni umarsızlığımla tanırdı; buna rağmen içlerinden taş çatlasın beş kişi bilirdi konu sağlık sorunları olduğunda nasıl da pimpirikli olduğumu. Saçım her zamankinden birazcık daha fazla döküldüğünde “Kel kalacağım!” endişesiyle yanıp tutuşan ve soluğu hemen hastanede alan biri olarak bu yönümü pek

göstermemeye çalışırdım. Sonucunda hiçbir şey çıkmayacağını bildiğim her taşın altında büyük bir musibet araya araya çağırma-
mış mıydım zaten karanlığı? Yaşadığım sinir harbiyle yüzümde çarpık bir gülümseme oluştuğunu hissettim. “Eh Deniz, bak şimdi elinde gerçek bir sorun var.” dedim kendi kendime. Hastanenin merdivenlerinden hızlı hızlı inerken aklımı boşaltmak için yaşadığım bütün rezillikleri, girdiğim kakhaha krizlerini ve saçma sapan daha bir sürü şey düşünmeye çalıştım.

Okula varmadan biraz önce nerede kaldığımı öğrenmek için arayan en yakın arkadaşım Ezgi ile telefonda iki dakika kadar çene çaldım. Sesimin bir tuhaf geldiğini söyledikten sonra kendimi az çok toparlamaya çalışıp yüzüme gerçekçi bir gülümseme yerleştirdim. En yakın çevreme, hatta çekirdek aileme dâhil edebileceğim o muzip, tatlı kızın en azından şimdilik başını şişirmek istemiyordum. Evde bol bol konuşacaktık zaten. Üstüme başıma çeki düzen verdikten sonra içeri geçip kantine doğru yürümeye başladım.

Ezgi renkli sandalyelerden birine yerleşmiş, vişne suyunu içmekle meşguldü. Beni görünce gülümseyip hafifçe elini salladı. Bitmek bilmeyen enerjisiyle içine sığmayan neşesini paylaşabilmek adına kendimi biraz rahatlatıp kafamın içinde dönüp duran şeyleri onun eğlenceli ruh hâline bırakmaya hazırladım. Nitekim “Günaydın” dedikten sonra sorduğu ilk şey “Eee, ne dedi doktor?” oldu. Bütün bir sabah şişip duran içim tam da o an patladı.

Toplum içinde ağlamayı pek de hoş bulmayan bir insan olarak kendimle çelişe çelişe çocuk gibi ağlamaya başladım. Her hıçkırduğımda dönüp bakan insanların arasında üzerindeki şoku tam olarak atamamış Ezgi de vardı. İki üç saniye içinde yanımda bitmiş bana sarılırken soru soran gözlerle beni izlediğini

hissedebiliyordum. Toparlanmamı bekledi, öyle sarmaş dolaş bir süre oturduk. Neden sonra yavaş yavaş dindim, artık sorunlardan da, sorulardan da kaçamayacak kadar sakinleştim. Yine de Ezgi sabırla lafa girmemi bekledi, onun beni baskılamayan rahatlatıcı havası, kelimelerin tek tek ağzımdan dökülmesinin en büyük sebebi oldu.

“Lösemi teşhisi koydular.” dedim pat diye. Bu kadar kolay söyleyebileceğimi ben de bilmiyordum.

“Nasıl yani?” diyebildi sadece. “Ciddi misin sen?”

İki dakikada balon gibi olmuş gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Telepatik olarak anlaşma yeteneğimiz her daim vardı; böylece “Sence değil miyim?” dediğimi hemen anladı. Bir süre sessizce oturduk. Kötü şeyleri paylaşmanın tek iyi yanı insanın kendi yükünün hafıfladığını hissetmesidir ama bunu yaparken başkalarını zedelemek her zaman sarsıcı bir etkiye sahiptir.

Üç gün önce depresyona girdiğimi düşünerek gittiğim hastaneden o sabah ciddi anlamda bir depresyonun eşiğinden geçerek ayrılmıştım. Sebepsiz hâlsizlikler, yorgunluklar masum bir kan tahlilinin sebebi olmuş, doktordan doktora yönlendirilerek beni bu sonuca kadar taşımıştı. Kanser, tıpkı diğer türleri gibi insanın içinde dört dönen belirsiz bir düşmandı ve beni de vurmuştu. Bunu henüz kabullenebilmiş bile değilken dile getirebildiğime oldukça şaşırardım.

Ders saati yaklaşıyorsa kadar pek konuşmadan oturduk. İki tarafında susmayı seçtiği bu zaman dilimi geçmek bilmesede niha-yetinde son buldu ve ayaklandık. Çantamı sırtıma geçirip yavaş yavaş ilerlemeye başladım, Ezgi de arkamdan beni takip ediyordu. Sonra adımlarını hızlandırıp yanıma geldi ve koridoru işgal etmeyi umursamayarak bana sıkıca sarıldı. “Bunu beraber atlatacağız.”

dedi kendinden son derece emin bir şekilde. Teşekkür ettim ve yeni bir sinir boşalmasından kaçmak için nazikçe kollarından ayrıldım. Sonra sınıfa gidene kadar biraz doktorun söylediklerinden, biraz da başka şeylerden konuştuk.

O gün, zamanın âdeta putlaştığı bir gün oldu. Önce beni aramak için okuldan eve dönmemi bekleyen annemle konuşmam gerekti. Yıkıcı sessizlik, iki titrek ses, ağlamaklı bir hâlde verilen telkinler ve iyi dileklerle kapandı telefon. Kötü haber tez yayıldı tabii, yarım saat içinde bütün akrabalarımın moral vermeye çalışılan kibar konuşmalarını dinledim. Sonra kendimi hiç de hazır hissetmeyerek erkek arkadaşımı aradım. Biraz havadan sudan konuştuktan sonra konu kaçınılmaz bir şekilde tahlil sonuçlarına geldi, ben de söyleyiverdim. Hayatım boyunca görüp görebileceğim en soğukkanlı insanın paniğinin kokusu kilometrelerce öteden burnuma kadar gelmişti. Ama o, bunu hiç belli etmeden muzip bir tavırla, “Kötüye bir şey olmaz!” dedi. Güldüm. Tedaviden konuşurken saçlarımı kaybedeceğimi hatırlattım, sürekli kusacağımı ya da hâlsizlikten kafamı bile kaldıramayacağımı... “Seni peşimden sürüklemek istemem.” dedim. “Ayrılmamız daha doğru olabilir.” Bir süre beni azarladı. İçten içe önerimi kabul etmemiş olmasına sevinerek dinlemeye devam ettim. Beni sevdiğini söyledikten sonra bütün bunlar geride kaldığında yeni yeni çıkmaya başlayan saçlarımı severken şu zamanları gülerek anacağımıza söz verdi. Gözlerim dolu dolu gülümsedim, sonrasında telefonu kapattık.

Hayatımın bütünüyle değişmesi çok kısa bir süre aldı. Annem memleketten gelip öğrenci evimize yerleşti; bana iyi bakabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. İlaçların yan etkileri ve enfeksiyon kapma korkusuyla bir süre sonra okulu dondurmak zorunda kaldım. “Zaten notların pek de şey değildi.” demişti Ezgi gülerek. Kahkahalar atarak başımı sallarken annem, “İyileşince

düzeltilsin herhâlde.” dedi numaradan kaşlarını çatarak. “İyileşeyim de neler yapmam ki!” dedim içimden. Sağlık kaybedildiğinde hayat değerlenmez miydi zaten?

Bana olan sevgisini ilk kez bu kadar yoğun hissettiğim Oğuz da İzmir’e taşındı. Zar zor para kazandığı geçici işiyle kirasını ve her türlü ihtiyacını karşılamaya çalışırken boş zamanlarında benimle ilgileniyordu. Yüzüne karşı “İstersen gidebilirsin.” desem de her seferinde ayna gibi parlayan kafamı öpmekle yetindi. Sıkı sıkı tembihler eşliğinde ara sıra dışarı çıktık, insanların acır gibi bakan o buğulu gözleri ve kalkık kaşlarını görmemezlikten geçerek yedik, içtik, gezdik. Gözüm dalıp gittiğinde ise beni batmak üzere olduğum bataklıklardan çıkardı, onunlayken kafamın içinde hiç boğulmadım.

Genelde annemle, ara sıra da Ezgi ve Oğuz ile gittim kontrolle-re. Doktorun odasından nefretle, öfkeyle, bazen de ağlayarak çıktım ama her seferinde tutunacak dalım kapının önünde belirirdi. Arada çıkıp kafa dağıtmaya giderdik, bazen de doğrudan eve gitmek istedim. Kapıyı kilitleyip öylece ağlarken istemeden de olsa herkese yüklediğim ağır yükün altında ezilir, bu çilenin herhangi bir yolla hemen geçip bitmesini dilerdim.

Tam bir çelişki olsa da hayatımın en güzel doğum günümü o yaz yaşadım. Yedi ay sonra tedavinin iyiye gittiğini öğrenerek güne başlamanın ardından Oğuz ile kordonda güzel bir kahvaltı keyfi sürme kararı aldık. İlk kez gerçekten umut dolmuş bir vaziyette tabaktaki her şeyden keyif ala ala kahvaltımızı yaptık. Her ne kadar bir kısmını sonradan kusmuş olsam da gülümsemem bütün gün yüzümden silinmedi. Aylardır neredeyse ilk kez bir kuyunun dibinde kısılı kalmış olan bana uzatılan halatı yakalayacak gibi hissetmişim. Bu paha biçilmez mutluluk içimde bir nehir olup

akıyordu.

O günün akşamı Ezgi, annem ve ben laflarken Oğuz elinde bir pastayla eve geldi. “Sen on numarasın.” dedim Hayalet Casper baskılı pastadan bir parmak krema alırken. Herkes bir pastaya bir bana bakıp gülerken annemin Oğuz’un mizah yeteneğini beğenmesi de ayrıca hoşuma gitmişti. Babamın ve geri kalan herkesin şifa ve iyi seneler dileklerini kabul ettikten sonra gece yatağında yatarken sahip olduğum tüm bu güzel insanlar için iyileşme kararı aldım. Bu, insanüstü bir güç gibi gelse de, Tanrı ile yarışma cüreti gibi görünse de en az onların üzerimdeki gücü kadar gerçekti ve ulaşılmayı bekliyordu. Benim planım da ona ulaşmaktı. Nasılını bilmesem de ilk kez o gece bunu başaracağımdan emin oldum.

Hayatımın en keyifli dönemi o gecenin ardından bir doğum günü hediyesi misali düştü kucağıma. Aylar ayları kovaladı, doktor randevularında yanımdan eksik olmayan annem, Ezgi ve Oğuz’la birlikte her seferinde gözlerimiz parlamaya hastaneden ayrıldık. Her seferinde daha da iyiye giden sonuçlar bir grup savaşçı olan bizleri yenilmez hissettirdi. Benim çok da böyle hissetmeye hakkım yoktu oysa bana kalsa vazgeçmek en kolay işti. Benim için çabalayıp didinen Üç Silahşörler, uzaklardan bile desteğini hissettiren her türlü arkadaşım ve akrabamdı kazanan. Bana sefasını ve mutluluğunu sürmek kalmıştı sadece. Minnetle, ağlaya ağlaya, ne yapacağımı bilemez hâlde oradan oraya koşturuyordu ruhum bedenimin içinde. Yıkılmaz sandığım duvarları kanıtıp yere yıkan o güçlü savaşçılar için ne yapsam, ne desem az gelirdi. Zaten emindim “Dileyin benden ne dilerseviz!” desem “İyi ol yeter!” diyeceklerinden.

Hayatın adil olmamasının suçlusu ben değildim ama bu adaletsizliğinin kurbanı olduğumu hissetmişim hastalığımı ilk kez

öğrendiğimde. Dünya tüm ağırlığıyla omuzlarıma çökerken bunu hak edecek ne yaptığımı sorguladım; bulamadım. Yoktu çünkü. Olacak olan olurdu ama onun altında ezilip gitmek de vardı, bin bir türlü zorlukla zaferler kazanmak da. İnsanın kendi bedeni hasmı bile olurdu ama o bedenin içinde her daim bir çıkış yolu gösterecek ışıklar da yanardı; görmeyi başarabilene tabii. Zor ki ne zor, şimdi oturup düşününce umutsuzluğun pençesine düşmemi sağlayan insanlara ne çok borcum olduğunu bir kez daha hatırlıyorum.

Yıllar geçti, saçlarım uzadı; Casper olma devri kapandı benim için. İki sene geç de olsa mezun oldum; zamanında Ezgi ile aynı dönemde mezun olamadığıma üzül müştüm fakat ailemle birlikte o da törenime katıldı. İş güç, rutin bir hayatın içindeyim artık. Herkese sıkıcı gelir ya, benim için mutlulukla uyanma sebebi her bir gün. Tabii bunda her sabah koruyucu meleğimin yanında uyanmamın da payı var.

Gülerek bakması zor şey hayat. İçinde, ucunda mutlaka insanı umutsuzluk girdabına sürükleyen bir olay olur. O girdaptan kurtulmak her babayığidin harcı değildir, o yüzden uzanan elleri kabul etmek gerekir. O ellerin tutup çekmesine, boğulan insanı umut gemisine bindirmesine izin verilmelidir. Çünkü o girdabı aşıp geçebilecek tek şey mutluluk ve sevgi gemisidir.

BİR TABAK PİLAV

Sinem Baş

I

Evin içini dolduran ekmek kokusuyla öğle uykusundan uyandı Güzin. Annesi yine mutfaktaydı. Bir taraftan radyodan gelen müzik bir taraftan da akşam yemeğine hazırlık sesleri... Örtüsüne dolandı, bir bacağına örtünün üzerinden aşırı, vücudunu yana devirdi, gözlerini tekrar kapattı. O anda mutfakta olduğunu hayal etti.

İşte, annesi kavanozun kapağını açmıştı. Hafif bir “Of!” iniltisi, Güzin’e kadar ulaştı. “Muhtemelen salça kavanozuydu o.” dedi kendi kendine. İnatçı kapak bir türlü açılmak bilmez, Güzin’in annesi uğraşır da uğraşırdı. Metal kaşık, tencereye bir kez sertçe vuruldu. “Bir kaşık salça koydu.” dedi kendi kendine Güzin. Tekrar dinledi mutfağı: Tencere biraz karıştırıldı, kaşık bir iki kez daha vuruldu ve kapak kapatıldı.

Sonra muhtemelen plastik tepsiyi aldı annesi, rafta duran kavanoza uzanırken “Gönül Dağı”nı söylemeye koyuldu radyoyla birlikte. “Akar can özüme, sel gizli gizli...” Gizli bir iş yapıyordu Güzin de. Annesini takip ediyordu, ona görünmeden. Tepsiyeye tane tane bir şeyler döküldü, bir alkış kopar gibi. “Pirinç!” dedi Güzin. Anneciğinin pirinci ayıklarken parmakları arasında kaçışan tanecikleri, o taneciklerin arasına saklanan kabukları, o kabukları annesinin çıkarıp “Seni yaramaz, gel bakayım buraya!” diyerek kendi kendine konuşmalarını işitti.

“Bir adam varmış, kocaman bir bina yaptırıyormuş şehrin birinde. Hep inşaatın başında dururmuş. Karısı yemek getirir, öğlenleri işçilerle birlikte yerlermiş. Bir gün pilav yapmış karısı. Adam,

yine işçilerle birlikte yemek yerken tabağından iki pirinç tanesinin inşaata düştüğünü fark etmiş. O iki tane için karısının ne emekler çektiğini düşünmüş, içi ezilmiş. Yıktırmış koca inşaatı. O iki taneyi bulmak için. Bak, insanlar inşaat yıkıyorlar, iki tane için. Sen şu tabağındakini bitiremiyorsun!” derdi annesi. Her seferinde “Anne, o koca inşaatı yapan ustaların, amelelerin emekleri ne olacak peki?” diye sormak gelirdi Güzin’in içinden de sormazdı, o büyülmüş an bozulmasın diye. Tabağındaki pirinçlerle göz göze kalırdı.

Suya koydu pirinci annesi. Güzin hâlâ seslerle takip ediyordu olanı biteni. Bir yandan türkünün son notalarına eşlik ediyor bir yandan da saate bakıyor olmalıydı.

“Kuru fasulye pilav mı yapıyorsun yoksa?” diye daldı mutfağa genç kız, hastalıktan küçücük kalmış bedeniyle.

“Ay! Deli kız, korkuttun beni!”

Sarıldı annesine Güzin. Islak ellerini tuttu, hayatın yükünü kendince taşımış yorgun kollarına dolandı.

“Korkuttum mu seni canım? Korkma, yanıdayım!”

“Hep yanımda ol benim güzel kızım...”

Bazı sözler iyi dilek içerse de bazı durumlarda insanın canını daha çok acıttığı doğrudur. Bir labirentin içindeyseniz siz çıkışı ararken en yakınınızdakilerin daha çok üzüldüğüne tanık olur, buna da dertlenirsiniz. Hastalık vücudunu sarsa da Güzin, labirentin çıkışını bulacağına canıgönülden inananlardandı. Bu, ikinci kez geliyordu başına. Bundan da kurtuluş vardı elbet. İlk zamanlar bu iyi dileklerin verdiği can acısını sevdiklerinin gözlerinden okumak onu çok hırpalıyordu, zaman her şeyin ilacı olduğu gibi bu hırpalamaların da sonunu getirmişti bir gün. Bir ilaç seansı sırasında yan koltuğunda oturan yaşlıca bir bey “İnsan,

hasta olduğunda, bu hastalığın süresi biraz uzun olursa kendini de suçlamaya başlıyor.” demişti, “Suçlamamak için kendini onların yerine koymamak lazım, senin zaten sıkıntın büyük, bir de onlarınkini yüklenmene gerek yok.” Hayat bu, topraktan bir filiz çıkar, dal olur, tomurcuklanır, o güzelim tomurcuklar patlar, rengârenk çiçeklerle bezenir doğa ve en sonunda o çiçek bir meyveye döner... Meyveye dönmezse tohum bırakır toprağına. Bu bir döngüdü en nihayetinde, kimin nasıl döneceğine de kul karışmaz, “Sayılı nefes!” der geçerdi. Onun görevi iyi bir insan olarak yaşamaktı aslında, hepsi bu.

“Anne, bu ne?”

“Tarhana çorbası. Kuru fasulyenin yanına gider.”

“Soğan da yiyecek miyiz?”

“Turşu bile var!”

Güzin mutfağın ortasında kollarını açıp “Ooooh!” diye bağırdı. Sonra bir sandalyeye oturdu. İçinde siyah bir böcek yürüyordu.

Annesi ocağın başında yemekleri karıştırdı, tuzunu, baharatını ekledi, pişmesine yakın altını kıstı, bir yandan da şarkı söylemeye devam etti.

Güzin o sandalyede oturuyordu.

Annesi fırının kapağını açıp ekmeğe baktı. “Mis gibi oldu vala, çok da güzel kabardı. Hep bu undan alalım.” dedi.

Güzin hâlâ oturuyordu. Sadece oturuyordu.

Dolaptan salata için malzeme çıkarttı annesi, onları yıkadı. Bu arada fasulye oldu, altını kapattı. Pilavı kaldırdı ocaktan, üstüne örtü örtüp demlemeye aldı.

Güzin...

II

“Ne kadar zaman oldu konuşmayalı, bana ‘anne’ demeyeli kı-zım... Haydi, aç ağzını, bir şey söyle, ne olur?..”

Gözlerinden anlıyordu Seniha Hanım, Güzin konuşacaktı. Yine hareket edecekti. İnaniyordu buna. Güzin annesine boş göz-lerle bakıyor, tekerlekli sandalyesinde, mutfakta annesini takip ediyordu. O da bir muammaydı aslında...

Her günün bir diğerine benzediği eski zamanlara dönmeyi çok istiyordu bazen Seniha Hanım. Akşam, eşi Refik Bey ve kızıyla, ailecek oturdukları sofraları özlüyordu. Bunu kendine bile itiraf ederken “Olsun, buna da şükür.” demekten de geri durmuyordu. Doktorlar, o beyaz önlüklü melek gibi insanlar, içten bakışları, Se-niha Hanım ile konuşurken sanki dünyadaki tek hasta onun kızıy-mış gibi ilgilenmeleri... Hepsine şükrediyordu, hepsine. Yine de artık kendisinin de girmiş olduğu o labirentin ışığını kendi kendi-ne bulmakta güçlük çekiyordu. Onun ışığı şimdi karşısında sessiz, hareketsiz oturan bu minicik beden olmuştu hep.

“Haydi kızım, güzel bir türkü söyleyelim birlikte!..”

Türküler yollara dökülüp merdiven olsalar da o semaya çıka-mıyordu Güzin. Çıkacaktı, ulaşacaktı. Annesi biliyordu. Her şeyin en güzeli bizler için değil miydi? Şu canlılar, şu öten kuşlar, gezi-nen kedi yavruları... Her şeyin en güzeli, burada şu anda olmak değil miydi?

III

Güzin'in suskunluğunun üzerinden ne kadar zaman geçmişti bilinmez, dışarıda durmayan hayat, büyüyen binalar, binaları çevreleyen yollar; insanlar, doğan bebekler, koşuşturan öğrenciler... Her yerde yaşamın izleri bir şekilde mıknaş gibi çekiyordu nefesleri kendine. "Kim nerede mutluydu, ömrü oraya doğru su gibi aksın." diyordu Seniha Hanım. "Bize de aksın biraz o suların..."

Evlerinin hemen karşısında boş bir arazi vardı. Çocukların köpeklerle koşuşturduğu, zaman zaman insanların arabayla geçerken durup bir şeyler bıraktıkları bir arsa.

Bir gün belediye işçileri geldi, arsanın toprağını eşelemeye başladılar. Elleri kürekler, çapalar, kazmalar... Toprağı havalandırıyorlardı sanki.

"Aaa, bak kızım, tam karşımdaki boş alanda bir şeyler oluyor." dedi Seniha Hanım Güzin'e. Kızının tekerlekli sandalyesini pencerenin önüne getirdi. Orada kilitledi. "Her gün benim mutfakta iş yapmamı mı izleyeceksin, ben bile sıkıldım kendimden!" dedi bir hevesle.

Seniha Hanım, gün boyunca iş yaparken gidip gelip kapıdan sessizce kafasını uzatarak Güzin'i takip etti. Kızı hareketsiz bir şekilde dışarıya doğru bakıyordu. Ona doğru koşmak, sarılmak istiyordu. Tüm canını ona vermek, onu o canla doldurmak istiyordu. Bu çaresizlik insana neler yaptırabilir? Seniha Hanım için o çaresizlik, tüm karanlıkların üzerini örten, mis gibi kokan tertemiz, bembeyaz bir çarşafa evriliyordu. Her gün, her dakika daha fazla karışan o labirentte çıkış yolunu bulamasa da ucundan tutunup havalandırarak kendisini de uçuracak beyaz kanatlara...

Tüm gün öyle geçti. Seniha Hanım arada kızını kontrol etti,

Güzin de camdan dışarıyı seyretti. Ertesi gün sabahtan işçilerin sesiyle uyandılar. Arazideki toprak havalandırılmış, gübrelenmiş, ağaçlar, fidanlar dikilmeye başlanmıştı. Güzin’i, pencere önündeki yerine getirdi annesi. Sonra Refik Bey’e telefon açtı: “Refik, Güzin fidanların dikimini seyrediyor sanki...” dedi gülümseyerek. “Sen de akşam gelirken bir pencere önü çiçeği getirsene, ne bileyim, ne olursa...”

Akşam Refik Bey’in getirdiği saksı çiçeğini de pencerenin önüne koydular. Annesi her sabah çiçekle ve Güzin ile konuşmaya, gündelik olayları, ne yemek yapacağını, nasıl yapacağını her ikisine de anlatmaya başladı.

Aradan günler geçti, karşıdaki boş arsa ağaçlıklı çiçekli mütevazı bir parka dönüşmeye başladı. Seniha Hanım, Güzin’e ve hemen yanında duran saksıdaki çiçeğe bir şeyler anlatırken, “Tüh, adamlar o kadar çalıştılar, bir şey hazırlamadım, bir çay bile götürmedim, bari bu yaptığım yemekten onlara da götüreyim!” diyerek yerinden fırladı. Az sonra parkta, işçilerin yanındaydı. Sohbet ettiler, Güzin’e ve çiçeğe el salladılar birlikte.

Güzin’in yanağındaki gamzesi çukurlanıverdi.

Adamlar oturup yemeğe başladıklarında anahtarla kapının açılma sesi duyuldu. Annesi, ayakkabılarını çıkarttı, terliklerini giydi. Merdivenden bir koşu çıktığı için nefes nefeseydi. “Turşu da götürseydim keşke, fasulyeyle iyi giderdi...” dedi. Götürsem mi götürmesem mi diye düşünürken, bir anda cılız bir “Anne!” sesi geldi kulaklarına. İnanamadı. Tekrar aynı ses: “Anne!”

Koşarak gitti odaya Seniha Hanım. Elleri ayakları tir tir titrerken yanıtladı kızını: “Efendim annem?”

“Pilavdan...”

“Pilav mı istedi canın? Getireyim mi?”

Güzin kaşlarını kaldırdı. Yineledi: “Pilav...” sonra işçileri gösterdi gözleriyle.

İşçilerden bir tanesi ayağa kalkmıştı. Diğerleri de ona bakıyordu. Elinde tabakla çevresinde dolanıyordu adam. Güzin, “Pilav döküldü.” diyebildi güçlkle.

Bu cümle, bundan sonraki sayılı nefesinin başlangıcıydı.

KAFAMDAKİ ERİTROSİT

Erdal Beşer

Sizi üç yıl öncesine götürmek için sabırsızlanıyorum ama önce kendimi tanıtayım. Otuz bir yaşımdayım. Çevrem geniş ama ben bekârim. Ege'nin şirin bir kentinde anestezi teknisyeni olarak çalışıyorum. Kentin en büyük hastanesindeyim. Ameliyathanelerde iyi bir ekipseniz çalışmak sizi yormaz. Herkesin görevi özeldir. Herkes birbirine saygılıdır. Hele cerrah espirili ve hayat dolu ise hem işinizin en iyisini yapamaya çalışırsınız hem de çok eğlenirsiniz. Hepimizin ayrı bir espi anlayışı var. Ben ortama uygun fıkra anlatmakla tanırım. Üç tane fıkra kitabım var. Sabahları kitaplarıma göz atmadan işime gitmem. Bu sayede yeni birkaç fıkra öğrenip sabahları gülerek güne başlarım. İş performansımız diğer ameliyat ekipleriyle yaklaşık aynı. Fakat ameliyat sonu gelişen istenilmeyen durumlar (komplikasyon) en az bizim ekipte. Başhekimliğin aylık ve yıllık raporlarında bunu görmek olası. Kainimca ameliyat ekibimizin birbirini sevip sayması enerjimizi çok artırıyor. Bu sevgi ileri aşamada hastalarla ilişkilerimizi de etkiledi. Hastaları bir akrabamız gibi düşünüp onlar için en iyisini yapmaya gayret ediyoruz. Genelde yorucu bir iş yapmıyor da birlikte hoş zaman geçiriyor gibiyiz. Ayrıca başkalarına en az zararlı çok yararlı olabilmek hepimizi çok mutlu ediyor. Hatta iki yıl önce, anestezi sürecinde bir işlemin gereksiz ve hatalı olduğunu gördüm. İnceleyip hocalarıma da danıştığım da bana hak verdiler. O işlem değiştirilip uluslararası bir kongrede sunuldu. Yayın hâline de getirildi. Sağ olsunlar beni de ilk sıraya yazdılar. Bu beni çok mutlu etti. Sürekli işimi daha iyi nasıl yapabilirim diye okumaya ve kafamda değerlendirmeye başladım. Abartmıyorum yaşamı-

mın en keyifli anları iş yerimde geçiyor. Hatta, “Çok sevdiğim işimi yapıyorum üstüne de ücret veriyorlar.” diye düşünürüm. George Lois’in, “Sevdiği işi bulmuş olan kutsanmıştır.” sözünü çerçeveletip evime astım.

Üç yıl kadar önce çıkan bir yasa ile tüm hastanelerde “İş sağlığı ve güvenliği kurulları” kurulup işletilmesi isteniliyordu. Hastanemizde iş yeri hekimliği sertifikalı bir doktorumuz zaten vardı. Çalışmayı seven, yüksek lisans aşamasında bir hemşire de çalışan sağlığı ve güvenliği hemşiresi olarak atandı. İlgili kurullar çalıştırılmaya başlandı. Hastane yöneticilerimiz hızla akredite olmak istiyorlardı. Yasal boyutta istenilen her şey fazlasıyla yapıyordu. Ameliyathane gibi riskli yerlere sürekli uyarıcı yazılar ve görsel materyaller asıldı. Ama bizi daha fazla ilgilendiren, iş yeri doktoru ve hemşiresinin sürekli bizi eğitimlere çağırmalarıydı. Hatta muayene olup ardından bazı tetkikleri yaptırmamız da isteniliyordu. “Biz sağlık personeliyiz ne gerek var bu tür formalitelere?” diye aramızda konuşurduk. Başhekimlikten bir yazı gelince durumu ciddiye alıp hepimiz işi aksatmadan zorunlu olarak iş yeri hekimine muayene olduk. İstenilen tetkikleri yaptırдық. Dinlenme salonunda birbirimizin tetkiklerine bakardık. Bu süreçte prostatla ilgili test değerleri kötü olan abilerimize takılmak en büyük eğlencemizdi. Prostatın makattan muayenesini çağrıştıran ürolog falancanın parmağı kalın, ince gibi espiriler yapılırdı.

İyi eğleniyorduk, ta ki benim idrar tetkikimde her alanda sekiz eritrosit (alyuvar) görülünceye kadar. Bu değer normalin üzerindeydi. Fazla egzersiz de artırmış. Ameliyathanede fazla ayakta kalıyoruz, ona mı bağlı acaba diye düşündüm. Hafta sonu fazla yorulmamaya çalıştım. Sabah idrarımın orta kısmı daha doğru sonuç vermiş. Pazartesi sabah idrarımı tetkik için alıp hızla hastaneye yetiştirdim. Sabah idrarı yoğun olduğu için bu kez on bir eritrosit çıktı. Bütün neşem kaçmıştı. Ameliyathanede sürekli

bana da takılırlar, bu eritrositler hayra alamet değil derlerdi. “Belki de prostatındandır.” diye dalga geçerlerdi. Ben aldırılmıyormuş gibi yapardım. Ama kafama çok takardım. Üroloji ve nefroloji muayenelerim ardından bir sürü tetkik yapıldı. Tümü normaldi. Ürologlar bazen hiç nedensiz eritrosit çıkabileceğini söyleseler de kafama takmıştım bir kez. Takmasam da ameliyathanede zaten olayı unutturmuyorlardı. Onkolojide Amerika’da eğitim almış bir doktor ablamız vardı. Kendisiyle görüştüğümde birçok yeni tetkik istedi. Önce kanseri ekarte etmeliyiz diyordu. Sistoskopi denen mesaneye idrar yollarından girilen bir cihazla yapılan tetkikle işe başlandı. Ultrasonografi normal olduğu için ürolog sistoskopi yapmaya gerek yok dese de onkolog yaptırdı. Tomografi dâhil bir sürü tetkik yapıldı. Bu arada sabahları sık sık kahvaltılık bile yapmadan hızla hastaneye idrar getiriyordum. Laboratuvar açılış saatini beklediğim için ilk ameliyatlara genellikle gecikiyordum. Bu durum ekibimizde dışarıya yansıtılmamaya çalışılıyordu. Fakat durumdan yönetimin haberi olmuştu. Başhekimlikten bir ihtar almıştım. Yemekhanede doktorlar kısmı ayrılrsa da herkes birbirini görebiliyordu. Onkoloji doktoru ile göz göze geldiğimizde “Âdeta kanser olabilirsin, dikkat et, daha detaylı tetkiklere hazır ol!” der gibi bakardı. Tüm neşem kaçmıştı. İVP denen damar içinden radyoopak madde verilerek yapılan tetkik de normal geldi. Onkolog tekrar sistoskopi yapılarak üreter denen idrarı böbrekten mesaneye getiren kanalların içlerine girilip bakılmasını istedi. Anestezi altında tetkik yapıldı. Sonuç normaldi. Bu süreçte alınan idrarın kanser açısından incelenmesi de normal çıkmıştı. Artık onkolog neredeyse bir büyük ameliyatla tüm idrar yollarının açılıp taranmasına kadar işi götürecekti diye düşünüyordum. Bu arada iş yeri doktoru da idrarımdaki eritrositleri takip ediyor, beni sıkıştırıyordu. Uykularım kaçmıştı. Hatta bir gece rüyamda onkoloğun istediği tetkikleri yaptıra yaptıra küçülmüş birkaç yaşındaki bir çocuk hâlini almıştım. Kendimi tanı konamayan

kanser hastası gibi algılamaya başladım. Hatta ne kadar ömrüm kaldığı hep zihnimi meşgul ederdi.

Geçen salı ameliyathaneye giderken, “Gemilerin mi battı? Ne bu dalgınlık, bitkinlik!” benzeri bir sesle irkildim. Üroloji hocası Ali Hoca idi. Sağlık sorunumu kısaca anlattım. Hoca bazı sorular sordu ve olayı değerlendirdi. “Sende hastalık olduğunu zannetmiyorum. Biz buna kendi aramızda ‘Nietzsche eylemi’ deriz. O da kendi kendini tatmin ederdi. Bu durumda idrarda az sayıda eritrosit artışı olur.” Mesajı almıştım. Pazartesiye kadar kendimi tatmin etmedim. Yapılan idrar tetkikinde bir eritrosit çıktı. Bu sonuç zaten normal kabul ediliyordu. Peki ben Ali Hoca ile karşılaşmasaydım neler olabilirdi?

UMUTLAR ÜLKESİNİN KAPISINI AÇAN ANAHTAR

Lamia Göçmen

Bu hikâye hiçbir şeyden memnun olmayan bir kızın hikâyesidir. Hikâyem klasik bir şekilde başlıyor, doğmamla ve klasik bir şekilde bitiyor, ölmemle. Kim olduğumu merak ediyorsunuz değil mi? Bunu asla bilemeyeceksiniz. Çünkü size kim olduğumu asla söylemeyeceğim. Evime gönderilen bir mektup böyle başlıyordu. Adres yoktu, pul yoktu, isim, soyisim yoktu. Anlaşılan birisi, posta kutuma elleriyle koymuştu. Muhtemelen birisi yazar olduğumu biliyordu ve bu yüzden hikâyesini anlatmak için bir mektup yazmıştı. Bu aldığım binlerce mektuptan birisiydi sadece ama mektup almalı o kadar zaman olmuştu ki!.. Açıkçası şaşırılmıştım ve postama mesaj atmak yerine mektup yazılması ilgimi çekmişti. Sanırım bunu yazan kişi yaşlı birisiydi veya bilgisayar denen şeyin icat edildiğini bilmiyordu. Söylenerek kahvemi içerken bir yandan da mektubu okumak için can atıyordum. Ama iç sesim bu mektubu okumamamı söylüyordu ve kelimenin tam anlamıyla tükenmiştim.

Yazdığım hiçbir roman beğenilmiyordu, öykülerim bile. Ölen kocamın maaşı olmasa şimdi sokakta kalan fakir bir kadındım. Belki de mektuptaki hikâyeyi tekrar yazmam için harika bir sebep olabilirdi. Ama önce “Antidepressan” denilen şu hapları almalydım. Evet mutsuzdum. Çünkü kocamı iki yıl önce bir trafik kazasında kaybettikten sonra bir türlü toparlanamamıştım. Hikâyelerimi ve romanlarımı beğenen tek kişiyi kaybetmek beni çok sarsmıştı. Ölümü üzerine psikoloğa gitmeye karar verdim.

Psikoloğum bana yeniden evlenmeyi önerdi. Ama bunu yapamazdım. Ondan başka bir adama âşık olma fikri, beni daha da üzüyordu. Artık hiçbir şey yazamaz hâle gelmiştim. Bilgisayarın başına geçip saatlerce boş ekrana bakıyordum. Yapabileceğim bir şey yoktu. Telefonumu ve televizyonumu kırmıştım ve yenilerini alacak param yoktu. Yalnızdım, hem de çok yalnızdım. Eskiden yalnız kalabilmek için bahaneler uydurmam gerekirdi. Şimdiyse özgürdüm ve tek başına kalınca yalnızlığın ne demek olduğunu daha iyi anladım. Arkadaşlarım hatta ailem bile beni görmek istemiyordu. Ailem için utanç kaynağıydım. Babam benim başarılı bir yazar olmamı çok istemişti ama onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Ona okuması için romanımı hediye ettiğimde bana kitabı çok beğenerek okuduğunu söylemişti. Fakat sonra kâğıdın kalan parçalarını şöminedeki odun parçalarının arasında görmüştüm. İşte benim hayatım da buydu.

Kahve fincanını bulaşık makinesine koydum ve elime gizemli mektubu aldım. Devamında ise şunlar vardı. “Ben senin kim olduğunu biliyorum.” Kocan senden çok bahsetmişti. Şimdiden söylüyorum, boşuna beni bulmakla vaktini harcama! Bulamazsın! Zaten ben hayalet gibi yaşayan bir kıyım. Kocan senin yazar olduğunu ve yazacak bir şey bulamadığından bahsetmişti. Ben de sana ilham verecek bir şeyler yazmak istedim. Bu benim kendi öyküm. Mutlaka CIPA hastalığı nedir, duymuşundur. Ben bir CIPA hastasıyım. Acıyı hissetmiyorum. Doğduğumdan beri var olan bu hastalığı, yanlışlıkla elimi kestiğim zaman fark etmiştim. Elim kaniyordu fakat acıyı hissetmiyordum. Anneme, “Anne bıçakla elin kesilince canın acıyor mu?” diye sormuştum. Annem sorduğum sorunun mantıksızlığıyla bana bakmıştı ve sonra gözü elime kaymıştı derin bir kesik vardı ve benim canım acımıyordu. Annemi ilk defa o kadar mahzun bakışlarla görmüştüm. Bu bakışın

ilk ve son olmasını istemiştim, sonrasında annem ve babam beni hastaneye götürdüler. Doktorlar bana birkaç test uyguladılar ve en sonunda teşhisi koydular. Tedavisi yoktu. Ne yapacağım hakkında en ufak fikrim yoktu. Hastalığının daha da artmaması için tehlikeli şeylerden hep uzak durmaya çalıştım. Hastalığım hakkında söyleyecek pek bir şeyim yok çünkü o olaydan sonra hiçbir şey olmadı, normal hayatıma devam ettim.

Bu olaydan 1–2 ay sonra da babam, akciğer kanserine yakalandı. Annemin gülümseyen bakışları artık soğuk ve sert bir kadının bakışlarına dönüştü. Ben ve annem her gün babamın yan başında oturduk ve ağladık. Babam çok sigara içerdi. Günde iki paket bitiriyordu. Ben ve annem sigara denilen o meretten nefret ediyorduk. Ama babam onsuz bir hayat düşünemiyordu. Bir gün bize, nefes almakta zorlandığını söylemişti biz de sigarayı bu kadar çok içersen elbet böyle olur demiştik. Sonra babam gittikçe kötü öksürmeye başladı. Hatta bir ara ağzından kanlı balgam bile gelmişti ve buna rağmen sigarayı bırakmıyordu. Yapamam! Anlasanıza onsuz yapamam, diyordu bize. Aslında babam birkaç kere bırakmayı denemişti fakat yapamıyordu. Sigarayı ağzına almadan duramıyordu. Artık babam cihazlara bağılı yaşıyordu. Bari bu son çilemiz olsun diye dua ediyorduk. Dayanacak gücümüz yoktu ama yine de tutunacak bir dal arıyorduk. Babamın öldüğünü düşünüyorsun, değıl mi? Hayır! Babam ölmedi ve hâlâ yaşam mücadelesi veriyor. Aslında sana bu mektubu yazma sebebim öyküm değıldi. Babamın hâlâ yaşayacağı bir şeyleri vardı ve senin de yazman gereken bir sürü hikâyen vardı bunu biliyorum.

Mektup burada bitiyordu ama sonra fark ettim ki zarfın içinde bir mektup daha var. Bu mektubu da, kızın annesi yazmış. Kız babasının ölümünü görmemek için önce kendisi ölmek istemiş ve intihar etmişti. O an ne kadar yıkıldığımı anlatamam, bu hayatımın

ikinci şokuydu galiba. Ama babası yaşamaya devam ediyordu. Kızının ölümüne sebep olduğu için kendinden ve bu hastalıktan nefret ediyormuş. O an anlamış ki sigara sadece bedenini mahvetmekle kalmamış, ruhunu da ondan söküp almıştı. Hıçkırarak ağlamaya başladım o an. Bu kız için bir öykü yazmalıydım. Öykümde bu kızı öldürmeyecektim. Eğer bir yazar bir karakteri gerçekten çok severse onu nasıl öldürebilir ki? Evet, belki bu kız öldü ama bu ölen son kişi olacak. O yaşamıyor ama ben onu hikâyelerimde yaşatacağım. O ve onun gibi birçok insanı da elbette! Ölen kocamı da yaşatacağım. Onlar ben yaşadığım sürece hep yaşayacaklar. Elbet ölüm kaçınılmaz olduğu için hikâyelerde hep birisi ölmek zorunda kalır. Bu hikâyede de küçük bir kız öldü ama arkasında ne kadar seveni olacağını bilmiyor. O öldü belki ama şu an kaç kişiye daha hayata tutunmak için ilham verdiğini bilmiyor. Bu kızın bana öğrettiği bir şey varsa o da şudur ki; insanların üzülp-kırılması, doğanın acı bir gerçeğidir. Evet, şunu da unutmamak lazım! Bir insan ölür ve bir insan doğar ya da bir insan ölümden köşeyi döner; bazılarımız şanslıdır, bazılarımız şanssızdır diye bir şey yoktur. Her insan şanslıdır doğduğu için veya öldüğü için.

Geçen yıl küçük bir kızla tanışmıştım lösemi hastasıymış ama o kadar güçlü bir kızdı ki!.. Güçlü olmanın ne demek olduğunu o kızıdan öğrendim. Şimdi de bu mektupla daha da güçlendim. Artık kendimi bir şeyler yazmaya hazır hissediyordum. Hikâyemde yaşaması gereken o kadar çok karakter vardı ki!.. Yazdığım bu hikâyeyle anne ve babamı mutlu etmek istiyorum. Onlara öyle bir hikâye yazacaktım ki bunu asla ama asla yakamayacaklardı. Bu hikâye sadece benim değil, birçok insanın hikâyesi olacaktı.

Hemen bilgisayarın başına geçtim ve güzel bir cümle düşünmeye başladım. O kadar paslanmıştım ki uzun süre baktım ekrana. Anlaşılan biraz daha kahveye ihtiyacım vardı. Kahvemi yu-

dumlarken o kızı ve kanser denilen hastalığa yakalanmış kişileri düşündüm. Artık hayatımda umutsuzluğa ve korkuya yer yoktu. Kimse yazımı beğenmezse düşüncesini, kafamdan tamamıyla atmıştım. Yeni bir sayfa açıyordum. Yeni bir hayata adım atıyordum. O hayatın ilk cümleleri şuydu: Hikâyem klasik bir şekilde başlıyor, doğmamla ve klasik bir şekilde bitiyor, ölmemle...

BİR ÖĞRETMEN

Kadir Kutlu

- Elinden gelen bu kadar mı Ayça, önemli değil mi benim düşüncelerim?

- Selim saçmalama, ailemi biliyorsun. En iyisini istiyorlar benim için.

- Düşün için her şey hazır zaten. Ama yok. Baban için her zaman en gösterişlisi, en pahalısı olacak.

- Yeter Selim

- Bir de söyle o babana...

Telefonu yüzüne kapattı Selim'in Ayça. Tamamen kapattı ardından. Sınıf öğretmeniymiş bir kolejde Ayça. İkinci yılıydı öğretmenlikte. Babasının özel okulu daha rahat olacağına ikna olup gelmişti buraya. Sakin, sevimli biriydi Ayça. Saçları kıvrıkcık ve omuzlarına geliyordu, gözleri elaydı. Annesi her sabah kızı işe gittikten sonra nazar değmesin diye dua ederdi. Yanakları hafif tombuldu ve bembeyaz dişleriyle gülümseyince iyice belirginleşiyordu. Makyaj yapmayı sevmez, doğal olmayı sevimli bulurdu. Kilosuna göre boyu orantılıydı. Arkadaşlarının yanında ne uzun ne kısa kalırdı. Koşturmayı çok sevmeyen biriydi Ayça. Diğer öğretmenlerden sürekli tavsiyeler isterdi. Birkaçı dışında öğrencilere karşı pek de iyimser olanı yoktu. Çocuklarla içli dışlı olmamasını söyleyip dururlardı. Sadece müfredata uymasını, bunun onu daha az yoracağını söyleyip dururlardı. Ayça, ileride bir çocuğunun olup, ki bunu çok istiyordu, onu okula gönderdiğinde gerçekten

böyle bir eğitim alması istediğini hiç zannetmiyordu. Bu yüzden öğrencilere samimi duygularla yaklaşıp, her soru sorduklarında yanıtlamaya çalışırdı. Öğretmenlerden okula en erken geleni oydu. En son öğrenci gidene kadar okulda o kalırdı. Bu, onun için bir zorunluluktu.

Öğle arasıydı okulda. Okulun bahçesinde nöbetçiydi bugün öğrenciler oradan oraya koşuyordu. Birbirini kovalıyor, top oynuyorlardı bağırarak. Ayça da yavaş yavaş adımlarla aralarından geçip dikkatlice onları izliyordu. Selim ile olan telefon konuşmasından sonra iki avucu birleşmiş, omuzları düşmüş bir vaziyette bankta otururken buldu kendini. Şu sıralar Selim'in aramaları onu sıkıyordu. Evet, seviyordu. Hem de çok. Ama düğün hazırlıkları ile ilgili tek kelime ne duymak ne de etmek istiyordu. Her konuşmalarında sesinde bulduğu sıcaklığı geri istiyordu. Buluştuklarında kendisine safça gülen yüzünü özlüyordu. Bıkıp usanmadan saatlerce izleyebileceği çukur gözlerindeki masumiyeti görmeyeli epey oluyordu.

Çocukların bağırma sesleri kesilince sersemlemiş hâlden çıkabilmişti, zil çoktan çalmıştı, okul bahçesi bomboştu. Kalkmak istedi ama omuzlarında öylesine şiddetli bir baskı hissetmişti ki sendeleyerek kalkabilmişti oturduğu yerden. Derin bir nefes alıp verdi, kafasını iki yana hızlıca salladı ve okula doğru yürüdü. Bahçedeki okul servislerinin yanından geçerken okulun dış kapısının yanında küçük bir kız gördü. Bir elinde kendine ait olamayacak kadar büyük bir çanta vardı diğer eliyle de okulun dış kapısını tutuyordu. Kafasında da siyah bir şapka vardı. Kıza yaklaştıkça kızın suratından hangi duygu içerisinde olduğunu anlayamıyor, bu giderek güçleşiyordu. Kız başını kaldırmış okulu izliyordu. Ayça küçük kızın bu okulda okuyup okumadığını bilmiyordu. Kıza doğru yürümeye başladı ve kızın kendisini fark ettiğini anlayınca

tebessüm etti. Kız da elini kapıdan çekip iki eliyle çantayı tutmaya başladı. Ayça, kızın yanına geldi ve hafifçe eğildi.

- Kimi bekliyorsun küçük hanım?

Kız çenesini göğsüne kadar indirdi, kaşlarını yukarı kaldırarak öylece bakıyordu Ayça'ya.

- Peki o zaman adını benimle paylaşır mısın?

- Esmâ, dedi. Neredeyse dudaklarını hiç açmamıştı.

- Ben de Ayça. Burada öğretmenim. Tanıştığımıza memnun oldum. Neden burada bekliyorsun?

Biraz daha rahat konuşmaya başlamıştı küçük kız.

- Annem içeride. O çıkacak. Yine gideceğiz.

- Sen bu okulda okuyorsun o zaman. Hangi sınıftasın Esmâ?

- Bilmiyorum.

Küçük kız gözlerini hemen yere indirdi. Üzgün değildi ama hayatında ters giden bir şeyler olduğu anlaşılıyordu.

- Yeni kayıt oldun sen bu okula öyleyse.

- Evet.

- Annen de senin kaydını yaptırmak için geldi okula. Öyle mi?

- Hayır. Gitmeyeceğim okula.

- Okulu mu sevmedin yoksa küçük hanım? Ödevler burada biraz zordur. Ödevlerine annen, baban yardım...

Esmâ yere doğru bakakaldı donmuş bir hâlde. Ve aniden elleyle yüzünü kapatarak ağlamaya başladı. Ayça ne olduğunu, ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

- N'oldu canım benim? Gel, şöyle oturalım. Neden ağlıyorsun? Seni üzecek bir şey mi dedim yoksa?

Ayça küçük kız kucacağına almış, teselli etmeye çalışıyordu. Kıza, terlediğini söyleyip kızın başındaki şapkayı çıkarmak istedi Ayça.

- Hayır, dedi Esmâ sinirli ama kırılğan bir sesle.

Ve Ayça'nın elini itti. İki eliyle şapkasını sımsıkı tuttu.

- Tamam, tamam. Şapkanı çok seviyorsun, özür dilerim ama hava çok sıcak, bu şapka seni terletmiyor mu?

- Hayır, çıkaramam, dedi. Hâlâ hıçkırarak konuşuyordu.

- Neden Esmâ?

- Çünkü döküldü.

- Eee ne olacak canım benim? Benim de dökülüyor, yeniden çıkıyor.

- Çıkıyor öğretmenim artık, bir tane bile yok.

Ayça olup biteni yeni anlamıştı. Kız hastaydı.

- Çocuklar hasta olabilir Esmâ. Biraz hasta olur, sonra hemen iyileşir. Bunun için ağlanır mı küçük hanım? Hayır öğretmenim saçım için değil. Benim babam... Babam gitti.

- Nereye gitti baban bir işi çıkmıştır, biraz kalır sonra döner yanınıza canım.

Ayça'nın çenesi titriyordu, Esmâ artık normale dönmüştü.

- Dönmedi öğretmenim. Annem babamın döneceğini söylüyor ama hastaneye bi'kere bile gelmedi.

- Annen gelecek diyorsa gelir elbette baban. Annene inanmıyor musun yoksa?

- İnanıyorum öğretmenim ama öğretmenim unutuyorum.

- Ne, neyi unutuyorsun Esmâ. Ayça zorlukla konuşuyordu.

- Babamın yüzünü unutuyorum öğretmenim. Annem her zaman tedaviden sonra ilaçlar yüzünden çok sinirli olduğumu söylüyor ama hayır öğretmenim. Babamın yüzü artık görünmediği için öyle oluyorum. Neden görünmüyor artık öğretmenim babam? Bir kişi uzağa gidince yüzü sizde de kayboluyor mu öğretmenim?

Ayça'nın vücudunda titremeyen yer kalmamıştı. Esmâ ona dokununca kendine geldi. Yutkunmaya çalıştı. Hayatında hiç bu kadar zor yutkunmamıştı. Gözünden bir damla geldi Ayça'nın.

- Öğretmenim, neden ağlıyorsun?

- Yok ağlamıyorum canım. Gözüm sulanıyor bazen benim. Benim de hastalığım bu işte. Ne oldu? Tek sen mi hasta oluyorsun sandın?

Ayça tebessüm etti kıza bakarak. O sırada bir kadın onlara doğru geliyordu. Esmâ kadına doğru koştu ve sarıldı. Annesi olmalıydı. Ayça da ayağa kalkıp selamladı kadını.

- Ben Ayça Başar. Bu küçük hanımın öğretmeniyim. Siz de annesi olmalısınız.

- Evet, ben de Nihal, Esmâ'nın annesiyim. Tanıştığımıza memnun oldum. Hadi kızım sen kapının orada bekle. Ben hoca hanımla konuşup geleceğim.

Esmâ başını sallayıp yavaşça kapıya doğru gitti. Ayça hemen söze girdi.

- Nihal Hanım, ben siz okuldayken kızınızla konuştum. Hastalığı tam olarak nedir? Bir de yanlış anlamazsanız eşiniz vefat mı etti?

Annesi dudaklarını sıktı, neredeyse ağlamaklı oldu.

- Zor oldu hoca hanım çok zor. Baştan anlatayım isterseniz eşimin işi dolayısıyla buraya taşındık yazın başında. Okul kaydını buraya aldirdik kızımızın. Hâlimiz vaktimiz yerindeydi. Sonradan her şey birdenbire oldu. Eşim işten dönerken bir trafik kazasında sizlere ömür...

- Başınız sağ olsun.

- Dostlar sağ olsun. Esmâ bizim tek çocuğumuz. Babasının gitliğini ama sonra mutlaka döneceğini söyleyip durdum. Babasını kaybettikten birkaç gün sonra Esmâ erken yatmaya başladı. Yemek yemek istemiyordu. Sürekli çok yorgun olduğunu, uyumak istediğini söylüyordu. Ben de korktum hemen hastaneye gittik. Testlerden sonra dünyam başına yıkıldı. Lösemiymiş benim kızım hoca hanım. Ben... Benim kız...

Ağlamaya başladı annesi. Böyle bir şeye ilk defa tanıklık ediyordu Ayça.

- Lütfen, lütfen Nihal Hanım. Yapmayın böyle. Kızınız bakıyor. Dik durun ne olur.

Annesi yüzünü sildi. Ve güçlkle de olsa konuşmaya devam etti.

- Haklısınız hoca hanım. Teşhis konulduktan sonra doktor beni bu hastalık hakkında bilgilendirdi. Genetik de olabilirmiş, virüsle de olabilirmiş. Nefes darlığı, hâlsizlik, çabuk yorulmak. Belirtilerinden birkaçıymış. Tedavisinin uzun olduğunu, ilik nakliyle veya ilaçlarla geçebileceğini söyledi. Bizimkisi öteki türlerine göre daha yavaş yayılıyormuş, tek sevinebileceğim bu hoca hanım. Masraflardan konuşmaya başlayınca doktor, ne yapacağımı şaşırtdım. Kocamın iş yerinden aldığım tazminat ile geçiniyoruz.

Doktor, “Biz başlayalım tedaviye gerisini sonra düşünürüz.” dedi. Gittiği yere kadar gideceğiz hoca hanım. İş bakmaya başladım. Biz de bilmezdik hocam böyle hayatları. Elimizi soğuk suya değince çeken insanlardık. Okuldan kaydını aldırđım çocuğın şimdi. Kızım tekrar döner mi, dönemez mi bilemiyorum. Sizinle de bu konuyu paylaşıp üzdüm. Hakkınızı helal edin.

- Helal olsun. O nasıl söz öyle. Tabii döneceksiniz. Esmâ burada okuyacak. Göreceksiniz. Sadece sabredin ve inanın.

- Sağ olasın hoca hanım. Görüşmek üzere.

Ayça onların yeterince uzaklaştığını gördükten sonra hemen müdürün odasına koştu.

Ayça eve geldiğinde babası televizyon izliyordu. Annesi de mutfakta yemekle uğraşıyordu. Babası kızını görünce hemen ayağa kalktı.

- Neden telefonun kapalı senin, yine o çocukla tartıştın değil mi? Ben biliyorum zaten. O çocuk seni üzer. Sana istediklerini veremez. Bir düğün yapalım dedik. Yok o olmasın, yok bu olmasın. Çerez ve limonata mı sunacağız gelenlere? Biz destek olalım diyoruz. Ona da yok diyor. Böyle olacaksa düğüne gelmem kızım. Millete küçük düşürme bizi.

- Baba, tamam. Yeter. Sen ne istiyorsan o olacak. Ben Selim'i ikna ederim. Bu zamana kadar hep senin istediğini yaptım ama bu sefer benim bir konuda istediğimi yapacaksın.

- Tabii ki de kızım, ne istedin de yapmadım. Söyle hemen.

Esmâ'nın annesi hastanede Esmâ'nın başında bekliyordu. Bir hasta bakıcı geldi ve kendilerine bir zarf olduğunu söyleyip zarfı verip gitti. Annesi şaşırđı ama merak da etti yavaşça açtı zarfı. İçinden bir kâğıt çıktı ve şöyle yazıyordu:

“Öncelikle geçmiş olsun, dilerim ki küçük Esmâ bir an önce ayağa kalkar. Maddi durumunuzu biliyorum. Hastane masraflarını dert etmeyin. Kim olduğumu da bırakın bende kalsın. Siz sadece Esmâ'nın hep yanında olun ve başka bir şey düşünmeyin. O, okuluna dönecek. Ve iyi öğretmenlerle karşılaşacak. Buna inanın. Mutluluk hep yanınızda olsun.”

UZAT ELLERİNİ

Mehmet Ali Özgüven

Sevmek yaşamaktır, gülmekse umut;

Uzat ellerini, ellerimden tut.

Her insan gibi, anne karnında başladı ilk kalp atışı. Yıl 2003, mevsimlerden sonbahar, aylardan eylül...

Osmaniye ilinde, gel zaman git zaman, bir kız çocuğu geldi dünyaya. İsmi Elvan koydular. Gözleri zümrüt yeşili, yüzü ay gibi parlak, nur topu gibi bir çocuktü Elvan. Evinin neşesi, gülü olmuştu. Yüzünde hep bir gülümseme vardı. Görenler şaşırır, imrenirdi Elvan'a.

Günlerden bir gün, ateşlendi Elvan. Annesi babası telaşlandı. Şuruptu, ilaçtı düşmüyordu ateşi, sonra götürdüler hastaneye. O gün sabahladılar hastanede. "Yeter ki Elvan iyileşsin." dediler. Dualar ettiler. Ama bir şeyler ters gidiyor gibiydi. Doktorların yüzü gülmüyordu. Bir uzmanın görmesi lazım diyorlardı. Elvan çok ağlıyordu, bir tek annesi emzirince susuyordu.

Güneş çoktan doğmuş, hastane dolmuştu. Derken uzman doktora gösterdiler Elvan'ı... Yine kan aldılar, tahlildi, sonuçtu derken bayağı saat geçmişti. Uzun bir bekleyişten sonra doktorla tekrar görüştüler, artık gideceğiz eve diyorlardı, Elvan'ın anne ve babası.

Bekledikleri gibi olmadı. Birkaç doktor görmüştü tahlilleri, Elvan'ı. Sonra Adana'ya sevk ettiler. "Mutlaka götürmeniz gerekiyor." dediler. Hemen tanıdık doktor arayışları, hastane arayışları başladı. Adana'ya da gidildi. Tahliller, sonuçlar derken Elvan'a lösemi teşhisi konuldu.

Anne ve babası çok üzgündü. Ama üzölmek çare değildi. Teknoloji çok ilerlemişti ve hemen araştırmaya koyuldular. Doktorlara sordular. Ne gerekiyorsa yapılacaktı. Elvan'ın babası işini gücünü bırakmış, Elvancığının peşindeydi. Elvan iyi olsun başka bir şeyin önemi yoktu. Bir yandan dua ediyorlar, bir yandan da doktorlardan bir ümit bekliyorlardı, Elvan'ın anne ve babası.

Kök hücreden, kemik iliğı naklinden bahsettiler, Elvan'ın anne ve babasına. Umutlarını hiç yitirmediler. Hiçbir zaman pes etmediler. Her geçen zamanın önemi vardı onlar için ve günlerden bir gün o mutlu haber geldi. Yapılan tedaviler umut vericiydi. Elvan çok ağlamıştı ama artık gülmeye de başlamıştı. Bir gülümsemesi, anne ve babasının bütün üzüntüsünü alıyordu. Tedaviler, kontroller devam ediyordu. El birliğı ile iyileşiyordu Elvan. Bedeni küçüktü ama Elvan pes etmiyordu. Anne ve babası da dimdik ayaktaıdı. Hiçbir zaman kötü olanı düşünmediler. Belki de bu yüzden lösemiıı yendiler.

Elvan büyüdü, büyüdü, okula da gitmeye başladı. Dersleri çok iyiydi. Yaşadıklarından mı bilinmez, sanki büyümüş de küçölmüş bir çocuktı. “Kanımda dolaşan sevgidir benim, her türlü güçlüğü aşmaya yeter.” diyordu. Sınıflarını hep iyi dereceyle bitiriyordu. Bir gün ben doktor olacağım diyordu. Elvan şimdi, doktor olma yolunda.

AZ RASTLANIR BİR MOL HİDATİFORM HİKÂYESİ

Zeynep Kesler

Sabah erkenden kalktık eşimle. Kahvaltı yapmadan hızlıca hazırlandık. Sadece hazırlanma sesleri var evde. Çantamı son bir kez kontrol ediyorum. Hepsi tamam. Çoğu kez ellerim değdi bu kâğıtlara. Her seferinde parmak uçlarım dokunurken sanki yüreğime de dokunuyor ve cesaretli olmamı söylüyor...

Son zamanlarda böyle benzetmeler geçiyor içimden. Felsefenin bir çeşit dalı var mı bunu açıklayan. Benliğim bir bütün olarak değil de, parça parça düşünüyorum. Yüreğimi düşünüyorum. Bu durumlara kalbim ne diyor. Beynim ne diyor. Annelik tarafım ne diyor. Yakışıklı bir kocanın karısı olarak kadınlık duygularım ne diyor. Dalıyorum düşüncelere. Yavaşlıyorum. “Hadi!” diyor eşim. Hızlanıp birlikte çıkıyoruz sokağa. Sessizce yürüyoruz. Acaba yanımda yürürken ne düşünüyor diye geçiriyorum içimden. Ölmemi ister miydi? Ne kadar üzülürdü. Fıkralarda, hikâyelerde anlatıldığı gibi, “Cenazeye gelenler arasından seçmeye başlar mıydı?” yeni eşini. İçim kabarıyor. Yüreğimden bir dalga geçiyor yeniden. Gözlerimden sağanak sağanak boşalacak yaşlarımı tutmalıyım. Sımsıkı kapatıyorum gözlerimi, bastırıyorum kapaklarımı. El hareketiyle bir iki damlayı göstermeden siliyorum.

Durağa yaklaştık. Yan yana beklerken kolunu omzumdan sarıyor. “Seni çok seviyorum.” diyor. Şaşıyorum. Acaba içimden geçenleri okumaya mı başladı? Gülümsüyorum, bastırduğım yaşlar düşmeye başlıyor. Tekrar ediyor. “Seni çok seviyorum.” omzuna başımı koyup sessizce durdurmaya çalışıyorum gözyaşlarımı. Tek

bir kelime edemiyorum. Bir şey çıkarsa ağzımdan ya haykırarak olacak ya da hiçkırıklar gelecek. Durak, kalabalıklaşmaya başladı. İzmit derince minibüsü yavaşça durağa geldi ve durdu. Sekiz on kişilik grup hareketlendi. Boş yerlere oturduk. Minibüste daha çok Kocaeli Tıp Fakültesi hastaları ve yakınları var... Yaşlı teyzeler “merhaba” dedi mi sorular art arda başlar... Bazen tanıdık çıktı mı minibüsün içi konuşma sesleriyle dolar. Bazen ilginç hikâyeler karşısında Ömer ile göz göze gelir, mimikler yaparız. Bazen de anlatılanlara dayanamayıp bütün minibüs gibi gülmeye başlarız. Üç dört yaşlarında bir çocuk belirir yanımızda. Önce utangaç sonra sınaşık. Herkese sorular soran meraklı bıdıklar... Benim de bir kızım var. Henüz 11 aylık. Adı Esra. Biraz erken doğdu benim prensesim. Bu yüzden aceleci, seri anlamına gelen ismini dedesi koydu. Aslında hikâyenin başında Esra var.

Yirmi iki yaşında âşık olunca altı ay içinde evlendik Ömer ile. Çok sevdim. O da beni. Biz Sakarya’da bekâr yaşayan iki yeni memurduk. Başka illerden gelmiştik. Evlenince daha bir sarıldık hayat mücadelesine. Ev tutmak, eşya almak, düğün hazırlığı yapmak, evimize yerleşmek çok mutlu etmişti ikimizi de. Evlendikten üç ay sonra hamile olduğumu öğrendik. İlk aylar benim için bulantı, kusma, kokulardan tiksiniyle geçmişti. Acemilik toyluk, gençlik ne dersiniz adına. Hepsi bende vardı. Bebeğin her hareketinden korkma. Biraz hareketsiz kalsın, “Ya bir şey olduysa?” paniklemeleri. Sonunda sekiz ayımı geride bıraktığımda şiddetli karın ağrılarıyla hastaneye gittik. Bir şey olmadığını söyleseler de bu sefer farklıydı. Acildekilere göre yalancı sancılar ya da gaz. Bana göre gitgide içimi buran sancısını arttıran şey doğumla ilgili değildi. Yalancı çoban misali biz hastaneye gidiyoruz. Onlar bizi geri gönderiyorlar. Bulantı kusma ve ağrılar gitgide artmıştı. Hidroamniyos bir gebelik, sürekli dönmeye çalışan omuz gelişi olan bir bebek. Hâlime dayanamayan eşim özel bir hastaneden randevu

alarak beni muayeneye götürdü. Evet bebek normal. Kordon dolanması yok. Ama ben. Ben kötüyüm. Kan tahlillerim çok kötü. Tablo neden bozulmuş olabilir... Doktor kararını açıklıyor. “Bu kadar ağrıya zaten doğum sancıları aktif olacak. Bebek omuz gelişi. Perine kanalında sıkışma ihtimali yüksek. Son ana kadar dönme ihtimali var ama annenin durumu beni endişelendirdi. Beklemeyelim. Hastayı sezaryene alalım.”

Aslında çok şaşırmıştım. Ne bekliyordum ki... Hamileyim ve doğum kararı elbet verilecekti. Eşimle birlikte düşünmek, konuşmak için bize fırsat verdi doktorumuz. İkimiz de şaşkın ördek gibi kalakalmıştık. “Bebek oldukça iri. Erken doğum olsa bile zarar görmez.” demişti doktor. Yapılacak şey karar vermektir. “Tamam” demiştim. Sezaryeni kabul ediyorum. Dayanamayacağım. Ailelere haber verdik. Doktorun söylediklerini anlattık. İşlemleri eşim halletti. Ameliyata hazırladılar beni. Yanımda kız kardeşim ve kayınvalidem. Ağlamak geliyordu hep içimden. Korkuya kapılmıştım. Eşim beni sakinleştirmek için yapılacak işlemin ne kadar basit olduğundan bahsediyordu. “Apandisit kadar kolay bir şey Zeynep. Sağlık yüksek okulunda öğrenciyken kaç kez ameliyathane stajında buldum. Korkma. Gerçekten çok basit.”

Hemşireler hazırladı beni. Ameliyat önlüğüm iyice ıslanmıştı. Bana dayanamayan kardeşim arkasını dönmüş ağlıyor. Sonunda ameliyathanede masadayım. Kendimi hiç burada hayal etmemiştim. Bayağı kurbanlık koyun gibiyim. Anestezi uzmanı sorular soruyor. Geriye doğru sayarken kaybediyorum kendimi.

Pembe odada pembe beşiğin içinde bir ağlama sesi. İşte bu Esra olmalı. Yarı açık gözlerimle “Bakmak istiyorum!” diyorum. Gösteriyorlar. Allah’ım bu nasıl güzel bir şey. Ne kadar minik. Kaç kilo, boyu kaç? Çok küçükmüş. Ömer’in sesi geliyor. Hiç küçük değil Zeynep gayet iyi... Doktor geliyor. Elimi tutuyor. Zeynep

senin buraya ilk geldiğin zaman ben de naz yaptığını sanmıştım. Ama gerçekten hastaymışsın. Apandis patlamış. Biraz bağırsaklar perfore olmuş. Erken davranmakta iyi yapmışız. Önce bebeği aldık. Sonra biraz bağırsaklardan kestik. İçeriği temizledik. Gerekli ilaç tedavisini yapıp bir de iki ünite kan verip takip edeceğiz seni. Gerçekten de ilgileri ve tedavi sayesinde toparlanmaya çalıştım. Ama enfeksiyonun peritonit olmasını önleyemedik. Ateşim 41 derece olmuşken titremek insan vücudunu çok yoruyormuş. Sanki bütün kaslarım dökülmüş ya da halı gibi çırpılmış. İkili antibiyotik başladığından emziremiyordum. Kollarımı kaldıracak gücüm yok gibiydi. Hâlâ devam eden sancılar yüzünden karnımı açıp tekrar püý boşalttıklarında bedenim biraz daha hafiflemişti. Her tarafta kar vardı. Ama ben üşümek yerine yanıyordum. Hastayken 4. katta oturmak hiç iyi bir fikir değil. Evi tutarken bunu hiç akıl edememiştik. Neyse ki yorulduğumu anlayınca beni kucağına alan bir eşim vardı. Ona zahmet vermek hiç hoşuma gitmese de bu durumu oyunmuş havasına sokmayı bildiğinden beni güldürmeyi başarıyordu.

Her şey yoluna girmeye başlamıştı sanki. İlaçlar bitti. Hâlsizlik bitti. Kucağıma alıp kızımı emzirme seansları yapıyorduk. Ellerini sevmek, ayaklarının çizgilerine bakmak, istemsiz gülümsemesini izlemek, uykusunda gerinmesine bakmak. Her hareketinin mucizesine kapılıp gitmek. Böylece evli, bebekli ve mutlu olarak vakit geçip gidiyordu. Sonra bu mutluluk bazı belirtilerle gölgelenmeye başladı. Tekrar bulantılar başladı birden. Sonra çok fazla olan kanamalar. Kendi doğum uzmanım yurt dışında olduğundan başka bir doktora gidiyorum. Her şeyin yolunda olduğunu emzirme dönemlerinde hormon değişikliği nedeniyle böyle şeylerin yaşanabileceğini söylüyor bana. İçim rahat bir şekilde bebeğimle ilgileniyorum. Yeniden böyle bir dönem geçiyor. Endişe etmiyorum. Ah bu hormonlar... Yine onlar yüzünden sanıyorum. Bu dönemler

4-5 kez tekrar ediyor. Hemşire arkadaşlarım bu durumun normal olmadığını söylüyor. “Belki tekrar hamilesindir.” diye espri yapıyorlar. Eczaneden aldığım test çubuğu pozitif. Doktora gitme kararı alıyoruz. Kendi doktorumdan randevu alamıyorum. Başka bir doktor öneriyor bir arkadaşım. Muayeneye gidiyoruz eşimle. İkimiz de hamile olma ihtimali yüzünden neşemiz yok gibi. İki bebek birden çok zor olacak. Doktor şikâyetimi dinliyor. Kandan bazı testler istiyor. Yumurtalıklara Doppler US ile bakılmasını özellikle ve acil notuyla istem yapıyor. Tamamlıyoruz tahlil ve US sonucunu. Kadın doğum uzmanı şikâyetimi dinliyor. Beta HCG sonucuna bakıyor. Dış gebelik ihtimalinden bahsediyor. Donup kalıyoruz eşimle. Doktorla konuşmaya yanına gittiğimizde bize şunları anlatıyor: “Dış gebelik gibi ama kesin değil. Günaşırı beta HCG takibi yapacağız. Eğer yükseklik her seferinde iki kat artıyorsa ve de Doppler US sonucu her seferinde artıyorsa dış gebelik teşhisi koyabiliriz. Bu hafta üç kez kontrol edelim. Karın ağrısı ya da yürürken bacağa vuran ağrı olabilir. Ağır iş yapma. Kanama tehlikesine karşı dikkatli olmak gerek. Hafta başında sonuç kesinleşirse ameliyata alırız.”

Eşimle panik hâldeyiz. Meğer bizim üzöldüğümüz gebelik ne büyük bir nimetmiş. Şu olanlara bak. Dış gebelik de nereden çıktı. Üzgün süzgün eve varıyoruz. Kesin sonuç belli olmadan ailelere bildirmek yok. Belki de basit bir over kisti. Kendimizi en iyiye düşünmeye çaba sarf etmek için zorluyoruz. Takipler olup bitiyor ve hafta başında dış gebelik olduğu neticesine varıyor doktorumuz. Ameliyat hazırlığı için ertesi günü aç bir şekilde hastanede olmamızı istiyor.

Aileleri arayıp dış gebelikten bahsetmeden yumurtalıkta olan bir kist nedeniyle ameliyat olacağımı söylüyoruz. Ertesi gün öpüp koklayıp kız kardeşime verdiğim Esra’mın kokusuyla hastaneye

geliyoruz. Danışma bize yatış veremeyeceğini söylüyor. Nedeni ise doktorumuz trafik kazası geçirmiş. Biz şok hâldeyiz. Kısa süren ne yapacağımızı bilememek, yerini çare aramaya başlamaya bırakıyor. Yeni doğum yapmış olan sınıf arkadaşımınla yaptığım konuşma geliyor aklıma. Doktor Nurdan Hanım. Sakarya Kadın Doğum Hastanesinde çalışmakta. Yola çıkıyoruz. Hastaneye geldiğimizde saat 11.00 suları. Poliklinik yapan doktor listesinde adı var. Yoğunluk azalmış görünüyor. İçeri girip kısaca durumu açıklıyorum. “Giriş yap hemen bakalım.” diyor doktor hanım. Bütün tahliller doktorun önünde. Kendisi de ultrasonografi yapıp görmek istiyor. Yüzü karışıyor. Tekrar dosyayı inceliyor. Yan odadaki uzmanı çağırıyor. Tekrar hikâyeyi dinliyorlar. İlk şikâyetler ne zaman başladı. Nasıl bir süreç izledi hepsini anlatıyorum. Konuşma sırası doktorda. Eşimi içeri alıyorlar. “Hastamızda dış gebelik yok. Mol gebelik mevcut. Bana anlattığınız her şey mol gebelik belirtileri. Hamilelik hormonunun normal bir gebelikte bu kadar yüksek olması imkânsız. Rahim görüntüsü kum tanesi şeklinde... Overde görünen dış gebelik sanılan şey ise yumurta. Bazen beta HCG hormonu yumurta çok büyütebilir hatta çatladığında düşüğe sebep olabilir!” Daha çok şaşkın hâldeyiz. Aç olup olmadığımı soruyor. “Yatış işlemlerini yapalım kürete edeceğiz. Patolojiye örnek vermek gerek. Birkaç saat yatıştan sonra takip ederiz. İyiysen eve gönderirim.” diyor.

İkimiz de doktor ne derse onu yapacak hâldeyiz. Sorgulamaya hâlimiz yok. Yatış işlemleri küretaj ve örneğin patolojiye gitme aşamaları tamamlanıyor. Ben iyiyim. Doktor tekrar konuşmaya geliyor yanıma. “Bu normal bir gebelik değildi. Yaptığımız tıbbi düşük, bebek düşüğü değil. Aklın karışmasın. Hastaneye gün aşırı gelip kan vermeniz gerekecek. Beta HCG hormonu yarılanarak düşüyor mu? Eğer düşüyorsa 1 ay sonra kontrol.” Düşmüyorsa hemen muayeneye gelmem söyleniyor.

Sakarya Kadın Doğum Hastanesinde beta HCG kiti bitmiş. Dışarıdan özel laboratuvarlardan veya özel hastane laboratuvarlarından giriş yaparak gün aşırı takip yapıyoruz. Gerçekten düşmeye başlamış olması mutlu ediyor bizi. Bir ayın sonunda son beta HCG yaptırıyoruz. Bu sefer durum farklı. Düşme değil yükselme var. Sonuçla birlikte Nurdan Hanım'a koşuyoruz. Maalesef sene-lik izinde. Seyrek hastası olan bir polikliniğe giriş yapıp sonucu gösteriyoruz. "Bir şey çıkmaz bu sonuçtan gereksiz panik yapmış-sınız." diyor doktor. "Bazen kitlerde sorun yaşanıyor. Yanlış ola-biliyor." diyor. İnanıyoruz. Nurdan Hanım'ın ne zaman geleceğini öğrenip kontrol için beklemeye başlıyoruz 20 gün sonra gelecek olan doktorumuzu.

Yirmi gün sonra tekrar bulantı ve kusmalar ve kanamalar baş-lamışken, yaşadığım bu süreçle ilgili kitap okumuşken bir şeylerin iyiye gitmediğini hissederek Kocaeli Tıp Fakültesinden randevu alıyorum Doç. Dr. Mehmet Bey'e. Velhasıl memuriyet var. Mua-yene olmak için sevk sistemi var. Her gidişimizde sevk kâğıdını uzman doktora gerekçeli sebep ile yazdırmak var. Patoloji sonu-cuna göre parsiyel hidatiform için gerekli olan beta HCG tahlili, Sakarya Kadın Doğum Hastanesinde olmadığından sevk işlemi gerekçeli hâle geliyor. Tıp Fakültesi deprem sonrası Derince'ye taşındığından prefabrik binalarda hizmet vermeye başlamışlar. Arabamız yok. Minibüsle gidiyoruz. Mehmet Bey itinayla dinli-yor beni. Tekrar US ve tahlil istiyor. İlk alınan patoloji sonucunu da. Evet mol hidatiform. Ama tekrar etmiş. Tekrar küretaj yapmak gerekli. Hazırlık yapılıyor. Bildiğim işlemleri tekrar yaşıyorum. Patolojiye tekrar örnek gidiyor. Yine gün aşırı takip. Bazen sevk yetiştiriyor bazen Derince arabası geç geliyor. Fakülteye giriş son-ra dosyayı almaya arşive gitmek. Muayene odasına girip tahlil gi-rişi yaptırmak. Kan alma sırasına girip beklemek iki yüz hastayı. Öğleden önceki laboratuvar girişini kaçırmışsak sonuç almak için

ertesini gün gelmek gerekecek. Sürekli gelinecek hastaneye, laboratuvar çalışanları ismimi ezberlemişti. Ben gelmeden makineyi çalıştırmıyor, öğleden önceki gruba yetiştiriyorlardı beni.

İzmit'teki hastaneye gelince her şey bir çırpıda güzel olacak sanmıştım. Doktor sihirli güçleriyle çare bulacak ve ben yeniden evli, bebekli ve mutlu hayatıma geri dönecektim. Maalesef umduğum olmadı. İkinci küretaj işlemi işe yaramadı. Artık mol kanseri gelişmişti. Doktordan iyi haber beklerken daha beter haberler alan ben altüst olmuşum.

Yirmi üç yaşındayım. Yeni evli, yeni bebekli ben. Ben ne yapacağım. Durum ne kadar ciddi. Bütün bunlar başladığında hamile sanmıştım kendimi ve üzülmüştüm. Ne saçma. Bunların yanında hamile olmak için hiç üzülünür mü? Daha sonra bebeğin dış gebelik olduğunu sanmış ve üzülmüştüm. Hayata tutunamayacak minik bebeğim için üzülmüştüm. Daha sonra bunların hiçbiri değil de mol olduğunu öğrenince artık ne yapacağımı bilmez hâle gelmiştim. Doktorlar ne derse onu yapıp iyi olmaya çalışacaktım. Ama sanki bütün bu belirtiler beni gizli sona ölüme hazırlar gibiydi. Gitgide derecesi artan kötü haberler silsilesi...

İşte bu kötü haberler silsilesi devam ediyordu. İlaçlı tedavi için yatış yapılacaktı. Çünkü emboli riski vardı. Bir şey düşünemez hâlde ne derlerse yapıyorduk. İlk yardım eğitimlerinde anlatılan bir olay vardır. Annelik veya babalık duygusu çok güçlü bir duygu. İnsanlara kaza ya da afet durumlarında önce kimi kurtaracakları soruluyor. Tabii ki herkes çocuklarını kurtaracaklarını söylüyor. Ama uygulamada önce can geliyor. İstemsiz bir şekilde herkes kendini kurtarma derdine düşüyor. İşte ben de bu yaşadıklarım doğrultusunda kendimi düşünmeye başlamıştım. Çocuk süttan kesilmiş teyze ve hala bakımında. Onun sağlıklı ve mutlu olduğunu düşünerek, hasta olmasaydım çalışıyor olacağımdan zaten bir

bakıcıda olacağını kendime söyleyerek vicdanımı susturuyordum. Yirmi gün kadar daha her gün gitgeller yaparak hastalık durumum netleşti. Tekrarlayan parsiyel mol hidatiform, kısa adıyla GTT'ye dönüşmüştü. Bir buçuk ay hastanede, hafta sonları evde izinli olacak şekilde tedavi olacaktım.

İlk hafta odada benden daha kötü durumda olan benimle yaşıt bir hasta vardı yanımda. Annesi ve ablası teselli ediyorlar. Kız sürekli ağlamaklı. Gözümde yaşlar birikiyor donup kalıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Acaba hangimiz daha kötüyüz. Kan alma sırasında gördüğüm fil ayaklı amcamı? Patoloji sırasındaki “meme CA”lı kadın mı? Ultrasonografi sırasındaki otistik çocuk mu? Röntgen sırasındaki akıl yaşı 2 yaş olup gerçek yaşı 22 olan genç mi? Gözümün önüne gelen hasta insanların yüzleri bana birden moral oldular. Sonuçta ben hepsinden daha iyiydim. Ayaklarım yere basıyordu. Beni biri taşımak zorunda değildi. Zekâ sorunun yok. Kişisel ihtiyaçlarımı kendim yerine getiriyordum. Yanımdaki hasta yumurtalıklarımı aldırma zorunda kalmış asla çocuğu olmayacağını bildiğinden sürekli ağlıyor ve durumunu kabullenemiyordu. Benim bir kızım vardı. Anneliği biliyordum. Bu tedaviler sonunda, “Başka çocuğun olma ihtimali az.” deseler de bana, Esra'm vardı benim, beni görünce minik kollarıyla sarılan, minik bedeniyle sıcaklığını veren.

Hastaneden hafta onu izinli çıktığım bir akşam Ömer ile birlikte, Derince minibüsünden indiğimizde durakta halasının kucağında Esra vardı. Birden onlarla göz göze geldik. Esra çok hâlsizdi, hastaydı. Beni görünce tepki vermedi. İlaç sonrası ne kadar hâlsizdim. Arabada sallana sallana iyice yorulmuştum. Eve gidince kızıma sarılıp uyuma hayali kurarken onu böyle feri kaçırmış gözlerle görmek canımı sıkıyordu. Sarıldım minik kuzuma. Kucağıma alırken sendeleyince Ömer de bana destek olmak için

sarılmıştı. Sevgiden kuvvet bulan bedenime can gelmişti sanki. Çocuk hastanesine gittiğimizde ateşinin 40 dereceye yaklaştığını söyledi hemşire. Doktor ne olduğunu sormuştu. Sustuk karı koca. Çocuktan haberimiz yoktu ki. Ömer gündüzleri yanımda akşamları evdeydi. Uyku saatlerini çıkarınca iki saat kadar gördüğü kızımıza ne olmuştu. “Ateşlendi getirdik, öksürüğü falan yoktu.” dedi Ömer. Muayene sonrası iğne ve şurup yazılan reçeteyi aldık. İlaçlardan sonra feryat figan ağlayan kızımızla eve döndük. Yorgunluktan uyuyakalan Esra’nın ateşi düşmüştü. Koltuğa uzanan Ömer’e doğru baktığımda ne kadar zayıfladığını fark ettim.

Aslında fark ettiklerim o kadar çoktu ki... Ömer zayıflamış, kızım hasta ve bana kırgın gözlerle bakmakta. Halası evde sürekli çocukla kalmaktan sıkılmış. Uzun zamandır yemek yapmak için mutfığa girmediğimi fark ettim. Evin temizlenmesi çocuğun bakımı, kıyafetlerin yıkanması, ütülenmesi, rapor aldığım için işe gitmiyordum. Hastanede geçen zamanlarda ne yapıyordum da bu kadar yorgundum. Artık ezbere bildiğim koridorlarda sıra bekliyor ve diğer hastaları göz ucuyla izliyordum. İlaç yüzünden hâlsiz ve bitkindim. Hafta sonları evime gelmek beni mutlu ediyor hatta daha dinç yapıyordu. Fark ettim ki gitgide gördüğüm o hastalar gibi birilerine muhtacım.

Esra’nın hasta olması artık hastanede yatış yaparak tedavi olma isteğimi olumsuz etkilemişti. Evde olmalıydım. Son yapılan kontrollerde metastaz karaciğer ve dalaktan silinmişti. Servikte olanlar kalmıştı. Doktorla hafta başında konuşup ayaktan takipli olmayı teklif edecektim. Hafta sonu kuzumun hastalığıyla uğraşmakla geçmişti. Benim elimden yemek yemeyi reddeden kızım halasına sokuluyor ondan yemek yiyor ve onun kucağında uyuyordu. Al işte. Zeynep’in hayatında yeni bir deprem daha. Onca gün iyileşmek, eve dönmek için hastanelerde geçir ve çocuğun

seni unutsun. Demek ki yokluğuma alışiveriyormuş hemen. Kim doyuruyorsa, kim sarıyorsa onu belirliyormuş kafasında “anne” diye. Artık bu olanlardan sonra asla evimi bırakamazdım. Beni anlayan kocam, görümcem teselli etmek için konuşmalar da kalbimde bir burukluk olmuştu işte.

İşte o sabah sessizce kalkıp durağa gittik. Minibüste “Ne diyecek doktor sence? Kabul eder mi?” , “Kabul eder tabii. İyisin sen Zeynep.” diyor eşim bana. Herkesin içinde cesaretimi toplayıp sormadığım o soruyu inince soruyorum. “Ben ölseydim ne yapardın?” İş dalgaya vuruyor. Cevaplamıyor. “Evlenir miydin? Kesin evlenirdin. Esra için evlenirdin.” Tersliyor beni bu sefer. Bunları konuşacak zaman değil. “Sen yatıp kalkıp bunları mı düşünüyorsun.” diyor eşim. Eğer bunları düşünüyorsan bizden vazgeçmişsindir. Hastaneye geliyoruz. Ömer biraz sinirli biraz cevaplarında temkinli. Sabah yapılacak işlemleri halledip öğleden sonraya doktorla konuşuyoruz. “Hayır” cevabını alıyorum. Günlerin getirdiği, boğazımda birikmiş olan hıçkırık artık sökülüyor. Hiç beklemediğim bir anda ve hiç kimsenin beklemediği bir anda ağlama ve hıçkırık sesleriyle konuşmaya çalışıyorum. Elini omzuma koyan doktor şunları söylüyor. “Seni anlıyorum. Gençsin. Bebeğin küçük. Bu yaşta bunların olması hiç beklenmedik bir şey. Sezaryen sonrası mol olması ve GTT’ye dönüşmesi. Ama bak tedaviye cevap verdi hastalığın. Üstelik ilaç en az komplikasyon yaptı sende. Saçların dökülmedi. Birkaç yara çıktı sadece. Kan değerlerin düşse de vücudun çabuk topladı. Kan transfüzyonuna bile gerek kalmadı. Yaşadığın sadece bedeninde değil ruhunda da yıpranma yapmasını bekliyorduk. Sen çok iyi bir şekilde atlattın bu durumu. Hadi bakalım. Eşini daha fazla üzme...”

Açık öğretim ikinci üniversite kayıt tarihinde, canım eşim beni kaydettirmiş bir bölüme. Düşünecek başka şeyler bulayım diye...

Aklımın dağılması için. Çok da iyi oldu bana. Aldığım kitapları alıp minibüste, hastane koridorlarında sıra beklerken okumaya çalışıyordum. Artık haftada üç kez hastaneye geliyorduk. Elimde okumaya çalıştığım kitaplar var. Okurken fazla dramatize olmuyor hayatım kafamın içinde. Her şey olup bitti. Geriye takipler kaldı. Hastanede geçirdiğim vakitler mi yoksa hastalığın ismi mi; epey popüler oldum kadın doğum katında. Bütün hocalar ile tanıştım. Bütün hemşireler ve asistanlarla. Altı ay daha düzenli bir şekilde kontrollere devam ettik. Bu sürede kafamdaki ölüm senaryoları dağıldı. Kızım bana alıştı tekrar. Eşimle normal eski günlerimize geri dönmüştük. Mutfakta yemek yapmak, ev işi, çamaşır, ütü günlerine geri dönmüştüm. Ne kadar ironik değil mi?.. Daha birkaç ay önce kendi işimi kendim yapamadığımı fark edince üzölmüşken şimdi şikâyete bile başlamıştım. Görümcem ve kız kardeşim bana çok yardımcı oldular. Yaklaşık bir yıl süren hastane trafiği artık altı ay sonra gelmek üzere son bulmuştu.

Aradan geçen birkaç yıl kontrollerle devam ettik. Tedaviden sonra düzensiz olan âdet döngüsüyle geçti günler. Ta ki ikinci kızımız Berra doğana kadar. Allah'a şükür atlattım o kötü günleri. Bana kalan ikinci üniversitenin ardından yan dal yapmak ve felsefe öğretmenliğine geçiş süreci oldu. Her şerde bir hayır aramak gerekirse daha birçok şey sayılabilir aslında. Aile olmanın önemi, eşimin ne kadar kıymetli olduğunu bilmek... Hayata çok güzel çocuklar yetiştirme görevi... Öğretmen olmak...

Hayat benim için güzel ve değerli. Elimizden nasıl ve ne zaman alınacağı belli olmayan emanet bir bedeni ruhumuza giydirilmiş olarak taşıyoruz sonuçta.

ACİLDE BİR KADIN VARDI

Seher Keçe Türker

Yaşlı kadın, tekerlekli sandalyede, kırmızı odanın kapısı önünde, boynu bükük, boncuk gibi parlak ama yaşlılıktan küçülmüş gözleriyle insanların koşturmasını izliyor, bir yandan oğlunu bekliyor, sarılı olan kolunu ara sıra ovuyordu.

Hastanenin kapısından içeri adım attıktan sonra dışarıyla ilişki kesiliyor âdeta; loş koridorlarda yeni bir hayat başlıyor, sanki dışarıda hiç yaşamamış gibi odadan odaya girip çıkıyor, makinelerin mırıltısını dinliyor, doktorların gözünün içine bakıyor, ağız kıpırtılarına odaklanıyorsunuz. Ağlamalar, ambulans sireni sesleri insanı ürkütüyor bu can pazarında.

Pamuk saçları gelişigüzel bağlanmış başörtüsü altından dağınık biçimde görünüyordu, çaresizliği dışardan bakınca bile belliydi. Birden daldığı rüya denizinden uyandı. Yanına sedye ile gelen kadını fark etti. Sedyenin yanında iki kadın, bir erkek dikiliyor; endişe içinde kırmızı kapının açılmasını bekliyordu. Alçılı kolunu tutarak, acı dolu bakışları ve kendine has vücut hareketleriyle sedyenin yanında duranlara laf attı:

- Geçmiş olsun, ne oldu kadına?

- Düştü teyze.

- Nereden?

- Hiç, düz yolda işte. Bastonu sahilde halatlara takıldı. Kadın heyecanlı sesiyle:

- Ben de düştüm ben de, hem de sizin hasta gibi düz yolda. Kolum alçıda, kontrole geldik. Oğlum içerde doktorla görüşüyo, dedi.

Sonra kadınları yukarıdan aşağı süzdü, “Siz hastanın gelini misiniz?” diye sordu. Kadınlardan biri:

- Yok, kızlarıyız. Elkızı bakar mı hiç, bu da oğlu, dedi. Kadın gülümsedi, anlaşılın kendinden bireyler bulmuştu bu konuşmadan. Hastaya dönerek:

- Anam, senin kızın var da bakıyo, ya ben ne yapayım, kızım yok, üç oğlan, dedi yüzündeki yol çizgilerini kırıştırarak:

- Kimin yanında kalıyorsun teyze? Sırayla mı bakıyorlar?

- Yok anam, birinin yanında kalıyom, dedi. Allah razı olsun, bakıyo işte.

- Bakacaklar tabii, Allah bağışlasın kapı gibi oğulların var, onları bu günler için yetiştirmedin mi?

- He anam he, öyle emme, öyle olmuyo işte. Bilmez misin; oğlanlar evlenene kadar kızlar ömür boyu evlattır, derler. Oğlanlar evlendi mi hanım köylü olup çıkıyorlar. Gelinler fena anam, oğlanlar idare etmese iki günde boşanırlar.

İçini dökmek istiyordu, güzel konuşuyordu, sevimli bir yaşlıydı. Aslında bütün yaşlılar sevimlidir de anlayana, en önemlisi sabrı olana.

- Sanki kendileri yaşlanmayacak, hem de öyle çabuk yaşlanıyo ki hiç anlamıyosun. Sanki anneleri kayınvalide değil, sanki onların oğlu yok. Ben bir gün büyük geline ‘sen de kayınvalideligi tadacaksın, eli kulağında,’ dedim.

Güldü, komik bir şey mi söyledim ki pişkin pişkin güldü, anlamadım. “Kaynana pamuk ipliği olup, raftan düşse gelinin başını yarar.” derler; doğru anam, doğru.

- Elkızı teyze, kendi evladın gibi olur mu? Ama oğlun bakmaya mecbur, bak seni getirmiş, ilgileniyor.

- Elkızı olur mu hiç! Gelin, evin direyidir; evde kadın olmazsa ona ev denir mi? Onun adı barınaktır, damdır anam. Biz de gelin olduk, geldiğimiz sülaleyi büyüttük.

- Doğru, torunlarla aile büyütülüyor.

- Kızım, kayınvalideler gelinlerini sever de onlar bunu anlamazlıktan gelir.

- Gelin sevilir ama bu sevginin sınırı var teyze. Annem derki; gelinimi severim ama nereye kadar diye sorarsanız, oğlumu mutlu ettiği yere kadar, derim. Diğer konular faso fiso; sevgi varsa arkası iplik söküşü gibi gelir.

- Her işin başı sevgi anam,

- Hayat, çok karmaşık teyze, her an tetikte olmalıyız; sanki her şey birbirine pamuk ipliğiyle bağlı, her an koptu kopacak; ölüm, pamuk ipliğinin en hassas noktası, hayattan koparıyor insanı, boşanmalar aileleri çatır çatır parçalayarak koparıyor; bir zamanlar en mahrem anlarını paylaştığı insan yedi kat yabancı oluyor. Sözün özü can parçası sandığımız insan bir anda yedi kat yabancı oluyor.

Kadın sesini çıkarmadı, kolunu ovuşturdu, “Hem zor kaynıyor hem de yamuk olmuş, korkuyorum, kırıp yeniden yapacaklar.” diyerek lafı değiştirdi. Sonra kızlardan birini el işaretiyle yanına çağırıldı:

- Gel hele, yakın gel, dedi. Alçak sesle:

- Anan kimle kalıyo?

- Kendi evinde kalıyor, ben bakıyorum,

- Hıı İyi, kıymetini bil, Cennetin anahtarını kolay yoldan kazan.

- İnşallah,

- İnşallah da bana bakıyorlar dedim ya; aslında bakıyo mu bilmiyom. Yemek yapıyo bir tabak da bana veriyo, çamaşır makine-de yıkaniyor iki üç parça çulumu yıkıyo hepsi bu anam; Allah razı olsun, kapı önüne koymadılar ya, buna da şükür, lal gibi oturup duruyorum.

- Gelin, senin için ne yapsın istersin teyze?

- Kızım, ben şefkat istiyom, o yok, ilgi istiyom o yok, ne tırnağımı keser, ne saçımı tarar, ne esvabımı ütüler, ütüden vazgeç de benimle hiç konuşmaz; gel yemek ye, git yat, bazen biz gidiyoruz haberin olsun laflarından başka bir lakırdısı olmaz. Durdu, düşünür gibiydi sonra; işte böyleyken böyle, gerisini ne sor, ne ben söyleyeyim, dedi başını iki yana sallayarak.

Bu sırada kırmızı odanın kapısı açıldı, kadının oğlu elinde kâğıtlarla çıktı, tekerlekli sandalyeyi sürdü aldı kadını gitti.

Kadınla sohbet eden kız, konuşmadan etkilenmişti. “Bakmak, ne demek? Bunu bilmek lazım. Söylediklerinin dışında başka ihtiyaçları da var mutlaka, gezmek, sohbet etmek, torunlarına masal anlatmak istemez mi? Sahi neden sormadım torunlarla aran nasıl? diye. Eğer iyi değilse besbelli onların da bir yanı yıkıktır.” dedi içinden. Kendini onun yerine koydu; içi ürperdi, zor işler bunlar,

derken kapı açıldı kırmızı odaya alındılar. Akli annesindeydi ve tam olarak ona bakıp bakamadığını sorguladı kalbinin en hassas yerinden. Sonra eksikleri olduğunu kabul etti, “Daha özenli olmalıyım.” dedi. Eve dönerken arabada ağzını bıçak açmadı. Kardeşi:

- Abla, ne oldu sana, burada değil gibisin, dedi.

- Yok bir şey, akşama ne pişireyim, annemin hoşuna ne gider? diye düşünüyorum, dedi. Sonra ağzının içine lafları dolandırarak kendi duyacağı biçimde “Acilde bir kadın vardı, kolu değil gönlü kırıldı; haklıydı ve sessiz haykırışı beni; annemin, bastonunun Unkapanı’na bakan sahilde halata takılarak düşmesinden, burnunun kırılmasından, bacağına sakatlanmasından daha çok yaralandı.” dedi.

Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Mart 2019

KADERİM YAŞAMAK VE YAŞAMAKTIR

Ebru Sarıöz

Radyoloji bölümünde hastalar sıra sıra dizilmiş beklemekteydiler. O da sıra numarasını alarak sırasını beklemeye başladı. Bir köşeye ilişti. Yanında annesi vardı ama şu an o da hastanenin bir başka köşesinde kendi sırasını beklemekteydi. “Bir karın ağrısına ne kadar çok iş çıkardılar, ne gerek vardı ki.” diye düşündü. Eh torpilli hasta olmak böyle bir şey olmalı. Geldiği özel hastanenin başhekimi kuzeniydi. O söylemese bile aynı soyadına sahip olduklarından resepsiyondaki görevliden tutun hemşiresi ve doktoruna kadar hep ilk sordukları soru, siz başhekimin nesi oluyorsunuz sorusu olurdu. Kuzeni hastanede çok seviliyordu, kapısı her zaman hastalarla dolup taşardı, şehir dışından bile muayene olmaya gelen hastalar olurdu. Sadece iyi bir hekim olması değildi bu kadar insanı ona çeken. Hastalarına gerçek bir samimiyetle yaklaşırdı. Masmavi iri gözlerinden iyilik akar, tanıştığımızda çekim etkisine girerdiniz. Onu çocukluğundan beri tanıdığı için böyle düzgün karakterli bir yetişkin insan ve iyi bir hekim olması onu hiç şaşırtmamıştı. Hem çok çalışkan hem de peygamber sabrına sahip birisi olduğundan bu meslek seçimi onun için biçilmiş kaftandı. Ne işim var burada, bu hastaların arasında diye düşüncelere daldı. Kendimi hasta bile hissetmiyorum ama şu an radyoloji bölümünde sıra bekliyorum. Boşuna yer işgal ediyorum ama gel de bunu anneme anlat.

Öyle çok ısrar etmişti ki annesi muayene olması için. Onun ısrarı olmasa muayene olmak aklından bile geçmezdi. Oldum

olası hastanelerle başı hoş değildi. Hasta olmayı hiç sevmez hatta kimseden hastayım lafını duymayı bile sevmezdi. “Hastayım” diye ona şikâyet etmeye yeltenenlere hemen, “İyisin iyisin!” lafını yapıştırır onların çok fazla şikâyet etmelerinin yolunu tıkarı. Gel gör ki kader ağlarını örmüş geçen sene annesi acil olarak bir baypas ameliyatı olmuştu. Yanında bir hafta refakatçi kalınca hastane yaşamına bayağı bir aşinalık kazanmıştı. Hatta refakatçi olarak çıkardığı üstün performansla kendi bile inanamamıştı. Bugün buraya gelmelerinin sebebi annesinin kardiyoloji kontrolü idi. Buraya gelmenin hem kendisinin hem de ailesinin kaderini değiştirecek bir şey olduğunu nereden bilebilirdi. Sabahleyin erkenden annesini almış arabayla 45 dakikalık mesafede olan bu hastaneye getirmişti. İyilik yap başına iş açılın diye düşündü. Onun tek başına gelmesine gönlü razı olmamıştı. Annesinin ona, “muayene olsun” diye bu kadar ısrar etmesindeki sebep ise onun bir hafta önce şiddetli bir karın ağrısı nöbeti geçirmesiydi. Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir karın ağrısı yaşamamıştı. Hatta daha önce hiç karın ağrısı yaşadığını hatırlamıyordu. Sabaha karşı bir sancı onu derin uykusundan uyandırmış saatlerce yatakta kıvrandırmıştı. Gelen ağrı bıçak saplanır gibi bir ağrıydı, aynı şiddette bir iki saat sürmüş, sonra yavaş yavaş geçmişti. O gün biraz kendine gelince bir gün önce geç saatte ne kadar fazla abur cubur ve karışık şeyler yediğini hatırlamış, yaşadığı karın ağrısının oburluğunun sonucu olduğuna karar vermişti. Her zaman yaptığı gibi kendine iyileşince unutacağı verdiği sözlerden birini daha vermiş “Geç saatte yemek mi aman tövbeler olsun, bir daha asla geç saatte ağzıma bir şey koymayacağım.” demişti.

İsminin çağrıldığını duymasıyla düşüncelerinden sıyrılarak ayağa kalktı ve radyoloji odasına yöneldi. Radyoloji bölümleri

hastanelerin en yoğun bölümlerinden olduğundan, doktorların içeri giren hastalara pek fazla vakit ayıramadıklarını biliyordu. Beklediği gibi içeride bir karşılama olmadı. Doktor sekreterine bir önceki hastanın raporunu dikte ederek yazdırıyordu. Doktor ona hiç bakmadan bir perdeyle ayrılmış iki yataktan boş olanına yatmasını işaret etti. Yalnızca bilgisayar ekranlarından sızan ışıkla aydınlandığı için içerisi oldukça loştu. Yatağa oturdu, gömleğinin düğmelerini çözdü ve uzanıp beklemeye başladı. Raporu yazdırması bitince doktor yanına geldi, sandalyesine oturdu ve perdeyi çekti. Hayatında hiç ultrasonografi çekmediği için nasıl yapılacağını merak ediyordu. Doktor istenen tetkikleri görebildiği için karın ultrasonografi yapacağını biliyordu. Hastayı hazırlanmış görünce hiçbir şey söylemeden karnına “kendisi gibi soğuk” bir şeffaf jel sıktı. Eline ultrasonografi probunu alıp karnının üstünde gezdirmeye başladı. Belki “Şikâyetiniz nedir?” diye sorar diye umdu ama hiçbir şey sormadı. Probu karnının üstünde gezdirmeye devam ediyor, ekrandan da görüntüleri takip ediyordu. Ona sanki bir bölge üzerinde biraz fazla dolaşmış gibi geldi. Herhâlde bana öyle geldi diye düşünürken doktor bir soru sordu. “Daha önce hiç karın ultrasonografi yaptırdınız mı?” Bu doktorun ağzından bu zamana kadar çıkan ilk sözlerdi. “Hayır çektilerdim.” diye yanıtladı. Cevabının üstüne doktordan bir yorum gelmedi. O da bir şey sormaya çekindi. Doktorun bu donuk ve ruhsuz hâlleri epey sinir bozucuydu ama nedense ona kızamadı. Bu kadar yoğun çalışıyor olsam ben de herhâlde böyle olurum diye düşündü. Doktor kalkıp sekreterin yanına gidince o da üstünü başını topladı yavaşça sedyeden kalktı. Doktorun o içeri girerken yaptığı gibi sekretere raporu yazdırmaya başlamasını bekledi ama nedense doktorun hiç sesi çıkmıyordu. Sekreterle aralarında hiç konuşmuyorlardı. Sanki onun odadan çıkmasını bekliyor gibi bir

hâli vardı. Usulca kapıya doğru yöneldi. O sırada beklemediği bir şey oldu. O zamana kadar ona son derece ilgisiz bir tavır olan doktor ekrandan kafasını kaldırdı ve ona baktı, bir an göz göze geldiler. Bakışlarında bir yumuşaklık sezdi. İçeri girdiğinden beri muayene ederken dahi hiç yüzüne bakmayan doktor şimdi ilgiyle ona bakıyordu. Bu beklenmedik bakış çok garip geldi. Birden ensesinde bir ürperti hissetti. Bu anın kaderini belirleyen unutulmaz bir an olduğunu fark etti. Doktorun bakışı anlık da olsa ona çok şey aktarmıştı. Sezgisel olarak bir şeylerin yolunda gitmediğini algıladı. Doktor sanki ona acıma hisleriyle “Yazık pek de gençmiş!” der gibi bakıyordu. Nutku tutuldu. Hiçbir şey söyleyemeden odadan çıktı. Allak bullak olmuştu. Bir bakışa, “Bu kadar anlam yüklenir mi?” saçmalama diye düşünse de içini derin bir huzursuzluk kaplamıştı. Dışarı çıkarken sekreterin, “Beş dakika bekleyin raporunuzu vereceğiz.” diyen sesiyle irkildi. Heyecanla kapının önündeki sandalyeye ilişti ve beklemeye başladı. Uzun sürmedi bir müddet sonra sekreter kapıyı açtı ve eline bir zarf uzattı. Hakkında verilen hükmü görmek için hemen merakla zarfı açıp hızlıca okudu. Raporun son cümlesinde karaciğer üzerinde “Solit görünümlü iki lezyon görülmüştür.” yazıyordu. Tıp bilgisi pek iyi değildi ama “solit” lafı pek hoşuna gitmemişti. Endişelenecek bir şey olduğuna emin olmadan endişelenmemeye kendi kendine söz verdi. Hastaneye geldiğinde ilk muayene olduğu iç hastalıkları uzmanının yorumunu almak için ona gitti. Doktorla görüşmesi kısa sürdü. Tatmin edici veya içini rahatlatıcı bir yorum alamadı. Söylediği veya sorduğu her şeye doktorun tek bir cevabı vardı. “Bu aşamada bir yorum yapmak sağlıklı olmaz daha ayrıntılı tetkikler yapmamız gerekiyor.” Baktı ki söyleyeceği hiçbir şey bu cevabı değiştirmiyor, kaderine razı olup istenen diğer görüntüleme tetkiklerini yaptırmayı kabul etti. Belki kuzenimden “Bir yorum

alabilirim.” diye düşündü ve normal zamanda hiç yapmayacağı bir hareketi yaptı. Odasının önünde toplanmış hastalara aldırmadan kapısını çaldı ve yanıt beklemeden içeri daldı. Şansına kuzeni hastasıyla işini bitirmiş onu yolcu ediyordu. Kuzenin rapordan haberi olmuştu. Kötü haber tez duyulur lafının aklına gelmesiyle bu düşünceyi kafasından savuşturması bir oldu. “İnşallah, bu söz tıp camiasında ters işliyordur.” diye düşündü. Hemen uzatmadan bu solit lezyon lafının ne manaya geldiğini sordu. Sanki diğer doktorla aralarında anlaşmışlar gibi o da onun söylediğinden farklı bir şey söylemedi. Ayrıntılı tetkik lazım, hiçbir olasılığı göz ardı etmeyelim, araştırmak lazım vb. Bu doktorların bir uzmanlık alanı da çok şey söyleyip hiçbir şey söylememek. “Hepsi ketumlar klübünün bir üyesi olmalı.” diye düşündü. Kuzeni “Senin MRG ve BT randevularını aldım. Hemen alt kata in seni bekliyorlar.” diye yanından bir savuşturma hamlesi yaptı. İşte bu söz ile onun için alarm zilleri tam gaz çalmaya başladı. Yaşananların işaret ettiği şeyin ne olduğu artık iyice belliy olmaya başlamıştı. İlk sezgilerinde haklı olduğuna dair daha kuvvetli bir kanı oluştu. Diyecek başka bir şey bulamadı, kaderine razı aşağı kata indi. Gün MRG ve BT çekimleriyle sonlandı. Çekimler bittiğinde akşam vakti olmuş, hastanede çok az insan kalmıştı. Sonuçları ancak ertesi gün öğrenebileceği aşikârdı. Çekim yapan teknisyenin nasılsa bir cevap vermeyeceğini tahmin ettiğinden görüntülerde ne gördüğünü sormaya tenezzül bile etmedi. Çok uzun bir gün olmuştu. Annesiyle geri dönüş yolunda havadan sudan konuşmuş, annesinin sorduğu sorulara karşı doktorların geçiştirme ve çok şey söyleyip hiçbir şey söylememe taktiğini kullanmıştı. Ona şüphelerinden hiç bahsetmedi. Kendisinin bu konuda nasıl bir tepki vereceğini bilmeden bir başkasının tepkisinden etkilenmek istemiyordu. Tabii bir de annesini üzme. Bir yanı tüm göstergelere

rağmen iyi olduğunu düşünmek istiyordu. Kendimi hiç hasta hissetmiyorum ki nasıl hasta olurum, deyim yerindeyse “Domuz gibiyim” diye düşünüyordu. Annesini bıraktıktan sonra eve pestil gibi döndü. Kendini direkt yatağa attı, bir şey düşünmek için bile çok yorgun hissediyordu.

Ertesi sabah telefon sesiyle uyandı. Arayan kuzeniydi, “Seni hastaneye bekliyoruz, kolonoskopi yaptırman gerekiyor.” dedi. Şaşırmadı, neredeyse böyle bir şeyi bekliyordu. Elinden geldiğince kuzenini sorularıyla sıkıştırdı, her türlü taktiği denedi ama hiçbir şey işe yaramadı, kuzeni ser verdi ama sır vermedi. Artık durum vaziyet iyice ciddi bir hâl almıştı. Çok büyük ihtimal ki daha ilk ultrasonografi görüntüsünden doktorlar durumu anlamışlar ama izledikleri protokoller gereği söyleyemiyorlardı. O günü aldığı talimatlara uygun olarak kolonoskopi hazırlığı yaparak geçirdi. Bu hazırlıklar tüm gün onu oyalamıştı. Düşünebildiği vakitlerde hep ne hissettiğini sorguluyordu. Son derece sakindi ve nasıl böyle sakin olabildiğine şaşırıyordu. Çok ciddi bir şey yaşadığının, bu işin sonunda nasıl bir teşhisin onu beklediğinin farkındaydı ama hiç korku hissetmiyordu. Hatta kendini bu zamana kadar hissetmediği kadar güçlü hissediyordu. Yaşamı seviyordu, daha çok gencim pes etmeyeceğim diye düşündü. İçindeki gücün nereden geldiğini o zaman anladı. İçinde her daim olan güç yaşamak istediğine karar verdiğinde ortaya çıkmıştı. Şimdi evrenden dopingliydi. Bu güçle her şeyi karşılayabileceğinin farkına vardı. Her ne olursa olsun iyileşmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. O gece huzurla uyudu. Ertesi gün erkenden hastaneye gitti. Hafif bir sedasyon ile kolonoskopi yapıldı. Odada kendine geldiğinde artık sonucun ne çıkacağını bir önemi kalmamıştı. Artık kimseye bir şey sormuyordu. Her şeyin iyi olacağını biliyordu.

Kuzeni bir müddet sonra dinlendiği odaya geldi. Odada, yanında en yakın arkadaşı vardı. Yatağının yanında sandalyede oturuyordu. Kuzeni, “Şimdi nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum?” diye söze başladı. Hayatında hiç bu kadar önemli bir an daha yaşamamıştı. Günlerdir onu oyalamış olan kuzeni, şimdi baklayı ağzından çıkarıyordu. Ama onun yüzüne, gözlerine bakamıyordu. Bakışları arkadaşının üstündeydi. Kuzeninun onun yüzüne bakarak bu açıklamayı yapmaya yüreği dayanamayacağını anladı. Vereceği kötü haberin ağırlığı altında ezilmiş bir hâldeydi. Kuyruğu dik tutmaya çalışıyor ama zorlanıyordu. Onun üstündeki bu yükü hafifletmek için nasıl yardım edebilirim diye düşündü. Yüzüne bakamaması durumunun tıbbi açıdan vahametini gösterir bir işaretti. Onun için artık ne söyleyeceğinin bir önemi kalmamıştı. Ağzından, “Ben zaten ne söyleyeceğini tahmin ediyorum, kendimi hazırladım, lütfen rahatça anlat.” sözleri döküldü. Kuzeni yine onunla göz göze gelmemeye çalışarak sanki hasta olan arkadaşım gibi ona dönerek durumunu açıklamaya başladı. Kalın bağırsağında habis hüylü bir tümör bulunduğunu, tümörün çok büyümüş ve kalın bağırsağın tıkanma aşamasına gelmiş olduğunu söyledi. Ayrıca karaciğerde de muhtemel bağırsak kaynaklı metastaz iki tümör daha bulunduğunu ve tedavi için izlenecek yol haritasından da bahsederek durumu hazmetmeleri için onları yalnız bıraktı.

O, kuzeninun söyleyeceklerini zaten tahmin ettiğinden odaya düşen bu bombanın olay mahallini yangın yerine döndürmesine ne o an, ne de sonra izin vermedi. Yaşadıklarını dramatize etmedi. Zamanın aksiyon alma ve kaderini yaratma zamanı olduğunun farkındaydı. Hastaneye yatışlar, cerrahi müdahaleler, altı ay süren kemoterapi süreçleri, birbiri ardına kovaladı. Zorlu süreçlerden geçti ama yaşamayı seçenler için yaşam sınavında kalmak yoktu.

Verdiği kararlarla kaderini belirlemiş, hayatın sunduğu bu zorlu sınavdan geçmek için kendine verdiği sözü tutarak elinden geleni yapmış ve hayata tutunmuştu. İlk teşhis konulduktan yaklaşık dokuz ay sonra tam sağlığına kavuştu. Dokuz ay boyunca hep evde olduğu için hayalini kurduğu gezilerle hayata kaldığı yerden yeniden başladı. Kontrollerini hiç aksatmadan sağlıklı bir birey olarak hayatını sürdürüyor, uzun seneler de sürdürmeye kararlı görünüyor.

Her şerde bir hayır vardır sözü gerçek olmuş, tüm yaşadıkları ailesi için de bir hayra sebep olmuştu. Yapılan patolojik ve genetik tetkikler sonucu MSH2 geninde mutasyon tespit edilmiş ve hastalığına ender bir hastalık olan LYNCH Sendromu tanısı konulmuştur. Bu tanının konulmasıyla risk altındaki aile bireyleri erken yaşta taranmaya ve olası riskler en az olacak şekilde önlem alınmaya başlanmıştır. Şimdi bu konunun bahsi açıldığında şöyle söylüyor:

“Hayatta olduğum için her gün şükrediyorum. Benden sonra anlaşıldı ki ailemizde bu hastalıktan ölen çok sayıda insan olmuş, çoğu da ne yazık ki gencecik yaşlarda. Keşke bu gen mutasyonu önceden bilinmiş olsaydı, o zaman onların erken teşhis şansları olacaktı. Keza benim de. Yaşadıklarım hiç kolay şeyler değildi ama olsun artık çocuklarımız için keşke demeyeceğiz. Bu bile tüm çektiklerime değer.”

KAYISI TOMURCUĞU

Adem Kav

Yağmur damlalarının cama vuruşunu seyretti. Gök alacakaranlığı ile üstüne geliyordu. Yağan her yağmur damlası gözyaşlarıyla buluşuyordu. Yanağından aşığıya akan sıcacık yağmur damlaları... Ayşe Hanım olduğu yerde kaç saniye, kaç dakika, kaç saat durdu bu şekilde kendini bilmeden. Unuttu kendini toprağa düştüğünde enfes, fırından yeni çıkmış taze ekmek gibi yağmurun toprakla buluşmasından sonraki kokuda.

Soğuk kış gecelerinde yorganına sarıldığı gibi bir şeylere sarılmak, tutunmak istedi. Evinin bahçesinde koca, yaşlı, yorgun bütün kış çıplak kalan üşüyen kayısı ağacına baktı. Tomurcuklar çıkmaya başlamıştı. Bu kışı da geçirdim ayaktayım, “baldan tatlı kayısılarımla çocukların yüzlerini güldüreceğim.” der gibi. Yazın sonunda eşi, dallarının tamamına yakını kuruduğu için keselim bu kayısı ağacını demişti. Kaç kez üstüne çıkıp çocuklarına kayısı almıştı. En sevdiği şey baharı yaza bağlayan sabahlardı. Okuluna giderken bu kayısıdan birkaç tane koparmak... Yol boyunca eliyle ikiye böldüğu kayısıları ağzında bıraktığı o tadı almak... Midesi daha uyanmadan ona hayatın tatlı olduğunu hissettirmek, uyuduğu soluksuz uykudan uyandırmak, günün aydın olsun demek için midesine gönderirdi. Kalanları ise okulda karşısına çıkan ilk kişiye verirdi. Kestirmemişti, karşı çıkmıştı, olmaz demişti. Eşi çok ısrar etmemişti. Bu kışı çıkarmaz demişti. Artık meyve vermez demişti ama yağan yağmurlar iyileştirmişti yaralarını. Kangren olan yerler kesilmişti. Bahara tomurcuklarıyla merhaba diyordu.

Ayşe öğretmen gözyaşlarını sildi. İçerde uyuyan çocuklarının üstünü örttü. Durumu kayısı ağacı kadar kötü değildi. Mutfağa geçti. Ben kendimden, çocuklarımdan, eşimden, hayatımdan nasıl kolayca vazgeçiyorum dedi. Ağlamak, gözyaşlarına sığınmak boşunaydı. Bütün çıkış yollarını deneyecekti. Ta ki selası okunana kadar... Tabutu musallaya konana kadar...

Çay koydu. Fırına dolaptan çıkardığı börekleri attı. Yumurta haşladı. Kızı için tereyağı çıkardı. Kızı tereyağlı yumurtayı se-verdi. Eşi Ali Bey mutfağa geldiğinde gözleri kan çanağı gibiydi. Onun da gece uyumadığı her halinden belliydi.

Kızı, oğlu ne yapardı onsuz? Nasıl alıştırdı annesizliğe?

Sakin bir ses:

- Canım neden dinlenmedin? Ben kahvaltıyı hazırlardım, dedi.

Ayşe Hanım eşini karşısında oturdu. “Ben bir karar verdim.” dedi. Eşi:

- Hangi konuda? Ayşe Hanım:

- Alem adamsın! Gözlerini kan çanağına çeviren konu, dedi.

Ali Bey uzun boylu, hafif göbekli, siyah saçlarının içine aklar düşen geniş alınlı, uzun burunlu küçük gözlerinin etrafında uzun kirpikleri olan bir adamdı. Yurdum insanıydı, köy öğretmeni-ydi. Emektardı. Ayşe Hanım uzuna yakın boyu, incecik narin bedeni, uzun ince parmaklı, kumral saçlı, seyrek kaşlı, geniş alınlı, gözleri elaya çalan bir kadındı. O da eşi gibi bir öğretmendi.

Ayşe Hanım aldığı karardan eşine bahsetti. Dün akşamki çaresiz, yenilgiyi kabul etmiş karısı gitmiş, yerine cesur yürekli bir kadın gelmişti. Adam telefonu eline aldı. Önce Ege Bölgesinden

başlayarak bütün ülkedeki “Onkoloji” servisleri olan hastanelerin bilgilerini kaydetti. Hastalık belliydi. Çözümüne ulaşabilme yollarını arayacaklardı. Şimdi savaşıma zamanydı!

Çocuklar uyanmıştı. Dün üzgün olan ama neden üzgün olduklarını anlayamadıkları anne babası bugün diğer günlerdeki gibiydiler. Neşeli, şakacı, sevgi doluydular. Kahvaltı yapılmış, çocuklar okula gönderilmişti. Ali ve Ayşe ise okullarını arayarak izin aldılar. Akhisar’dan İzmir yolunu tuttular. Yol boyunca olasılıklardan bahsettiler. Mücadelesiz gözlerini kapatıp gitmek yakışmazdı Ayşe Öğretmene. Eşi arabayı kullanırken Ayşe Öğretmen sosyal medyadan bu hastalar ve yakınlarının üye olduğu birçok gruba yazılanları okudukça yüreğindeki tomurcuklar biraz daha koku salarak açılıyordu. Erken teşhis konmuştu. Birinci evredeydi. Mücadele etmesi gereken uzun bir yol vardı. Dökülecek saçları, kırpikleri; süzülecekti vücudu ama sonra ilkbaharda topraktan biten bitkiler gibi yeniden yeşerecekti.

Haberleri seyredirken hep duyardı, küçük bedenleriyle bu hastalıkla savaşanları. Ağzlarında maske başlarında boneyle çıkarlardı haberlere. Şimdi maske ve bone takma sırası kendisindeydi. Şükretti Ayşe öğretmen. Ya evlatlarımdan birinde olsaydı dedi. Bilmezler ki onlar mücadeleyi, savaşmayı. Çok küçükler, çok küçükler... Sonra kendi kendine onunkiler evlat, onunkiler can ya diğerleri... Anneleri düşündü. Küçük yavrusu daha annesinin parmağını tutamadan hayata tutunamadan ellerinden kayışını. Genç kızları düşündü, geleceğe yönelik, sandıktaki gibi süslü hayallerini. Derin bir nefes aldı. Ne bitmez yoldu bu İzmir yolu... Hani tünel kısaltmıştı. Bitmiyor zihnindeki sorular bitmiyordu...

Eşi geldik dedi. Şehrin kalabalıklığından arabayı park etmek için dakikalarca yer aradılar. Sonra hastaneye yavaş ama emin

adımlarla ilerlediler. Zor bir süreç başlamıştı. Kaç gün, kaç ay, kaç yıl sürer? Sonu ne olur? Bilemezdi. Doktor görüşmeleri, heyet toplantıları, bitmek bilmeyen tahliller, sonuç beklerken geçmeyen zamanlar...

Uzun mücadele yolunda ailesi hep yanındaydı. Karadeniz'in ücra bir köyünde yaşayan anne babası yanından hiç ayrılmadı bu zorlu süreçte. Oysa babası duramazdı toprağı olmadan bu koca şehirde. Evladını, canını, ciğerini sarıp sarmalaması lazımdı. Gidemedi bir yere, bırakamadı evladını. Gerekirse ömür boyu hapsedirdi bu şehre kendini. Yeter ki iyi olsun, gülen gözleri hiç solmasın. Kendi selasından önce okunmasın evladının selası.

Eşinin annesi de bırakmadı gelinini. Alışmıştı, evladı gibi sevmişti. En son evinden çıkan kızının yerine koymuştu. Zor olmuştu ama alışmışlardı birbirlerine. Bırakamadı Ayşe Hanımı öğrencileri. Vefanın İstanbul'da bir semt adından öte olduğunu iliklerine kadar hissetti Ayşe Öğretmen. Hasta olan iliklerine kadar... Tedavi yolları mı ayakta tuttu onu yoksa iliklerine kadar olan vefa mı?

Yıkılmadı Ayşe öğretmen, yaşlı kayısı ağacı gibi direnmişti zamana. Uzatmaları oynuyordu. Bir bahar belki birkaç bahar daha direnirdi kayısı ağacı. Ayşe öğretmen mücadele etmişti. Hayatına kaç bahar daha sığar bilmiyordu ama mutluydu. Çocukları yanındaydı. Sıcak yuvasında, okulunda.

ÇEKMECELERE GİZLENMİŞ CÜMLELER

Aygül Durdu

En son ikinci sezaryeninde, küçük kızının doğumunda görmüş-tüm onu ameliyat masasında. Yine böyle kaygı düzeyimi ölçer gibi bakıyordu ya da ben öyle hissediyordum. Endişelerimi gizlemeye çalışırken anestezinin onu uyutmadan önceki son sözlerini duyuyorum: “Çocuklarım daha çok küçük.” Bu cümlesini hiç unutmadan saklıyorum yüreğimin çekmecelerinde. Bu kelimeleri karalarken dahi hâlâ kulaklarımda çınlıyor “çocuklarım daha çok küçük.” Oysa birkaç gün önce bize gösterdiği meme dokusundaki sertlik ve hassasiyet kaç yıllık hemşire olmama rağmen hiç düşündürmemişti kanser fikrini.

İnsan, sevdiklerine bakarken nasıl bakıyorsa öyle baktığımdan ya da daha önce gördüğüm düşün ciddi olmamasını dilediğimden yanında değildim patoloji sonuçlarıyla yüzleştiğinde. Şimdiyse yanındaydım ve aralarında bir buçuk yaş olan kızlarını ne güçlüklerle büyüttüğünün bilinciyle ellerini tutuyordum sımsıkı. Tüm zorluklarına rağmen kızlarının hayatındaki anlamını da biliyordum. Ailesi ile olan bağı ve aralarındaki sevgi gücünün en yakın tanığı idim. Çocukları büyütürken defalarca konuşmuştuk bugünlerin geçeceğini, genç kızlık günlerini de göreceğimizi.

Hayattaki duruşuna, yaşama gücüne hayran olduğum arkadaşımın ameliyat masasında uyutulmadan önce söyledikleri karşısında güçlü görünmek için dışarı akıtamadığım gözyaşlarımı içime akıtırken sızlaması gibi bir yutkunuştu benimki.

Yeşiller içinde onu hemşire odasında beklerken, “Gördüğüm her iki rüyanın bir anlamı olmalı.” diye düşündüm. Tanı konulmadan bir süre önce Ali amcanın sigara içtiğini görüp uyandığında yaşadığım iç sıkıntısını hatırladım. Beni tanıyanlar bilir sigarayı sevmem, benim için acı bir tat anlamına geliyor. Bu nedenle kötü bir olay yaşanacağını yorumlamıştık ailecek.

İş yerine gittiğimde konuşma arasında öylesine sordum, babasının sigara içip içmediğini. Bırakmıştı öyle söyledi arkadaşım. İçim rahat etsin diye uygun bir zamanda evlerine ziyaret amaçlı uğradım. Her şey yolunda görünüyordu. Bu durum beni biraz rahatlatmış ve sadece kötü bir düş diye düşünüp üstünü kapattım. Tabii ki o zamanlar bilemezdim Ali amcanın kızının hastalığından sonra sigaraya başlayacağını. Üstünü öyle kapatmışım ki patoloji raporuna kadar hiç aklıma gelmedi kanser fikri.

Ameliyat günü öncesinde o akşam için, “Beni düşünerek yat.” demişti Yasemin. Nasıl düşünmezdim ki? Sadece onu düşünerek sabaha karşı uyuyabilmişim sanırım. Rüyamda yemyeşil bir incir ağacı gördüm, üzerinde meyveleriyle. Sadece bir dalı meyveleriyle birlikte simsiyahtı. Kopuverdi siyah dalını tutmaya çalışırken. Uyandığında bunu yorumlarken kanser hücrelerinin bir ağaç dalı gibi damarsal yayılım gösterdiğini bilmiyordum. Sadece bir göğsünün alınacağını başka yerinde herhangi bir problem olmayacağını yorumlamıştım. Ameliyata giderken tüm sevdikleri yanındaydı. Öncelikle insanlığına sonra hekimliğine güvendiği iki doktora emanet etmişti kendini.

Doktoru ameliyat sırasında hastalıklı dokuyu incelemek için alınan parçanın sonucu ile ilgili aileye bilgi verirken gözlerim Gülseren teyzede ydi. Parmağını ağzına koymuş ısıırıyordu. Doktor, “Bir göğsünü almamız gerekiyor, lenf bezlerini temizleyeceğiz

başka bir yerde yayılım yok.” dediğinde parmağını öyle ısıırıyordu ki bir kez daha yutkundum acıyla. O gün iki annenin acısına şahit olurken, ifade edemediğim, beni acıtan tüm kelimeleri saklamıştım çekmecelerime bunu da aralarına ekleyerek.

Ameliyat bittiğinde tüm sevdikleri yanındaydı. Biz her şey yolunda dediğimizde önce gözlerimize sonra sargısına baktı. Bizim kaçamak bakışlarımızdan anlamıştı bir memesinin alındığını.

Kemoterapi ve radyoterapi dönemlerinde hiç yalnızlık hissetmedi. Sevdiklerinden aldığı güçle yaşama gücünü hiç kaybetmedi, zira hayatın bahçeler gibi sadece çiçeklerden oluşmadığının bilincindeydi. Bunu kızlarına da öğrettiğinden olsa gerek taşı, toprağı, diken, böceğıyle sevdikleri yaşamları ve kızların eğitimleri çok fazla etkilenmedi bu süreçte. Sımsıkı kucakladı aile birbirini.

Telefonuma öykü yarışması ile ilgili bir mesaj düştüğünde sili-verdim gayriihtiyari. Sonra, umarım bir gün torunlarını da severiz diye kahkahalar ile bitirdiğimiz o günkü konuşmamızı anımsayıp gülümsedim. O anda yüreğimin zulasında sakladığım çekmeceler açıldı bir bir. İçinden çıkan cümlelerden bir öykü çıkar mı bilmem? Bildiğim bazı cümlelerin çekmecelerde unutulmayacak kadar değerli olduğu. Karıştırdığımızda çıkan her şeyin bize ait olduğu. Dün yaşadıklarımızın bugünü, yani bizi oluşturduğu, bugünümüzün de yarınımızı oluşturacağı gibi. Temizlemeyip ayıklamadan çakıl taşlarını, sadece kelimelerle oynayarak sunuverdim çekmecelerime gizlediğim cümleleri.

Ey hayat dedim, güçlükler ve engellerle dolusun ne hastalığın ne derdin ne de tasan biter. Sevgin, umudun ve şifan hiç tükenmesin.

KOLTUK

Sıla Ateş

Bana saçmaladığımı söyledi. Çok çabuk vazgeçtiğimi, yaşamın da ölüm kadar doğal bir şey olduğunu, bu kadar dirayetsiz, meczup durmamın sağlığıma iyi gelmeyeceğini... Daha bir sürü şey anlattı bana. Daha ilk konuşmamızdan bana öleceğimi sezdiren cümleler sarf etti. Beni rahatlıkla suçladı. En iyisi mi tam şurada, dedemin sallanan koltuğuna oturmamı ve onun gibi orada çürümemi söyledi. Pencere kenarından dışarıyı izleyerek hayatın bir parçası olamazmışım. Üzölmüşüm, ağlamışım, ağlamaktan gözbebeklerimi dahi ıslatmışım. Kendi kendimi yoruyor, saçma sapan şeylerle vakit geçiriyormuşum. Damarlarım kansızlıktan kurumuş ama dönüp dolaşıp bir kuru kahve içiyormuşum. Şu kahveyi bıraksam zaten hasta olmazmışım ama ona göre ben hastalık hastasıymışım zaten. Hastalığımı ilk duyduğunda söylediği sözlerdi bunlar. Şimdi adını anmak istemiyor olsam da önceleri akıldında dolaşırdı söyledikleri. Etkisi geçene kadar ömrüm tükendi.

Sonbahara daha yeni girmiştik. Havada belli belirsiz çürümüş yaprak kokusu dolaşıyordu ama ağaçların dalları hâlâ dolu doluydu. Dedemden kalma sandalyeden dışarıyı izliyordum. Rüzgâr camlara değdikçe belli ritimde bir müzik oluşuyordu. Kaşkollerin püskülleri havalanıyor, püsküller insanların kollarına sürtünüyordu. Yumuk yumuk eller montların ceplerindeydi. Çoğu kişi soğuktan korunmak için başı yerde geziyordu. Bazıları başını yere eğdiğinden ayakları taşa çarpıyor ağızlarından küçük bir küfür çıkıyordu. Sonra yanına o geldi. Kafasındaki şapkayı çıkardı ve

koltuğun yanına oturdu. Kapıyı ona annem açmıştı belli ki, baktığımı görünce kafasını hemen yana çevirdi. Ona bu sayfalarda bir yer vermek istemiyorum ama en azından anlatabilmek için ona Bay B. diye sesleniyorum. Belki kendini okuyunca tanıyamayacak çünkü en az bana uzak olduğu kadar da uzak durur kendinden.

Kıvrıcık saçlarını kaşdı. Oturduğu yere daha da iyi yerleştirmeye çalışmakla geçirdi zamanını. Sayamadığım bir süre sonunda kendinde konuşacak cesareti nihayet bulabildiğinde kaşlarını çatıyordu.

“Daha iyi misin?” diye sordu. Ne zaman daha iyi olduğumu hatırlayamadım. Korktuğum ya da ağladığım zamanlarda yanımda genelde o olurdu. İyileştirirdi, sakinleştirirdi sonra tekrar başka bir canavar gibi davranmaya devam ederdi.

“Ameliyata girecekmişsin.” dedi başımı salladım.

“Neden bana söylemedin? Yardımcı olmaya çalışırdım.”

“Gerek duymadım.” dedim kayıtsızlıkla.

“Neden?”

“Hiç!”

“Hiç mi?”

“Evet, hiç!” Yine sinirlendi. Dudağını ısırıp durdu. Daha sonra bir hışım kalkıp gitti. Annemin yanıma geldiğini elleriyle çıplak başımı okşamasından anladım.

“Üzülme kızım.” dedi bana. “Pişman olup özür dileyecektir.” Onayladım ama onun gibi inatçı insanların özür dileyebileceklerine hiçbir zaman inanmadım.

“Gel hadi seni yatağına yatıralım.” dedi. Yavaşça kollarımdan

tutup beni odama kadar götürdü. Üstümü örttü, alnımdan öptü. Kapıyı kapatmadan önce anneme seslendim.

“Bazen hastalıklar değil de insanlar öldürüyor anne.” dedim. Annem ışıkları söndürdü, kapıyı yavaşça kapattı. Beni geceyle yapayalnız bıraktı.

HER ÇOCUK KOŞMAYI HAK EDER

Habip Gostak

Gül yüzlü, güzel Elif haftanın ilk günü, ilk dersi çok severdi. Öğretmeninin bu derste anlattığı, dünyanın farklı yerlerinden ülkeler hakkındaki kısa ve ilginç bilgileri merakla dinlerdi. Elif gezmeye, farklı yerler tanımaya meraklıydı. Fakat hastalığı ve ailesinin maddi imkânsızlığı nedeniyle ne gezmeye vakti vardı ne de farklı coğrafyaları keşfetmeye. Dünyayı ancak televizyondan seyredebiliyordu.

Geçen hafta hastanede olduğundan okula gidemeyen Elif için, bugün ayrı bir önemliydi. Aradan geçen dokuz günün ardından hem arkadaşlarına kavuşmanın verdiği mutluluk hem de ilk derse yetişebilmenin huzuru ile öğretmenin gelmesini bekliyordu. Ders zili çalar çalmaz gelirdi Songül Öğretmen ve geç kalanı asla almazdı sınıfa. Derse geç kalmanın cezası koridorda beklemektir. Kapıda bekleyen öğrenciler yüzünden Müdür Bey ile birkaç kez tartışıklarına bile şahit olmuştu tüm sınıf. Okul idaresine rağmen öğretmen kuralcıydı. Sırf bu yüzden zil çalmasına yakın 2-A sınıfının mevcudu tam ya da tama yakın olurdu.

Sınıf kalabalıklaşmaya başlayınca duvar saatine baktı Elif. Sınıfta saatin kaç olduğunu bilen ender öğrencilerden birisiydi o. Hatta okul başladığında saatin kaç olduğunu sadece Elif biliyordu. Nasıl bilmesin ki? Zamanın hiç geçmediği hastane koridorlarında, tedavi tepsisi ile yanına yaklaşan hemşire abla gösterirdi duvardaki saati ve eklerdi: “İlaçlarını alma vakti geldi.” Daha yeni almamış mıydı? Ne çabuk geçti zaman? Oysa

evine dönmek için, arkadaşlarıyla oynamak için, koşturmak için, gezmek için geçmiyordu hastanede zaman. Ne yani, ilaçlar için mi geçti zaman? *“Hayır! Hayır, istemiyorum o ilaçları!”*

İlaçlar verilince midesi bulanıyor, karnı ağrıyor ve ağzının içi kuruyordu. İkili bir zaman kavramı yok muydu acaba? İlaçlar için ağır işleyen, iyileşmek için çabuk geçen bir zaman. Zaman değil miydi her şeyin ilacı? Böyle diyordu büyükler. Öyleyse çare için ilaca ne gerek vardı? Elif büyük sorularla dolu kafasını, küçücük ellerinin arasına aldı. Etrafında eğlenip koşturan arkadaşlarını izliyordu. Koşmak için yeterince hâli olmadığı gibi zaten koşmamak için de söz vermişti annesine. Hastaydı Elif. Hastalığının tanısı, Glanzman trombastenisi olarak adlandırılan kalıtsal bir kanama bozukluğuuydu. *“Koşarken dikkatli olmalısın!”* demişti doktoru. Zira düşer ve bir yeri kanarsa kanamasının durdurulması çok zordu. Üstelik annesi de her sabah tembihliyordu: *“Aman kızım dikkatli koş!”*

Songül öğretmen sınıfa geldiğinde herkes hızlıca yerine oturdu. Öğretmen gür sesiyle sınıfı selamlayıp masasına geçti. Çantasını bırakırken Elif’i gördü:

- Hoş geldin Elif.

- Hoş bulduk öğretmenim.

- İyisindir umarım.

- İyiyim, iyiyim. Öğretmenim, bugün hangi ülkeyi anlatacaksınız?

Öğretmen gülümsedi. Ülkelere bu kadar meraklı olan birkaç öğrencisinden biriydi Elif. Haftanın ilk dersi olan hayat bilgisinde, masada duran küreyi bir öğrenci çevirir ve bir süre dönen küreyi

öğretmen durdururdu. Sonrasında elinin altındaki ülkeyi tanıtırdu. Aslında küre çevirme ve durdurma işlemi sadece bir oyundu. Öğretmen, anlatacağı ülke ile ilgili bilgileri önceden hazırlar ve parmağını anlatacağı ülkenin üzerine koyarak kürenin durmasını sağlardı. Amacı, *hayat bilgisi* dersini daha eğlenceli hâle getirmektir. Elif heyecanlıydı. Küre çevirme sırası kendisindeydi.

- Gel bakalım Elif, dedi öğretmen. Elif bir hamlede çıktı sırasından ve doğruca öğretmenin yanına gitti. Öğretmeni, masada duran küreyi göstererek:

- Çevir bakalım, dedi.

Elif var gücüyle çevirdi küreyi. Bir süre dönen küre, öğretmenin parmak hareketiyle durdu. Elif yerine otururken, öğretmen parmağının altında duran ülkeyi anlatmaya başladı: “*Çin, gelişmiş bir Uzak Doğu ülkesidir. Hem haritada kapladığı alan açısından hem de üzerinde yaşayan insan sayısına bakıldığında çok büyük bir ülkedir. Başkenti Pekin’dir.*” Öğretmen anlatmaya devam ediyordu. Sanki daha önceden bu ülkeyi görmüşçesine akıcı bir dille anlatıyordu. Elif ve diğer öğrenciler de sanki bir dünya turuna çıkmışçasına dikkatle ve heyecanla takip ediyorlardı. Öğretmen, Çin’de uygulanan tek çocuk politikasından da bahsedip konuşmasını şu şekilde bitirdi: “*Bu durum ise uzun sürede akraba ilişkilerini bitirmektedir. Düşünsenize, anneniz ve babanız evin tek çocuğu! Ne dayınız var, ne halanız. Amcanız da yok, teyzeniz de.*”

Bu sözler Elif’in beyninde şimşek gibi çaktı, elleri ve ayakları titriyordu âdeta. “Orada doğan çocuklar çok şanslı olmalı.” diye düşünürken elbette hastalığına tanı koyan doktorun, annesine söyledikleri geçiyordu aklından. Aylar öncesiydi. Parkta oynadığı sırada düşmüş ve burnu kanamaya başlamıştı. Başta basit bir

burun kanamasıydı, herkese göre. Ancak kanaması durdurulmadığı için hastaneye kaldırıldığında durum değişmişti. Yapılan tetkiklerde Glanzman hastalığı tanısı koyulmuş, trombosit tedavisine başlanmıştı. Burun kanaması ile gittiği hastanede tam üç gün yatmış ve artık evlerine dönme vakti gelmişti. Hastaneden çıkacaklarında, evde neler yapmaları gerektiğiyle ilgili önerileri not alan annesi, hastalığın sebebini de sormuştu doktora. Elif'in yanakları okşayan babacan doktor, uzunca bir konuşma yapmıştı. Ardından Elif'in hep aklında kalan şu cümleyi kurmuştu: *"Çok nadir görülen bir hastalık, kesin olarak bir şey söylemem mümkün değil. Lakin Glanzman trombastenisi olan hastalar üzerinde yapılan araştırmalarda, büyük oranda akraba evliliği göze çarpmaktadır."* Doktorun verdiği cevaptan Elif'in bütün oyunları etkilendiği. Bu cevabı zihninde yorumlayan Elif'in o günden sonraki evcilik oyunlarındaki anne ve babalar kesinlikle akraba değildi. Bu önemli bir detaydı Elif için. Çünkü oyuncak bebeklerinden hiçbirinin koşmasını kısıtlamak istemiyordu. Öğretmen susar susmaz, Elif bir hışımla kaldırdı parmağını. Haykırırcasına döküldü cümlesi dudaklarından:

- Keşke, Çin'de doğsaydım!

Songül Öğretmen, Elif'in neden böyle bir sitemde bulunduğunu gayet iyi anlamıştı. Yine de sessiz kalmayı tercih etti. Elif'in sakinleşmesini bekliyordu. Kuracağı cümlenin anlaşılabilir bir kıvama gelmesi açısından geçmesi gereken zaman sona erdiğinde Elif'in yanına gitti. Derin bir nefes aldı ve tüm sınıfa hitap edecek şekilde konuştu:

- Çocuklar, doğduğumuz ülkeyi ve ailemizi seçemeyiz ama yaşayacağımız ülkeyi seçebilir ve hayatımızı şekillendirebiliriz. Bizim ülkemiz o kadar güzel ve aile bağlarımız o kadar kuvvetli

ki inanın başka ülkede doğmayı istemezsiniz!

Genetiği değiştirilmiş bebekler iddiasının gündeme yeni düştüğü bir dönemde Elif, Çin’deydi. Songül Öğretmenin söyledikleri geçiyordu aklından: *“İnsan yaşayacağı ülkeyi ve hayatını seçebilirdi.”* Elif kendi hayatını çizmişti. 23 yaşındaydı. Çin’de büyük bir teknoloji şirketinde, mobil uygulama uzmanı olarak görev yapmaktaydı. Aradan geçen 15 yılda hastalığı ile yaşamayı öğrenmişti. Dikkatli olmak şartıyla koşmasında bir engel olmadığı hâlde, öylesine koşturmak yerine kendisine bir hedef belirledi. Yürüyemeyen çocukları düşünerek onların evde vakit geçirmelelerini sağlayacak alanlara kafa yordu. İnternet kafe işleten amcasının yanına sıkça gitmeye başladı. Akıllı telefon ve tablet gibi mobil cihazlara yönelik özel kodlar ve tasarımlar ile yapılan mobil uygulamalar konusunda amcasının yardımı ile kendini geliştirdi. 16 yaşına geldiğinde oyun içerikli mobil bir uygulama yaptı ve bunu internete yükledi. Yaptığı uygulama ilk günden büyük ilgi gördü. Kısa sürede herkesçe tanınan, bilinen birisi oldu. Uygulamasına zamanla reklam almaya ve dolayısıyla para kazanmaya başladı. Ardından ünlü bir mobil şirket tarafından keşfedildi. İnsanlara yararlı olmak adına geliştirdiği uygulama sahası zamanla mesleği oldu.

Çin’de uygulanan tek çocuk politikasını ilk duyduğunda, bu ülkede doğmayı isteyen Elif, burada yaşamasına vesile olan işini geliştirmesinde, amcasının yadsınamaz yardımlarını düşündükçe öğretmenine hak veriyordu. Aile bağlarının bireylerin başarıları üzerindeki etkisinin önemini daha iyi anlıyordu. Böyle bir uygulamanın uzun vadede bireysel sorunların yanında sosyal sorunlara da yol açacağını görebiliyordu. Zaten bu ülkeyi yönetenler de bu durumu anlamış olmalı ki uygulanan tek çocuk politikasına iki

yıl önce son vermişlerdi.

Altı aydır uzak olduğu ailesini ve memleketini özlemekteydi. Ofisinin camından dışarıya bakıp içinde biriken sıla hasretini güçlü bir nefesle atmaya çalışırken dışarıda oynayan çocuklara daldı gözleri. Teknolojiyi üreten dev firmaların âdeta mutfağı konumundaki ülkede, sokakta oyun oynama kültürünün devam ediyor olması, çocuklar açısından sevindiriciydi. Çekik gözlü, küçücük bedenlerin, cılız ayakları, yere yatay konumdaki hareketli sırtıklar arasında zıplamaya devam ederken kendi çocukluğunda oynadığı ip atlama oyununu hatırlıyordu. Çocukluğu onu, hastalığına tanı koyulan güne götürürken nefes alışverişi hızlanıyordu. Zordu o günler. Neyse ki annesi ile doktoru, Elif'i hiçbir zaman kısıtlamamıştı. Riskli olmasına rağmen koşma dememişler, koş ama dikkatli ol demişlerdi. Çocukları disiplinli yetiştirmenin kuralı da bu olmalıdır, öyleyse. Disiplin, kısıtlamak yerine özgürlük sınırlarını çizerek, o çizgi dâhilinde fikirlerin ve zihinlerin geliştirilmesine katkı sağlamayı amaçlamalıdır diye düşündü Elif. Akciğerlerinden çıkan hava ortamı ısıtıp ofisin soğuk camına ulaştığında cam iyice buğulandı. Buğulu cam dışarıyı görmesini engelleyince elleriyle silip dışarıda oynaşan çocuklara bakmaya devam etti. Çinli çocukların dikkat ve disiplin gerektiren hareketli sırtık oyununu izlerken sessizce döküldü cümleler dudaklarından: ***“Ya fikirleriyle ya ayaklarıyla her çocuk koşmayı hak eder!”***

YAŞAM SEVİNCİM

Durucan Aydın

Ankara'nın en sakin semtlerinden olan Batıkent'te oturmak çok güzeldir. Huzurlu ve sakin olmasıyla köydeymişim gibi bir havası vardır. Babamın tayini Ankara'ya çıkınca Batıkent'e ilk yerleşen ailelerden biri biz olmuştuk. Eşim Hasan ile liseden beri çok yakın arkadaştık. Aileler de tanışık olunca evlenmemiz daha kolay olmuştu. Eşimin kendine ait Ostim'de inşaat malzemeleri satan bir dükkânı vardı. Ben de Ankara'nın en iyi şirketlerinden birinde grafiker olarak çalışıyordum. Batıkent'te ulaşım sorunu olduğundan benim kullanacağım bir araba da almıştık. Evlendikten sonra hamilelik de olunca ikimiz de çok mutlu olmuştuk. Hasan kadar iyi bir adamla evlendiğim için çok şanslıydım.

Hamilelik süresince çoğunlukla annemin evinde kaldık çünkü ben ilk başlarda sürekli bulantı, kusma nedeniyle mutfağa hiç giremedim. Daha sonra da basur olmam nedeniyle çok sıkıntı yaşadım. Doktorum basur ilaçları verse de kanamam olması nedeniyle çok kansız kalmıştım. Hamilelik boyunca benim başıma bela olan bu sıkıntıdan ötürü iyice hâlsizleşmiştim. Kanama nedeniyle sağlık ocağına doktora gittiğimde basur nedeniyle sıkıntı yaşadığımı söylemişti. İyileşmezsem bir üniversite hastanesinde mutlaka muayene olmam gerektiğini de sıkı tembihlemişti.

30 Temmuz 1995 yılında kızım İpeksu doğduğunda ailecek çok şanslı bir yıl geçirmiştik. Babam ve annem çalıştıkları bankadan aynı anda emekli oldular. Emeklilik ikramiyeleriyle bizim için Batıkent'te oturdukları siteden bahçeli güzel bir ev aldılar.

Kızım bir yaşına geldiği hâlde benim basur sıkıntım hâlâ geçmediği gibi ben de doktora gitmeyi hep ihmal etmişim. Utanmayı, sıkılmayı bırakıp artık basur sorununa acil çözüm bulmalıydım. Kızım bir yaşına girinceye kadar aslında iyi dayanmışım. Hastanede işim çok sürmez diye bebeğimi de anneme bırakmışım. Eşimin kuzeni Fatma hemşire çalıştığı hastaneden benim için genel cerrahi hocasından randevu almıştı.

Fatma Hemşire'nin hastanede bana yardımcı olacağını bildiğim hâlde çok korkuyordum. Ayrıca çok utanıyordum da. Zaten bütün sorun da o değil mi? Utandığım için aylardır hastaneye gitmeyi ertelemişim. Çok gergin ve utangaç bir hâldeydim. Allah'tan Fatma Hemşire de hastanede muayene olurken yanımdan hiç ayrılmadı. Doktorun muayenesi esnasında yerin dibine girmişim sanki çok kötü bir şey yapmış gibi hissediyordum.

Kalın bağırsağıma hortumla bakması gerektiğini söylediğinde daha çok kötü olmuşum. Hastalığımı öğrenmek için sorduğumda rektoskopi işleminden sonra cevap verebileceğini söyledi.

Ben doktorun bana anlatması için beklerken eşim de gelince çok şaşırılmışım. Meğer Fatma Hemşire sonucu öğrenince hemen eşime haber vermiş. Eşimle beraber doktoru dinlerken sadece duyduğum ve anladığım acil ameliyat olmam gerektiği oldu. Kızıma kim bakacak diye uzun süre ağladığımı iyi hatırlıyorum. Eşim de, ben de çok şaşkın bir hâlde kalakalmıştık. Eşim benden daha kötü olmuş, doktorun karşısında o da ağlamaya başlamıştı.

Aptallaştığımı ve yaşadığım o anları sanki bir kâbusmuş gibi hatırlıyorum. Ben sigara ve alkol içmem, beş vakit namazımı da kılarım. “Ne günah işledim de Allah'ım bana böyle kötü bir hastalık verdin.” diye isyanlar ettim. Bir karıncayı bile incitmeyen ben,

“Neden hastalandım?” diye çok öfkelen dim. O anda tek isteğim kızımın düğününü görmek, kızımın evleninceye kadar yaşamında olmaktı. Hayatımda bir kez olsun doğum dışında hastaneye yatmamıştım. Dünyam bir anda çok kötü karar mıştı.

Fatma Hemşire iyi ki vardı yanımızda yoksa eşim ve ben çok kötü bir hâldeydik. Ne yapacağımızı, nasıl hareket edeceğimizi bilemez durumdaydık. Ben de, eşim de akşama kadar kendimize gelemedik. Yaşım otuz ve hayatımda hiç hastalanmayan biri olarak ben bu kanser illetini kabullenemiyordum.

Basur diye önemsemediğim, çok basit gördüğüm aslında bağırsakta olan kötü bir tümörmüş. Hem de en kötüsü ve makadım a çok yakın bir yerde olan bu tümörün acilen alınması gerekiyormuş. Büyük tuvaletimi yapabilmem için bağırsak dışarı alınacak ve kolostomi torbasıyla ömür boyu yaşayacakmışım. Birkaç yıldır yaşadığım kabızlık, kanamam ve aşırı zayıflamam da hastalık habercisiymiş aslında. Basur sandığım aslında benim hayatımı tehdit eden kötü bir düşmanmış. Doktor Can Bey bana önce yatış kâğıdımı verdi ve iki gün sonra ameliyat olacağım haberini verdiğinde çok kötü bir hâldeydik. Doktor, bu ameliyatı olmadığım takdirde başıma gelecekleri de anlattı.

Babama ve anneme ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Üzülmesinler diye kalın bağırsakta olan bir yaradan ötürü küçük bir ameliyat olmam gerektiğini söyledik. Ablamı aradığımda da dilim varmadı hastalığımı anlatmaya sadece hastaneye yattığımda yardımına çok ihtiyacım var dedim. En sonunda ablama bağırsak kanseri olduğumu söylediğimde bile sanki şaka yapıyormuşum gibi geldi bana.

Hastaneye yatmadan önce kızıma olan sevgimi göstermek için

onunla iyi vakit geçirmek için uğraşsam da zaman çok hızlı geçiverdi. Muayeneden iki gün sonra doktorum Can Hocam beni ameliyat etmişti. Elimden geldiğince güçlü olmaya çalışsam da ağlamadan yapamıyordum. İlk zamanlarda olayın ciddiyetini anlamamıştım ama yoğun bakımdan odama çıkıp da kendime geldiğimde ablamla beraber şok yaşamıştık. Ameliyat çok başarılı olmuş fakat karnımda bir torbayla ömür boyu yaşamak zorundaymışım.

Karnımda kocaman bir torba ve içerisinde de bildiğiniz iğrenç görünen dışkı vardı. Ben yatağın içinden dışarı çıkmadığım gibi hiç kimseyle de konuşmak istemiyordum. Sadece kızımı ve eşimi düşündükçe ağlıyordum. Ablam bana teselli olmak istediğinde ona kızıp bağıryor sadece ağlıyordum. Sanki kötü bir kâbus görüyordum.

Kıyafetine, dış görünüşüne çok düşkün biri olarak karnımdaki torbadan nefret ediyordum. Ruj sürmeden, parfüm sıkmadan ve ojesi olmadan dışarı çıkmayan ben şimdi karnımda torbayla nasıl gezecektim. Ter kokusundan bile iğrenen biri olarak bu torbayla nasıl yaşardım Allah'ım. Eşimle aynı yatakta beraber nasıl yatacaktım. Eşimle kardeş gibi olacaktık ve ben kızıma kardeş yapamayacaktım.

Onun üzüntüsü yüzünden çok belli oluyordu. Can Hoca geldikçe moral vermeye çalışıyordu. Benim şanslı olduğumu ve iyi bir ameliyat geçirdiğimi söyleyince bile çok sevinemedim. Güya patolojim umduğundan çok iyi gelmiş. Oysa benim tüm derdim karnımdaki torbanın varlığıydı. Bu karnımdaki iğrenç torbayla ömür boyu yaşamak istemiyordum. Gaz sesleri de dışarıdan çok fazla duyuldukça ben çıldırıyordum. Kolostomi torbasiyla nasıl gezecektim? Nasıl çalışacaktım?

Aysel Hemşire, kolostomi bakımında bana eğitim vermek için geldiğinde gözlerimi açmak istemedim. Her geldiğinde Aysel Hemşire'yi dinlemek de, görmek de hiç istemiyordum. Kolostomi torbasından ötürü kendimden çok utanıyordum. İşte hayatım bitti, bundan sonra evden dışarı çıkamazdım artık. Ömrüm ne kadar kaldı benim acaba diyordum. Herkesin bana acıyarak baktığını görmektense uyumayı tercih ediyordum. Torbayla yaşayacağıma ölsem daha iyi dediğim zamanda kızım İpeksu aklıma geliyordu.

Can Hoca torbayı kabullenemediğim için psikolog ve psikiyatrist göndermiş ama faydası olacağını hiç sanmıyordum. Kararımda kolostomi torbası oldukça nasıl iyi olabilirim ki? Benim iyi olmam için çalışsalar da ağlama krizlerime engel olamıyordum. Güçlü olmak için ne yaparsam yapayım torbayı aklıma getirince kendimi kaybediyordum.

Eşimin ailesi de diğer torunlarına bakmak için uzun süredir Malatya'da kalıyorlardı. Annem ve babam iyi ki varlardı, en büyük şansım onların kızıma bakmalarıydı. Onlar da her akşam kızımı babasına bırakıp benim yanıma geliyorlardı. Hastalığımın ciddiyetini ablamdan öğrenmişler ve çok perişan olmuşlardı. Onlar da bana sonradan anlattılar, aslında dedemin de bir gece karnı davul gibi çok şişmiş. Çok yemekten fenalaştı diye acile gitmişler ama bağırsaklarında tümörden dolayı tıkanıklık olduğu söylenmiş. Ameliyat bile olamadan, otuz beş yaşında vefat etmiş. Babam dedemi tanımadan, bir aylık bebekken öksüz kalmış. Dedem ölünce anneannemin sütü kesilmiş, bebeğin kırkı çıkmadan dul kalmanın acısını yaşamış.

Yıllar sonra aynı hastalık benim başıma geldiğine göre aslında bana genetik bir miras kalmış. Can Hoca'nın dediğine göre anne, babamın ve kardeşlerimin de kolonoskopi olması şartmış.

Doktorum sadece ameliyatlara değil bir de bilimsel ve sosyal farkındalık çalışmaları yapan çok çalışkan bir insan. Bağırsak kanseri olmadan önlemek mümkünmüş aslında.

Kızımın ilkokula gittiğini, evlenmesini ve torunlarımı görebilecek miyim acaba? Bunları düşünürken Aysel Hemşire ile beraber genç bir hanım geldi. Aslı Hanım, on yıldır torbayla yaşayan ve kanseri yenmiş çok şık giyimli bir bayandı. Başına gelenleri anlatırken sanki başka birinin hayatını anlatıyordu. Üniversitede ikinci sınıfta okurken kanser olmuş ve okulu yarıda bırakmak zorunda kalmış. Kanserinin onun için de bir travma olduğunu ve zor zamanlar geçirdiğini, hatta ölmek istediğini anlatınca aynı sıkıntıları yaşadığımızı anlıyordum.

Aslı Hanım, ailesinin desteğiyle yıllar sonra çıkan aftan yararlanıp tekrar okumuş. Engelli haklarından yararlanmış ve memur olarak işe başlamış. Şimdi de engelli olması nedeniyle yılbaşında erken emekli oluyormuş. Aysel Hemşire'nin ricası üzerine bana yardımcı olmak için gelmiş. En önemlisi de kolostomisi olan bir eşinin olması ve emekli olunca dünyayı gezmeyi kendilerine hedef koymuşlar.

Bir gün sonra eşi Bülent Bey'le beraber geldiler ve ikisi de tanışmalarını gülerek anlattılar. Aysel Hemşire hastalar için yaptığı toplantıda Bülent Bey'e ve Aslı Hanım'a hiç evden çıkmadıkları için sinemaya gitmeleri ödevini vermiş. Fakat ikisi de yalnız başlarına gidemeyeceklerini söyleyince beraber sinemaya gitmelerini önermiş. Nasıl olsa bir aydır birbirinizi tanıyorsunuz neden ikiniz beraber gitmiyorsunuz deyince arkadaşlıkları başlamış. O gün bugün birbirlerinden hiç ayrılmamışlar. Yaşama ikinci defa yeniden geldiklerini torbayı da hiç akıllarına getirmediklerini söylese de benim için imkânsız bir durumdu.

Böylece on yıldır kanserle beraber savaşılan arkadaş olmuşlar. Bu esnada Bülent Bey uzun süre kemoterapi tedavisi görmüş ve iki kez fitik ameliyatı olmuş. Çok sıkıntılar yaşamışlar ama her şeye rağmen birbirlerinden ayrılmamışlar. Aysel Hemşire ile tanıştırdıkları için çok dua ediyorlar. Ne zaman torbayı kabullene-meyen bir hasta olsa koşarak geldiklerini söylediler.

Taburcu olduğum güne kadar Aslı Hanım beni sürekli ziya-ret etti. Kendimi çok daha iyi hissediyordum. Aysel Hemşire'min verdiği enerjiden mi artık kolostomi torba mı kabullenmemden mi bilmiyorum. Ameliyattan bir ay sonra torbayı tek başıma yapma-ya başladım ve eşimle konuştukça, kızıma sarıldıkça iyi olacağım inancım gün geçtikçe artıyordu.

Uzun süre kemoterapi alacağım için canım sıkılsa da savaşçı olan ben bunun da üstesinden gelmeliydim. Benim çok küçük bir kızım var, onun için çok sağlıklı ve güçlü olmalıyım. “Kızımı büyüteceğim, evlendireceğim ve torunlarımı büyüteceğim günler var daha önümüzde.” diye kendimi motive ediyordum. Ameliyat-tan sonra kolostomili olduğum için işe geri dönmedim, hayatıma yeniden başlamış biri olarak resim yapmaya başladım.

Ekonomik kriz nedeniyle 2001'in ocak ayında eşimin dükkânını kapatmak zorunda kaldık. Elimizde avucumuzda ne varsa borçları kapatmak için uğraştığımız bir yıl oldu. Çok geç-mededen oturduğumuz evi de satmak zorunda kaldık. Maddi sıkın-tılardan ötürü de annemin evine taşınmak zorunda kaldık. Hasan kendi ailesinin yanına taşınmak istese de ben kendi ailemin ya-nında rahat olacaktım. Annemlerin evine taşındıktan sonra eşim Hasan ile bir yabancı gibi olmuşuk. Kolostomi torbasından ötürü bitmiş olan bir evlilik vardı zaten. Hasan ailesinin yanında kalıyor, ben de kızımın kendi ailemin yanında kalıyordum.

2001 yılının haziran ayında evliliğimizin artık bittiğini, benim karnımdaki kolostomi torbasından sıkıntı yaşadığını anlattığı bir mektubu kapımıza bırakıp gitmişti. Şimdiye kadar kızımızdan ötürü sabırlı davrandığını ve boşanmak için hiçbir sorun çıkar-mamamı yazıyordu. Mektubu okuyunca beynimden aşağı kaynar sular dökülmüştü. Uzun süredir sıkıntılarımız vardı ama bu mek-tupla artık her şey bir netlik kazanmıştı. Ama kızıma ne diyecek-tim? Olayı nasıl anlatacaktım. Baban ve ben artık boşanıyoruz nasıl derdim.

Ailecek hepimiz çok zor bir yıl geçiriyorduk. Kızım İpeksu benim için bir yaşam enerjisiydi güçlü olmak zorundaydım. Her şey çok kötüye gidiyor derken Sultan ablam bir teklifte bulundu. Hatay Sofrası adlı lokantasında işler çok iyiymiş, “Neden bera-ber çalışmıyoruz?” demişti. Annem ve babam da yazları oradaki köyümüzde yaşadıkları için “Neden olmasın?” dedim. Hatay’da yaşamak Ankara’da olmaktan çok daha iyi olur. Böylece Anka-ra’daki evimizi kiraya verip kızım, annem ve babamla Hatay’da yeni bir yaşama başlamak üzere yola çıktık.

Sultan ablamın lokantasında yaptığım salatalar, mezeler ve kü-nefeyle iyi para kazanıyordum. Çalışırken ve üretirken çok mutlu oluyordum. Fırsat buldukça Harbiye’de bir atölyede ablamın ve kızımın desteğiyle resim kursları vermeye başladım. Bir gün re-sim sergisi açacağımı söyleseler hiç inanmazdım.

2018 yılının temmuz ayına geldiğimiz hâlde hâlâ yaşıyordum. Zaman o kadar hızlı geçti ki ne zaman kızım İpeksu büyüdü de üniversiteden mezun oldu anlayamadım. Aradan yıllar geçtiği hâlde kolostomi torbası sayesinde yaşadıklarımı asla unutamı-yordum. Yaşadığım her anın kıymetini torbam sayesinde çok iyi biliyordum. Kızım da turizm otelcilik okudu ve butik bir otelde

müdür olarak çalışıyor. Kızımın düğünü olduğunda dünyanın en mutlu kadını ben olmuşum. Kızım İpeksu telli duvaklı gelin olmuş, sevdiği erkek arkadaşıyla evlenmişti.

Hatay'da olan düğüne babası da geldiğinde çok şaşırılmışım. Tanıdığım adam saç sakal birbirine karışmış ve çok yaşlanmıştı. Kızımın babası Hasan benden boşandıktan beş ay sonra yeniden evlenmiş ve oğlu olmuştu. Babası ve annesi trafik kazasında ölmüşler, yeni evlendiği eşi de meme kanserinden geçen yıl ameliyat olmuş. Kızımın babasını yaptıklarından ötürü affettim ve başına gelenleri duyunca da açıkçası çok üzüldüm. Ben de yaşlanmışım ama çok şükür sağlıklı olarak hayatıma devam ediyordum. Yaşam sevincimi resim yaptıkça, kızımın ve ailemin bana olan sevgisi oldukça hiç kaybetmeyeceğime inanıyorum.

KUDUZLU HASTA

Mehmet Sadık Demirsoy

Henüz Hacettepe Üniversitesi Hastanesinde ihtisasa başlayalı 5 ay olmuştu. Bir gün bile tatil yapmadan işe başlamıştı. Gün aşırı nöbetlerin ağırlığını hem bedeninde, hem de ruhunda hissediyordu. Yedi yıllık ağır tıp tahsilinden sonra önünde 4 yıllık ihtisas süresi vardı. Kendi yaşlıları hayata atılıp, yurt yuva sahibi olurken 48 saatte 38 saatlik çalışmaya ancak gençliğin verdiği enerjiyle tahammül ediyordu. Bazen bu tahammülün sınırları da zorlanıyordu.

O sırada Hacettepe Çocuk Hastanesinin 35. Servisinde görevliydi. Bütün bu yorucu çalışmaya rağmen çocukların iyileşmesi, yüzlerinin gülmesi ona hiçbir meslekte tadılmayacak manevi bir haz veriyordu.

O gün günlerden Cumartesi idi. Herkes tatil yaparken o ertesi gün sabah saat 10.00'a kadar nöbet tutacaktı. Sabah devir viziteyi yapmış, vizitede kendisine söylenen işleri bitirmişti. Servisin ortasında deskte oturup hastaların dosyalarına günlük notlar yazıp, öğlen yemeğine gitmeyi planlarken telefon çaldı. Gelen ses telaşlıydı. Acil nöbetçi doktoru arıyordu:

“Durumu çok ağır olan bir hasta yatırıyoruz. Solunumu yüzeysel, durumu hiç iyi değil!”

Dr. Mehmet Sadık karşı tarafın konuşması bitince sakin bir ses tonu ile:

“Peki, hastayı yollayın.”

Tedavileri yapan hemşire hanıma dönerek yüksek sesle:

“İlksen Hemşire Hanım, durumu ağır bir hasta geliyor, haberiniz olsun.”

İlksen Hemşire Hanım kısa boylu, topluca, Amiral Bristol Hemşirelik Okulundan mezun, oldukça çalışkan, sempatik ve tecrübeli bir hemşire idi. Onunla nöbet tutmak hakikaten oldukça rahat ve zevkli idi. İlksen Hemşire Hanım her zamanki sakinliğiyle cevap verdi:

“Gelsin Doktor Bey, merak etmeyin biz hazırız.”

Dr. Mehmet Sadık deskten kalkarak, tedavi odasına gitti. Acil müdahale için hazırlanmış tepsideki ilaçları gözden geçirdi. Tamam olup olmadıklarını kontrol etti. Tepsi hazır. Tekrar servisin ortasındaki banka oturarak gözü servisin girişinde hastayı beklemeye başladı.

Bir iki dakika geçmemişti ki bir grup insanın koşarak koridordan servise doğru girdiğini gördü. Acilde çalışan mavi gömleklili görevlinin kucağında 3-4 yaşlarında bir çocuk vardı. Çocuk hiç kımıldamıyordu. Görevliyi biri erkek, ikisi kadın üç kişi takip ediyordu. Kadınlardan biri diğerine göre yaşlıydı.

Dr. Mehmet Sadık hemen hastayı tedavi odasına aldırdı. Servis hemşiresi İlksen Hanım da hastanın başına geldi. Dr. Mehmet Sadık dinleme cihazını (stetoskop) kulağına taktı. Tamamen hareketsiz yatan çocuğun kalbini, akciğerlerini dinlemeye başladı. Hiçbir ses duymadı. Çocuğun kalbi ve solunumu durmuştu. Yani çocuk fiziksel olarak ölmüştü. Kibarca aileye döndü:

“Lütfen sizi dışarıya alsak.”

Aile dışarı çıkarken Dr. Mehmet Sadık ağızdan ağıza solunum

yaptırmak için çocuğun ağzına gazlı bez koydu. Ağızdan ağza solunum yaptırırken bir taraftan da tek eli ile çocuğun göğsüne bastırarak kalp masajına başladı. Bir ara işleme 3-4 saniye ara vererek:

“Hemşire Hanım çabuk intramüsküler (kas içine) yarım ampul adrenalin yapın.”

Gözüne, çocuğa acilde takılmış olan serum çarptı.

“Hemşire Hanım damardan da 1,5 cc bikarbonat verelim.”

Kalp masajına, ağızdan ağza solunuma ve verilen ilaçlara ne yazık ki çocuk cevap vermemişti. Ne kalp, ne de solunum sesleri duyuluyordu. Tekrarlanan tedaviler de bir yarar sağlamamıştı. Son çare olarak Dr. Mehmet Sadık çaresiz bir ses tonuyla:

“Hemşire Hanım yarım ampul adrenalin çeker misiniz? İntra-kardiyak (kalp içine) adrenalin yapacağım.”

Enjektöre çekilen adrenalini hemen aldı ve çocuğun sol meme başının iç tarafından iğneyi sokarak kalbin içine verdi. Kalp adrenaline cevap vermedi. Artık yapılacak fazla bir şey yoktu. Çocuk ölmüştü. Müdahaleye son verdi. Ellerini yıkadı. Çocuk her hangi bir teşhis konulmadan kaybedilmişti. Ağızdan ağza solunum yaptırdığı için ağzını suyla çalkaladı ve ağız çevresini sabunlu suyla yıkadı. En sevmediği işi yapmak için odanın kapısını araladı.

Kapı önünde aile merakla çocuklarının sağlık durumu hakkında bilgi bekliyordu. Gözlerini endişeyle bakan aileden kaçırarak, yere bakarak, üzgün bir ses tonu ile:

“Maalesef çocuğunuzu kaybettik.”

Aile bireyleri üzüntü ile birbirlerine baktılar ve bir iki saniye sonra birbirlerine sarılıp ağlamaya başladılar. Yüksek sesle

ağlayan anneyi baba teskin etmeye çalışıyordu. Anne babanın yanındaki yaşlı kadını da ellerini başına vurarak ağıtlar söylemeye başlamıştı. Dr. Mehmet Sadık sakin bir ifadeyle:

“Buyrun şöyle geçin, oturun.” diyerek aileyi doktor odasına aldı. Sabırla onların sakinleşmesini bekledi. Üzüntülü bir ses tonuyla devam etti:

“Şimdi size ölüm raporu vermemiz ve çocuğun defnedilmesi için dosyasının doldurulması gerekiyor. Bu nedenle size bazı sorular soracağım. Lütfen bu sorulara cevap verin.”

Dr. Mehmet Sadık çocuğun dosyasına nasıl hastalandığı, önce hangi şikâyetlerinin olduğu, sonra nelerin eklendiği ayrıntılı bir şekilde yazmaya başladı. Çocuk yaklaşık olarak 10 gün önce ateşlenmişti. Daha sonra yürüyememeye, dalgınlaşmaya başlamıştı. Verilen ilaçların hiçbir yararı olmamıştı. Babannenin söylediği bir cümle Dr. Mehmet Sadık’ın dikkatini çekmişti:

“Son zamanlarda suyu bile içiremiyordu.”

Bu cümleyi duyar duymaz genç doktorun ağzından refleks olarak bir soru çıktı:

“Peki, bu çocuğu hiç köpek ısırды mı?”

Baba atılarak cevap verdi:

“İki ay önce Erzincan’da köpek ısırды, ama sonra bir şey olmadı.”

“Aşı yaptırdınız mı?”

“Hayır”

Babanın bilmediği bir şey vardı. Kuduzda kuluçka süresi bazılarına göre 2 yıl, bazılarına göre 30 yıla kadar uzuyordu. Çocuk

büyük bir olasılıkla kuduzdu ve yapılacak bir otopsi ile bu kanıtlanacaktı. Otopsi de kanuni bir zorunluluktan ve ailenin iznine gerek yoktu. Dr. Mehmet Sadık aileye ayrıntılı bilgi verip teselli ettikten sonra onları uğurladı.

Çoktan içine şüphe düşmüştü. Çocuk kuduz ise acaba kendisine bulaşmış olabilir miydi? Dünya'nın en gözde çocuk hastalıkları kitabı olan Nelson'u açtı ve kuduz konusunu baştan sona kadar okudu. Ancak Nelson'da kuduzun insandan insana geçip geçmediğine dair bir bilgi yoktu. Sonra bazılarına göre kuduzun kuluçka süresi 30 yılı bulabiliyordu. Kim, nasıl kuduzun insandan insana bulaşmadığını kanıtlayabilirdi? Cumartesi gecesini uykusuz geçirdi. Yatan hastalardan zaten nefes alamamıştı. Ertesi gün saat 10.00'da nöbeti devir ederek evin yolunu tuttu.

Eve geldiğinde aile bireyleri kahvaltılarını etmiş, sabah keyfi yapıyorlardı. O sıralar Türkiye'de siyah beyaz televizyon yayının başlamasından sonra birkaç yıl geçmişti. Çayını içerken gözleri o saatte olan "Televizyonda Sinema" saatinde gösterilen filme takıldı. Filimin konusu kuduzlu bir köpek tarafından ısırılan bir insanın yaya olarak çölleri, ormanları, bataklıkları aşarak aşı olmak için verdiği mücadeleydi. Ailesini telaşlandırmamak için başından geçenlerden hiç bahsetmedi ve her şey normalmiş gibi davrandı.

O sıralar Türkiye'de kuduz konusunda tam bir kargaşa vardı. Basında Hıfzıssıhha Enstitüsünün ürettiği aşının ensefalit (beyin iltihabı) yaptığına dair yaygın bir söylenti vardı. Bu söylentinin daha sonra Türkiye'ye aşı pazarlamak isteyen firma tarafından çıkartıldığı anlaşıldı. Türkiye'de üretilen aşının ortadan kaldırılması için sinsi bir plan yapılmış ve basından satılık birkaç kalem bu amaç için kullanılmıştı. Sonunda bu amaç gerçekleşti. Yüz yıl önce Türkiye'ye getirilen ve belki de Dünya'nın aşıda kullanılan

en kıymetli virüs türü ortadan kalktı. Böylece para için sadece Türk insanına karşı değil, bütün insanlığa karşı büyük bir insanlık suçu işlendi. Keşke o sıralar Hıfzıssıhhanın ürettiği aşından bir şişe alsada da derin dondurucuda saklanabilseydi.

Buna karşılık yurt dışında üretilen kuduz aşısı da Türkiye’de genellikle bulunamıyordu. Getirilebilmesi için yoğun ve içinden çıkılmaz bürokratik işlemlere gerek vardı. Bu işlemler yapılırken de gerekli süre çoktan geçiyordu. Bir diğer yol da genellikle yapıldığı gibi kaçak yoldan alınan döviz ile yurt dışından resmi olmayan yollardan aşı getirtmekti. Ancak bu yol aşı gelirken uygun koşullar sağlanamadığı için güvenli bir yol değildi.

Pazartesi hastaneye döndüğünde hastaya otopsi yapıldığını duydu. Ön çalışmada hastanın kuduz olduğu ortaya çıkmıştı. Aşı konusu tam bir çıkmazdaydı. Sonunda hastanede bu işi en iyi bilen profesörün fikrini almayı düşündü. Gideceği hoca esmer, topluca, kolaylıkla sinirlenebilen, herkesin korkup, çekindiği bir hocaydı. Ancak bu işi de en iyi bilen oydu. Çekine çekine hocanın odasının yolunu tuttu. Kapıyı çaldı. İçeriden gelen:

“Gel” sesi ile kapıyı açtı. Karşısında oturan hoca:

“Gel bakalım Mehmet Sadık. Ne için geldin?”

“Hocam 35. Servise geçen cumartesi 5 yaşında bir çocuk yattı. Çocuğu 2 ay önce bir köpek ısırması!”

“Eee”

“Çocuk eks oldu (öldü). Çocuğun otopsisinde kuduzdan öldüğü bulundu. Ben de çocuğa ağızdan ağza solunum yaptırtdım. Bana bir şey olur mu? Aşı yaptırayım mı? Hangi aşığı yaptırayım?”

Hoca ayağa kalktı. Kısa bir süre düşündükten sonra pencereden

dışarı doğru bakarak, yüksek sesle:

“Sana ne olacağını ben nereden bileyim?”

Devam etti:

“*In rabies, man to man transmission*” konfirme edilmemiş.

Dr. Mehmet Sadık hızlı söylendiği için önce bu cümleden ne söylendiğini anlayamamıştı. Daha fazla soru sormaya da cesaret edememişti. Hoca ile vedalaştı. Merdivenlerden inerken hocanın sözlerini düşündü ve sonunda çözdü.

“Kuduzda insandan insana bulaşma kanıtlanamamıştır.”

Servise giderken endişesi azalmamıştı. Batı ülkelerinde kuduz neredeyse hiç görülüyordu. Zaten hoca da sadece bir durum tespiti yapmıştı. Garanti verememişti. Sonuçta ne yapacağına hâlâ karar verememişti. Bir arkadaşının önerisi üzerine o zamanlar yavaş olduğu için kaçak olarak bir yerden döviz olarak Esenboğa Hava Limanının yolunu tuttu. Hastaneden zor bela izin alabilmişti.

Hava alanında sorup soruşturup pilotların yemek yiyip, dinlendikleri yemekhaneyi buldu. Mavi gömlekli, lacivert pantolonlu üniformalar giymiş pilotlar ve hostesler oturmuş sohbet ediyorlardı. Yavaş adımlarla gözüne kestirdiği bir gruba yaklaştı. Masadakiler kendilerine yanaşan bu yabancıyı görünce konuşmalarını keserek merakla ona baktılar. Dr. Mehmet Sadık çekingen bir ifade ile:

“Afedersiniz ben Hacettepe Hastanesinde doktorum. Kuduzlu bir hasta ile temasım oldu da. Aşı yaptırmam lazım. Yurt dışından aşı getirtmek istiyorum. Sizlerin yardımcı olabileceklerini söylediler.”

İçlerinden en yaşlısı:

“Evet, daha önce yardımcı olabiliyorduk, ama bir tamim yayımlandı. Türkiye’den ruhsat alınmayan bir ilacın getirilmesi mahsurluymuş. Bir komplikasyon çıkarsa sorumlu oluyormuşuz. O yüzden artık getirmiyoruz. Zannediyorum Sağlık Bakanlığı ile Eczacı Odası işbirliği ile yeni bir uygulama başlamış. Oraya gidin.”

Genç doktor:

“Peki, teşekkür ederim.” diyerek masada oturanlara veda etti.

Dönüşte Sağlık Bakanlığına uğradı. Sordu soruşturdu. Eczacı Odası ile işbirliği gerçekleşmediği için uygulamanın başlamadığını öğrendi. Çaresiz bir şekilde Hacettepe Çocuk Hastanesinin yolunu tuttu. Yolda yürürken düşündü. Türkiye’de insan hayatı ne kadar ucuzdu. Gencecik doktorlar 200-300 liralık AMBU denilen alet alınmadığı için hastaların canlandırma işleminde ağızdan ağza solunum yaptırmak zorunda kalıyorlardı ve kendi hayatlarını tehlikeye atıyorlardı. Kuduz olma olasılığına rağmen kimse kılını bile kımılatmamıştı. Kalbini ince bir sızı kapladı.

Genç doktor aşı olamamasına rağmen kudurmadı, yani kuduz olmadı. Yine aynı şevk ile çalıştı. Bir üniversitede profesör oldu. Ülkeye binlerce doktorun yetiştirilmesine katkıda bulundu. Yüzbinlerce çocuğu muayene ve tedavi etti. Belki bir gün hekimlerin değeri daha iyi bilinir diye bu öyküyü yazdı.

KURTULUŞ SAVAŞI

Gülay Kocakaplan

Başımı kaldırıp aynaya baktığımda kendimi tanıyamayacaktım neredeyse gözlerimin altındaki morluklara dokundum, önceden bu koyu renkler sadece makyajım aktığı zaman olurdu zaten o da silince geçerdi. Gözlerimdeki ümitsizlik de sanki morluklarla beraber gelmişti. Lavabodan çıkıp uzun koridorda ayaklarımı sürükleyerek yürüdüm, o kadar dermansızdım ki koridor sanki uzun ince bir yol, ben de gece gündüz giden bir yolcuydum. Nihayet sağa dönünce “Onkoloji” yazan koridora saptım. Canım oğlum, Deniz'im camdan bakıyordu. Girdiğimden haberi olmamıştı zaten. Son günlerde çok içine kapanmıştı. Galiba savaş oyunumuzun da inandırıcılığı kalmamıştı artık. Ama bazen oluyordu inancı ilk günden fazla oluyordu. Tam seslenecekken içini çekip küçücük omuzları kalkıp indi, bunu görünce anladım ki savaş oyununa inancı bugün servis dışıydı. Oğlumdan geriye kalan sadece adı gibi deniz mavisi iri gözleriydi. Dalgalı gür siyah saçları, mavi gözlerini çevreleyen gür siyah kirpikleri yoktu artık değişmeyen tek şey gözleriydi. Hemşire gelip “Hadi Denizciğim vakit geldi hastalığınla savaşın üçüncü raundu. Bugün onlara bir daha saldıracağız daha fazla dayanamayıp pes edecekler göreceksin.” Deniz de, ben de gülümsedik bu bilgisayar oyunundan bozma yalana çünkü bu yalana inanmaya çok ihtiyacımız vardı. İkimizin de...

Deniz gitti. Yatağına oturdum en sevdiği oyuncakları yatağın üzerine saçılmıştı. Şimşek mcqueen renk değiştiren arabası, angry bird kuşu ve oyuncak tamir seti ile sökülüp takılabilen robotu.

Hepsini tek tek topladım, kutuya koydum; oysa bu oyuncaklarını odasında halının üzerinde oynadığı günler o kadar uzaktı ki bana. Duvarda sürmek isterdi hep arabasını ama çiziyorsun diye izin vermezdim. İçim acıdı pişmanlıkla, hiçbir şeyin öneminin kalmadığı tek yer ölüm değil ölüme yakın olunan her andı.

Her şey kreşe almaya gittiğinde öğretmeni Aysel Hanım'ın biraz konuşalım demesiyle başladı. "Tümay Hanım, Deniz'in bugün de ateşi yükseldi, ağrı kesici içirdik düştü. Son günlerde oyunlara katılmak istemiyor, katılsa da hemen ayrılıp köşede oturuyor. Bugün hiçbir şey yediremedik. Bir de vücudunda kırmızılıklar var, üst kolunda da morluk gördüm. Düştü mü acaba diye soracaktım." Bunları duyunca tarif edemediğim bir sıkıntı çıktı üzerime ama Polyannalığım tuttu, "Gribi uzadı ondan herhâlde." dedim ama Polyanna bu sefer ikna edemedi beni. Gerçi Aysel Hanım'ın Polyannası yoktu, tedbirciydi sadece. "Olabilir tabii de bir hastaneye götürün bence belki ilaçlarını değiştirirler."

Ertesi gün hastaneye göturdüm, domino taşları gibi tahliller tetkikler, İzmir'e sevk derken son domino taşı düştüğünde her şey ortaya çıktı, son domino taşında yani teşhis LÖSEMİ? Oğlum lösemiydi ve tedavisi devam ediyordu. İlk öğrendiğim gün dün gibi aklımdaydı. İnternete bakmışım, lösemi diyordu internet denen acımasız doktor. Denize baktım duvardaki Pepe resmine gülücükler saçıyordu "İki ekmek aldım." diye şarkı söylemeye başladı. Benim baktığımı görünce "Anneciğim bak Pepee!" dedi. Gözyaşlarımın arasında gülümsemeye çalıştım "Evet oğlum Pepee. Neydi Pepenin şarkısı?" diye sordum çaktırmadan gözlerimi silerek. Deniz kafasını sallayarak başladı "İki ekmek aldım, eve gidiyorum." diye söylemeye devam etti. Yolda giderken düşündüm "Belki de başka bir şeydir, uzmanlar her yazana inanmayın."

diyordu hem sadece bir tahlille anlaşılacak olsa niye göndersin İzmir’e. Zaten teşhisin sonundaki soru işaretini acaba anlamındaydı; şüpheli, kanıtlanmamış. Yüreğime bulutların arasından güneş ışığı sızmaya başladı, zayıf da olsa umudun ışığı. Bu ışığa çok ihtiyacım vardı hayatta tek başıyındım, eşimden ayrılmıştım ve nerededir bilmiyordum, izini kaybettirmişti. İşte tam bu yüzden sımsıkı sarıldım bu ışığa.

Bundan sonrası çok hızlı gelişti. Aynı domino taşları burada da devrildi, önceki benim yaptıklarım olmasına rağmen sanki benim kontrolüm dışında yapıyormuşum gibi. Randevu alma, iş yerine gidip durumu anlatmam, izin almalıydım. Neyse ki patronum anlayışlı birisiydi hem süresiz izin vermiş hem de yılbaşı ikramiyemi erken vermişti ayrıca bu ayki hayır kuruluşlarına bağış için ayırdığı parayı da vermiş, bu ayki “sana nasipmiş” demişti. Sonra İzmir’e gelme hastaneye yerleşme sürekli filmler, tahliller, kemik iliğine yapılan işlem ki adı “biyopsiymiş” öyle dediler. Bu koşuşturmanın sonucunda Prof. Jülide Hanım’ın karşısındaydım. Soru işaretinin cevabını alacaktım. “Tümay Hanım, Deniz’in hastalığı ile ilgili şüphelerimiz doğru çıktı maalesef.” Yıkılmıştım işte İzmir ışığı sönmüştü. “Tümay Hanım lütfen kendinizi bırakmayın. Deniz için. Evet teşhisimiz lösemi erken teşhis ettik ve yayılma yok. Kurtulma şansı var.” Tekrar ışık yandı bende “Yalnız sizi uzun, zor ve meşakkatli bir süreç bekliyor tedavi süresince ne olursa olsun güçlü olmanız lazım, Deniz’in moralini yüksek tutmanız gerekli. Bakın güçlü olmak zorundasınız tedavi süresince Deniz’in durumu kötüleşeceği zamanlar olacak özellikle kemoterapi sonrası, böyle zamanlarda sakın kendinizi bırakmayın bunların hepsini iyileşme yolundaki engeller olarak görün, sadece basamak gibi anlatabildim mi? Biliyorum şu anda söylediklerim

sadece birtakım cümleler ama düşününce anlayacaksınız şu anda normal anlamamanız.” Az da olsa ışık tekrar yanmıştı. Ayrıca haklıydı o anda sadece konuşuyordu hepsini beynime tıktırdım sonra çıkarıp anlamak için ve sonra anladım da. Bana bir sürü tıp terimi kullanarak kafamı daha çok karıştırmak yerine ihtiyacım olan sözleri söylemişti. Bilmek istemiyordum hastalığın evresini, tipini, tedavisini. Kanser olmasını bilmem yeterliydi, sadece ben ne yapacaktım, beni ne bekliyordu; bunu da sağ olsun Jülide Hanım ne çok ümit vermiş ne de karamsarlığa itmiş, olduğu gibi söylemişti benim yapmam gereken güçlü olmak kendimi bırakmamak... Deniz zaman zaman kötülecek, buna da hazırlıklıydım artık. Deniz’in yanında hiç ağlamayacağım, elimden geleni yapacağım. Yaptım da. Kemoterapiden sonraki günlerde kötü oluyordu yavrum ama etkisi geçince beraber oyuncak oynuyorduk, resim yapıyorduk, plastik bowling setimizle bowling oynuyorduk. Hastaneye ilk yattığımızda akşam olunca Deniz çocuk kalbinin tertemiz saflığıyla sormuştu.

- Anne evimize gidelim mi artık akşam oldu?”

- Bak canım bir süre burada kalacağız. Senin ateşin çıkıyor ya hani işte onun senin vücuduna giren mikrop diye bir düşman yapıyormuş. Şimdi burada önce senden kan alacaklar, işlemler yapılacak, düşmanın gücünü anlayacaklar, böylece ona hangi ilaç denen silahla saldıracaklarını anlayacaklar.

- Yani biz savaşa mı hazırlanıyoruz? Anne bu mikrop denen düşman çok güçlü müdür? İlaç silahı otomatik tüfek kadar güçlü müdür? Yoksa bomba gibi parçalar mı?

Oğlumun bu masum soruları tebessüm ettiriyordu beni, içime bulutların arasından sızan gün ışığı gibiydi. Soru dolu mavi

gözleriyle bana bakarken sıkıca sarıldım:

- Ne kadar güçlü olursa olsun bizim her türlü ilacımız var. Ayrıca bizim ilaçlarımız sadece o mikroplara göre üretilmiş, kurtulma şansı yok.

- Bir kere o ilaç değil silah!

- Tabii ama önce bir anlayalım ne kadar güçlü, hangi silahla saldırırsak acaba, karar vermemiz lazım.

Birkaç gün sonra ilk kemoterapi öncesi Jülide Hanım odaya geldi. “Denizciğim hani senin düşmanın vardı ya işte o biraz güçlüymüş ama biz ona öyle güçlü silahlarla saldıracağız ki bu ilaçlar ona zarar verecek ama seni de rahatsız edebilir sonuçta bu bir savaş.”

Böylece zor günler atlattık, her kemoterapi tedavi sonrası hasta oluyordu oğlum ama hiç moralini bozmuyordu hep savaşan bir asker gibi güçlü duruyordu hiç şikâyet etmiyordu. Bir kere, sadece bir kere “Anneciğim benim düşmanım da benim gibi güçlüymüş, hem de inatçı ölmüyor ama ben yeneceğim onu.” dedi bir kere de “Anne savaşta ölenler şehit oluyor ya ölmeyip yaralananlara ne deniyordu?” Önce anlamadım “gazi” dedim. “Tamam o zaman ben gaziyim.” dedi. Yatağa çöküp kalmıştım oğlum ölümü mü göze almıştı?

Kapı çaldı, Deniz gelmişti. Yine bitkindi, hemen uyudu. Tekrar kapı açıldı. Geleni görünce gözlerime inanmadım gelen en yakın arkadaşım, kardeşten öte dostum Filiz’di. Onun kollarına atılmamla ağlamam bir oldu. Ağladım, ağladım ne kadar ağladım bilmiyorum hiçbir şey demedi. Aradaki kaçak ağlamalarım dışındaki akmayan biriktirdiğim bütün gözyaşlarımı omzuna boşalttım.

Sakinleşince ona her şeyi anlattım yurt dışında olmasaydı çoktan geleceğini biliyordum, döner dönmez gelmişti zaten. Artık korkmuyordum omzumdaki yükü Filiz’e vermiştim anlatarak her zamanki gibi. O hallederdi öncekiler gibi.

Deniz uyandı Filiz’i görünce kalkmak istedi ama hâli yoktu yavrumun. Sarılmak istedi ama Filiz, “Denizciğim annen anlattı, senin bir düşmanın varmış ya, hani evet mikrop hah işte bende de onlardan var, biz daha savaşmıyoruz ama şimdi bu benim mikrop-lar senin mikroba yardım etmek için sana geçmesinler, uzak durup sarılmazsak geçemez.” Oğlum her şeyi kabullendiği gibi bunu da kabullenmişti. Çocuklar sandığımızdan daha akıllıydı, ağlayarak elde edebileceği ya da değiştirebileceği şeyleri ayırt edebiliyorlar, olmayacak şeyler için kendilerini yormuyorlardı. Fakat bu kabul-leniş sadece teslimiyetti. Sanki oyun oynuyordu, aslında içten içe yanardağ gibi fokurdayan isyanın farkındaydım. “Aaa doğru zaten az kaldı, bizim silahlarımız güçlü beni bile hasta ediyor, kim bilir ona ne yapıyordur ohooo!” deyip gülümsedi.

Sonra Deniz uyudu. Filiz bana baktı ama bu bakışı sanki ilk defa görüyormuş gibiydi. Baktıkça kaşları çatılıyordu gayriihtiyarî ben de üstüme başıma bakıyordum “Ne senin bu hâlin Allah aş-kına! Şu hâline bak, sağlam adam görse hasta olur, bir de çocuğa moral verecek.” Hiç şaşırmadım Bizim Filiz işte dedim kendim-ce “Aman Filiz kendime bakacak hâlim mi var.” Kalktı yakından yüzüme baktı omzumdan tutup çevirdi.” Filiz ne yapıyorsun ya. Kendimi esir pazarındaki esir gibi hissettim.” Beni duymamış gibi devam etti “Gözlerin altı mosmor, yok yok kapkara, ıh mor, ta-mam son kararım mor; renk yok yüzde, saçlar keçe gibi, üst baş dökülüyor, zaten esir olsan satamazdım seni böyle, haa bir de pa-puç kadar dil kim alır seni zaten.” Önce kısa süre bakiştık sonra

ikimiz de gülmeye başladık Filiz böyleydi işte güldük güldük. Gü-lünce sanki bulutlar dağılmıştı aslında, gülmek mucizeydi. Sonra Filiz ciddileşti “Şimdi gidiyorsun saçına başına kılığına kıyafetine çeki düzen veriyorsun, en az yarım saat deniz kenarında yürüyor-sun, güzel bir kafede çikolatalı bir şeyler ye ama mutlaka çikolata-lı olsun. Sana 3 saat veriyorum, saat kaç? 14.00. Saat 18.00’de bu-radasın, bir saat de benden, hadi iyisin kaptın fazladan bir saati.” dedi göz kırparak. Filiz saçmalama tamam güldük ama deniz hasta o bu durumdayken nasıl hiçbir şey yokmuş gibi yaparım bunları? Suratını düşürüp baktı önce sonra “Aaa ben neyim? Deniz bana emanet, hem çocuk paspal bir anne yerine kadına benzer bir şey görsün. Sen iyi görünürsen daha inandırıcı olursun mutluluk oyu-nunda.” Sonra gelip sarıldı bana “Canım anlıyorum seni tabii ki bu dediklerim senin umurunda değil yüzün gözün, hâlin ama senin de güçlü olman için morale ihtiyacın var bunlar iyi gelecek emin ol sana da Denize de. Hadi bakalım dediklerim harfîyen yapılacak marş marş!” O gün Filiz’in dediklerinin hepsini harfîyen yaptım. Gerçekten aynaya bakınca içimdeki umutsuzluk büyümüyordu köşesinde uslu uslu oturuyordu.

Filiz ertesi gün ben çıkıyorum dedi, çıktı. Neyin peşindeyse nasıl olsa gelince ortaya çıkacaktı. Geldiğinde beni tutup bir kö-şeye çekti. LÖSEV’den bahsetti, etkinliklerinden yaptıklarından. Ayrıca iş yerinde ve bütün şubelerinde kemik iliği bağışısı kampan-yası başlattığını anlattı. “İyi ki varsın Filiz.” dedim sadece. Bu klişe cümlelerin klişe olmadığını Filiz biliyordu bu bana yeter.

Artık düşmana karşı müttefikimiz vardı; Filiz. Yavrumun teda-visi devam ediyor. Deniz’in deyimiyle güçlü ve inatçı düşmanla savaşımız devam ediyor. Jülide Hanım durumun iyiye gittiğini söyledi Bu arada kemik iliği nakli için uygun verici bekliyoruz.

Deniz'in deyimiyile mikrobi yok edecek atom bombası, zor bulunuyormuş diyordu. Jülide Hanım sağ olsun.

Filiz kampanyalardan memnun, katılım çok diyor duyarlı milletmişiz sadece birisinin duyurması lazımmiş. Deniz'e yeni oyunlar icat ediyor, her şeye yetişiyor, mübarek deli kız senin varlığın yeter. Bana gelince artık aynaya bakınca umutsuz bir anne yerine oğlu iyileşince yapılacaklar listesi yapan bir anneyim. Şimdi bekliyoruz...

Jülide Hanım: "Artık iyisin Deniz, geçmiş olsun." demeyi,

Deniz: "Düşmanını yenmeyi, bunun için de atom bombasının bulunmasını."

Ben: Jülide Hanım'ın "Müjde, uygun ilik bulundu." demesini.

Hep birlikte bekliyoruz, yalnız Filiz sadece beklemiyor gelsin diye de çabalıyor.

CANIM ÇOCUKLARIM

Firdevs Daş

Doktor olarak Bursa’da hastanede çalışmaya başlayalı sayılı günler olmuştu. TUS’u kazanmıştım ve eşimin çalıştığı hastaneye çocuk hastalıkları bölümünde çalışmak üzere başlamıştım. Eşim Hasan da çocuk hastalıkları bölümünde çalışıyordu. Doktor Özlem olarak adım yazıldığı için çok mutluydum. Altı senedir evliydik fakat çocuğumuz olmuyordu. Artık çocuk sahibi olamayacağımızı anlamış ve evlatlık almaya karar vermiştik. İşten güçten fırsat olmuyordu ama. Bir gün hastane koridorlarından geçerken odama doğru yanında üç yaşlarında çocuk olan bir kadın gördüm. Odama doğru getirilen sarışın mavi gözlü bir çocuk vardı. O kadar güzel göründü ki gözüme. Bir an bakakaldım. Kadın odaya getirdi Ahmet’i. Ahmet uzun bir muayeneden geçti. Lösemi teşhisi konuldu. Kadının annesi olduğunu düşünmüştüm ama yetimhaneden geldiklerini söyledi. Kısa süre önce Ahmet yetimhaneye gelmişti. Hastalığın başlarında idi, çok iyi bakıma ihtiyacı vardı. İyi bakacak bir aile bulmalarını önerdim. Sıra diğer hastalara geldi ve işten eşimle birlikte çıktık. Birlikte yemeğe gittik.

- Hasan bugün lösemi hastası üç yaşında Ahmet’i tedavi ettim. Yetimhaneden getirildi yanıma. Çok güzel bir çocuk. Bak bizim çocuğumuz olmayacak. Evlatlık almaya ne dersin? İyileşmesi için her şeyi yaparız iyi bir bakıma ihtiyacı var.

- Sen gerçekten istiyorsan olabilir. Senin kararına uyarım.

- Teşekkür ederim Hasan. Beraber iyileştireceğimizi düşünüyorum.

Benim de ısrarımla yemekten sonra yetimhaneye gittik. Kadını buldum. Anlaşma yaptık. Ahmet’i kucağıma aldım ve eve getirdim. Onlar da çok mutlu oldular. Evde çocuk odası hazırıldı. Odaya yerleştirdim. Ben yokken, “baksın” diye dadı tuttum. Çok mutluyduk. Oğlumuz vardı artık evde ve iyileştirmek için her şeyi yapacaktık. Kısa sürede “anne, baba” demeye başladı. Aylar geçti. O kadar çok seviyordum ki onu. Geceleyin masallar okuyordum, her istediğini yapmaya çalışıp işten koşarak eve geliyordum ona kavuşmak için. Lösemi üzerine daha çok kitap okudum ve konu üzerinde özel çalışmalar yaptım. Kurtulmalıydı Ahmet hastalıktan. Öz oğlum gibi olmuştu benim için. Hastalık bana gelene kadar iyi bakılmadığı için biraz zor bir süreçteydi. Ahmet çok iyi bir tedavi sürecinden geçiyordu ve hastalığı ilerlemedi. Bu başarıydı. Günümüzün belli bir bölümünde onunla ilgileniyorduk. Piknik, gezi gibi etkinliklere katılıyorduk. Babası işte kalınca Ahmet ile oyunlar oynar, film izler, eğlenirdik. Altı yaşlarına geldi ve maske takıyordu bazen korunmak için. Bir gün bana sorular sordu.

- Anne ben hasta mıyım? Sen otururken parktaki çocuklar maskele dalga geçtiler. Dokunmayın ona dediler.

Ağlamaya başladı.

- Hayır oğlum. Korunmak için takıyorsun onu. Ufak bir hastalığın var ama bitti sayılır. İyileştin sen.

Elimi tuttu bana sarıldı ve ağladı. Parktan gelirken balon aldım ve eve getirdim onu. Balonu görünce unuttu. Anaokuluna gitmeyecekti. Her gün dua ediyordum kurtulsun diye tamamen hastalıktan. Tedavisi evde devam ediyordu ama yedi yaşına geldi ve hastanede yanımda, belli çocukların eğitim gördüğü bölümde okula başladı. Çok akıllı ve başarılı bir çocuktü. Her gün yanına gidiyor,

onunla yemek yiyor, diğer çocuklarla ve Ahmet'le ilgileniyordum. Hep birlikte eve geçiyorduk.

Bir gün yine hastanedeydim ve koşarak Ahmet'in yanına gittim. Ahmet fenalaşmıştı. Yoğun bakıma aldık. Hem ağlıyor hem kurtarmaya çabalıyordum. Daha fazla dayanamadım eşime bıraktım onu. Birdenbire olmuştu. Tahiller yapıldı. Elimizden gelen her şeyi yaptık yoğun bakımdan çıktı. Özel odaya aldık, belli bir süre hastanede yatması gerekiyordu. Ona çok bağlanmışım ve çok alışmışım. Elimizden gelen her şeyi yaptık. Tam olarak iyileşmiyordu. Hasta yatağında gece anne beni bırakma diye sayıklıyordu. Günlerce yanında yattım fakat taburcu olamıyordu. Bir hafta sonra taburcu oldu. Eşimle Ahmet hakkında konuştuk.

- Sonuçlar hastalığın ilerlediğini gösteriyor. Birdenbire bu duruma geldik. Nasıl oldu anlamıyorum. Kontrollü gidiyorduk hâlbuki.

- Ahmet'i ben de çok seviyorum, oğlumuz çok alıştı ama bazen tıp hastalıkların düzelmesi için yeterli olamayabiliyor. Biz her şeye hazır olalım. Bilerek aldık biliyorsun.

- Ben iyileştirecektim onu.

Ağlamaya başladım oğlumun ölme ihtimaline alışmak bana zor gelmişti.

- İyileşti şimdilik. Bence üç beş gün ona vakit ayırıp, izin alıp istediklerini yapalım sadece.

Eşim kabul etti. Bir gün lunaparkta, bir gün hayvanat bahçesinde, bir gün sinemada, bir gün tiyatrodada; dört gün boyunca Ahmet'in istediği farklı aktiviteleri yaparak akşam geç saatlere kadar hep birlikte eğlendik. Hep birlikte mutlu günler geçirdik.

Ahmet çok mutlu oldu. İkimizi de çok sevdiğini söyleyip sürekli sarılıyordu. Gece geç vakitte eve geçtik. Benimle yatmak istedi o gün. Kırmadım onu birlikte uyuduk. Evde tedavisine devam ediyorduk. Daha iyi gibi görünüyordu. Bir akşam yemekten sonra rahatsızlandı yine ve koşarak hastaneye yetiştik. Komaya girdi. Bu defa çıkacak gibi görünmüyordu Ahmet. Eşimle tüm gece ilgilendik. Ben sürekli ağlıyordum. Oğlum ölüyordu. Bir daha “Anne” demeyecekti. Bir daha göremeyecektim onu. Yoğun bakımda eşim ilgileniyordu. Son kez yanına gittim bir öpücük konurdum ve çıktım. Çıkamayacaktı odadan. Anlamıştık. O gece bir trafik kazası vakası geldi. Genel cerrah arkadaşla birlikte ilgilenmek zorunda kaldım. Genç bir kadındı. Durumu ağırdı. Ahmet’in yanındaki odada, komadaydı. Ben onu kurtarmaya çalıştım. Eşim Ahmet’i. Bütün gece çabaladık. Sabaha karşı kadın hayata veda etti kurtaramadım. Hemen ardından Ahmet vefat etti. Gözyaşlarına boğuldum. “Annen seni kurtaramadı Ahmet.” deyip cesedine son kez sarıldım. Aklıma, “Anne beni bırakma!” deyişi geldi.

Kurtaramadığım genç kadının bilgilerine bakınca şüphelendim. Araştırma yaptım. Düşündüğüm doğru çıktı. Ahmet’in öz annesiydi o. Sabah cenazeye gittik. Kadının kimsesi yoktu. Cenazeye sahip çıktım. Ahmet’le yan yana gömüldüler. Bir yanımda hiç tanımadığım annesi, bir yanımda dokuz yaşında vefat eden oğlum Ahmet vardı.

Eşimle eve döndük. Belli bir süre sonra toparladım kendimi. Bir yaşında bir kız çocuğu evlatlık aldık. Ahmet’i hiçbir zaman unutmuyacaktım. Bazen gider mezarlarına çiçek bırakırdım. Hayat, kızım ve eşimle devam ediyordu. Ahmet’in yokluğu ise içimde bir acı olarak kalmıştı. O günden sonra lösemi üzerine birçok çalışmalar yaptım. Hastalara çare bulmaya çalıştım. Birçok kan

kanseri hastayı tedavi edip hayata bağlamayı başardım ve bu konuda başarılar elde ettim. Ahmet'in odasını fakir birine tamamen verip kızım Zeynep için hazır hâle getirmiştım. Eşim kızım ve ben birlikte mutlu bir aile olduk.

Hayatın insana neler sunacağı belli olmuyordu. Annelik duygusunu iki çocuğumla doyasıya yaşadım. Bir annenin neler hissedebileceğini çok iyi anlamıştım. Eşim de “Baba olmak ne demekti?” çok iyi anlamıştı. Gerçek çocuklarım kadar sevip baktığım bir kız, bir oğlum olmuştu. Ahmet'i ise o gün annesine emanet etmenin huzuru doğmuştu içime. Bir gecede gerçek annesiyle kavuştular. Onlar adına mutluydum. Her ne kadar geride gözü yaşlı ben olsam da. Kızım Zeynep'e sıkıca sarılmıştım ve onu büyütüyordum. Bir yandan da lösemi hastalarına çare olmaya çalışırken hayatımız devam ediyordu.

HAYATA DOKUNDUM

Saliha Gönülgül

Yıllar önce biri bana, “Evleneceksin ve altı çocuğun olacak.” deseydi güler geçerdim. Çocuk doğurmak şöyle dursun evlilik aklımın ucundan bile geçmezdi. O dönemde kendi hayatımı düşünemeyecek kadar ağır sorumluluklarım vardı. Akciğer kanserine yakalanan annemin tek desteği bendim. Bu durumda bir kardeşim olmasını çok isterdim. Çünkü, içinde iki tane hasta olan koca evin sorumluluğunu tek başıma taşımak oldukça yorucuydu.

Babamın okuryazarlığı olmadığı için annemin tüm hastane işlerine ben bakıyordum. Babam çarşı pazar dolaşıp market alışverişini yapacak kadar sağlıklı değildi. KOAH hastalığı bazen hareket etmesini bile güçleştiriyordu.

Hafta da iki gün pazar alışverişine gider köylü kadınlardan annemin hastalığına iyi gelecek ürünler alırdım. Market alışverişlerini de yapar, evin temizliğini hafta sonuna bırakırdım. Cumartesi günleri benim temizlik günümdü. Gün içinde evi temizler akşam annemin banyosu ile ilgilenirdim.

Tıp fakültesinde okuyan biri için oldukça koşuşturmalı bir hayatın içindeydim. Bu koşuşturmalar arasında annemi sigaradan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Sigarayı bırakmazsa öleceğini söyleyen doktordan nefret ediyordu. Sadece doktordan değil, benden ve babamdan da nefret ediyordu. İlaçlarını almıyor doktor randevularına gitmiyordu. Onu yüreklendirmeye çalışıyor, motivasyonunu artırmak için büyük çabalar gösteriyordum.

Yaşadığım bu savaş arasında tek bir güce ihtiyacım vardı o da umut! Annemin ölmesini istemiyordum. Onun yokluğuna dayanamazdım. Onu yaşatabilmek için kendi hayatımdan vazgeçmiştim. Tek umudum annemin iyileşmesiydi. Ama başaramadım annemi kaybettim. Çok geçmedi babamı da toprağa verdim. Ben onları toprağa verirken pek çok parça mı da onlarla birlikte gömdüm. Büyük evin küçük prensesiydim. Anne ve babamın ölümüyle tek kollu, tek bacaklı, tek gözlü yarım bir insana dönüşmüştüm. Konuşulanları duymayan boş kafayla dolaşan, sadece yüreği ile düşünen biri hâline gelmiştim. Sabahları bana ait olmayan yabancı bir evin kapısından çıkar gibi dışarı atıyordum kendimi. Hayatın dışında yaşamaya başlamıştım. Tutunacak bir tek dalım yoktu. Ne bir ailem, ne arkadaşım ne de bir sevgilim... Tıp fakültesini de gözden çıkartmıştım. Derslere girmiyor, arkadaşlarla görüşmüyordum. Tek dostum annemden hatıra kalan sigaraydı. Birini söndürüyor, diğerini yakıyordum.

Engin ile bu sancılı dönemde tanıştım. Önce çok iyi bir arkadaş, sonra sıkı dostluk başladı aramızda. Zaman zaman onsuз hayatın olamayacağını düşünüyordum. O da aynı düşünüyordu ki evlenme teklifi etti. Aramızdaki arkadaşlık ve sevgi aşka dönüşmeden evlendik.

Ailemi kaybettikten sonra eksilen yanımı Engin tamamladı. Benim diğer yarım oldu. Her bir günü parmakla gösterilecek kadar mutlu geçen koca bir yıl geçirdik. Esra adında bir kızımız oldu. Esra'nın benim gibi yalnız kalmasını istemiyordum. Erkek olur umudu ile şansımızı bir kez daha denedik. Hamileliğimin üçüncü ayında beşizlere hamile olduğumu öğrenince şaşkına döndük. Bir çocuk isterken Allah bize tam beş tane çocuk vermişti.

Biz artık sekiz kişilik dev gibi bir aile olmuştuk. Altı kızımız

vardı ve onlarla nasıl başa çıkacağımızı düşünemiyorduk bile. Hepsi yaş olarak birbirinden farklı altı çocuğu olan ailelerden daha farklı bir hayatımız vardı. Onlar farklı zamanlarda bir bebeğin altını değiştirip yemeğini yediyorsa biz aynı anda beş bebeğin yemeğini yedirip altını değiştirmek zorunda kalıyorduk. Oldukça sıkıntılı ve yorucu döneme girmiştik ve bu benim sinirlerimi yıpratmaya başlamıştı. Bütün günümü onları emzirmekle, gazını çıkartmakla ve kakalarını temizlemekle geçiriyordum. Engin, maddi durumumuzu biraz daha rahatlatmak adına sürekli mesai yapıyordu. İşten geriye kalan zamanını ise alışverişte ve evin temizliğinde harcıyordu. Kızların banyo ve doktor günlerinde Engin'in üç kız kardeşi ve annesi yardıma gelmese ne yapardık acaba bunu hiç aklıma getirmiyorum bile.

Önceden bir oda dolusu oyuncağım vardı, şimdi ise bir oda dolusu bebeğim var ve gün geçtikçe büyüyorlardı. Zaman içinde büyük değişiklik göstermeye başladılar. Her birinin farklı kişiliği vardı. Emel herkese yaklaşmayan sadece babası ile vakit geçirmek isteyen çekingen bir yapıya sahipti. Deniz, kendini dünyanın merkezinde sanıyor her şeye sahip olmaya çalışıyordu. İstedliğini elde edemeyince oldukça sinirli bir hâle bürünüyordu. Derya'nın hiçbir şey umurunda olmazdı, kendine ait dünyasında sadece şirinlik yaparak bizi eğlendiriyordu. Büşra ise kıskançlığı ile ünlüydü. Kardeşlerini kıskanıyor sadece onunla vakit geçirmemizi istiyordu. Bir de Berna'mız vardı evin en neşeli komik ve sürekli kıkırdayan üyesiydi. Yaptığı yaramazlıkları affetmemek mümkün değildi. Tabii ki bir de Esra'mız o hepsinden de farklıydı. Kardeşlerini çok seviyormuş gibi görünen ama onlardan intikam almak için fırsat kollayan bir kişilik sahibiydi. Kardeşlerini, "cadı geliyor!" diye korkutuyor, kardeşlerinin korkup ağladığını görmekten

zevk alıyordu.

Beşizler her geçen gün daha hareketli daha zeki olmaya başlamışlardı. Ev bizim kontrolümüzden çıkmıştı artık. Evin her köşesini ele geçirmişlerdi. Dolapların düzeni onların hâkimiyeti altındaydı. Koltuk örtüleri ve sehpanın üzerindeki dantel örtüler onların istediği yerde duruyordu.

Birbirlerinin saçmalıklarına dayanamayan ve sürekli kavga eden altı çocukla mücadele etmek beni oldukça yoruyordu. Kendime ayıracak zamanım yoktu. Bazen ara vermek, kendimi mutlu edebilecek bir şey yapmak istiyordum. Bu sıkıcı günlerde beni mutlu eden tek şey sigaraydı. Kızlardan fırsat buldukça annemden hatıra kalan sigara ile mutlu olmaya çalışıyordum. Ben sigara ile avunurken aklıma bir atasözü geldi. “Kızın kaderi annesinin kaderine benzermiş.” Ben bu olguyu değiştirip sigaradan kurtulmayı denedim. Sonuç beklediğim gibi olmadı. Yıllar geçmişti kızlar büyümüş, okula başlamıştı ve ben yine aynı yerde ve daha yıpranmış bir şekilde sigaraya devam ediyordum.

Bir gün banyo sonrası kendime meme muayenesi yaparken meme başının biraz yukarısında kola yakın bölgede bir şişlik fark ettim. Önce bir beze olabileceğini düşündüm. Fakat günümüzde oldukça sık rastlanan meme kanseri aklıma gelince soluğu hastanede aldım.

Doktorun ilk cümlesi, “Ailede kanser var mı?” sorusu oldu.

Büyük bir üzüntü içinde ve annemin çektiği acıları hatırlayarak “Evet” dedim.

“Ne zaman fark ettiniz?” diye sorduğunda, geç kalınmış ihtimalinin verdiği panik ile yeni fark ettiğimi söyledim.

Muayene sonrası hastalığının yeni olmadığını duyunca tüm hücrelerimin uyuştüğunu hissettim.

“Ama çok geç değil, tedavi yöntemleri artık eskisi gibi yavaş ilerlemiyor. Tabii ki bu, önce size bağlı.” dedi doktor.

Öncelikle hayatı ve kendimi sevip sevmediğimi sordu. Bir an şaşırđım, bunun hastalığımla ne ilgisi var diye düşündüm. Uzun uzun sohbetin ardından altı evladımın olduğunu öğrenince bir an durakladı.

“Bakın Sevda Hanım, yaşamak ve özellikle çocuklarınızı yaşatmak için öncelikle kendinizi sevmeli ve onlarla hayatı beraber yaşamalısınız. Tedaviye başlamadan önce bir karar vermelisiniz. Çocuklarınızla beraber yaşamak istiyor musunuz; yoksa bu hayattan göçüp gitmek, o masum yavrucukları annesiz mi bırakmak istiyorsunuz.”

Bir anda gözyaşlarımı tutamayarak “hayır tabii ki” diye bağırdım.

Benim yaşamam lazım, kızlarımın bana ihtiyacı var. Onlar daha küçük; bunun lisesi var, üniversitesi var. “Genç kız olduklarında karşılırlarına çıkan erkeğın doğru insan olup olmadığını bilmem lazım.” diye düşünürken aklıma annem geldi.

Ben annemin yaptığını yapmayacaktım. Çocuklarımı asla terk etmeyecektim. “Ne yapmam gerekiyorsa ve ne yapılması gerekiyorsa hemen başlayalım.” dedim.

Kendimi, mamografi ve ultrasonografi sonucunda biyopsiye karar veren doktorumun eline bıraktım. Ertesi gün büyük bir korku ve aynı zamanda beni yüreklendiren doktorumun verdiği cesaretle hastaneye gittim. Doktorum, biyopsi sırasında neler olacağını,

canımın ne kadar yanacağını anlattı. Meme ucundan iğneyle girdiklerinde çektiğim acı ile birlikte gözyaşlarımı tutamadım. Biyopsi boyunca beni yalnız bırakmayan doktorum, kızlarımla geçireceğim günleri hatırlattı. Kızlarımın düğün telaşlarından, sahip olacakları ve benim de çok seveceğim torunlarımdan bahsetti. Doktorumu seviyordum. Hastasını yüreklendiren, iyi motive eden hastalığı konusunda, biraz acıtıcı olsa da, açık ve net bilgiler veren, aynı zamanda insan hayatının ne kadar değerli olduğunu hatırlatan bir doktordu. Önce motive ediyor sonra acı gerçeklere dönüyordu. Biyopsi sonuçlarını almaya gittiğimde de öyle yaptı. Ben patoloji sonuçlarını beklerken o kızlarımı soruyordu. Hangisi hangi mesleği istiyor, kursa gidiyorlar mı, hangisi daha başarılı, hangisi daha çok kitap okuyor gibi sorularla beni motive etmeye çalışıyordu. “Bu doktor insan zaafalarını kullanmayı iyi beceriyor.” dedim içimden. Bir süre sohbete ara verdikten sonra acı ama gerçekleri açıkladı.

Her ne kadar kabul etmekte zorlansam da meme kanserine yakalanmıştım ve koşarak lenf bezlerine doğru ilerleyen kanser hücrelerinin başka organlara sıçramadan ameliyat olmam gerektiğini öğrendim. Korkmadım, panik yapmadım çünkü biliyordum ki bunlar geçecek ve ben bu illet hastalıktan kurtulacaktım. Ameliyat sırasında tüm kanserli tümörler alınmış kanserli bölge iyice temizlenmişti. Bundan sonrası bana kalıyordu. İyi beslenecek, spor yapacak hayata pembe gözlüklerle bakacaktım. Hastalığımın tekrarlamaması için bilinmeyen kanser tümörlerine karşı önlem almak için birkaç aşamadan daha geçtim. Önce kemoterapi, ardından radyoterapi ve en son hormonoterapi uygulamalarından geçtim. İçlerinde beni en çok yıpratana şey kemoterapi oldu. Kemoterapi sonrasında mide bulantıları ve kusmalarım beni oldukça hâlsiz ve

güçsüz bırakıyordu fakat Engin ve ailesi sayesinde gücümü yeniden toparlıyor, sosyal hayatıma devam ediyordum. Benim için mücadele eden, benimle ağlayıp benimle gülen, benim iyi olmam için mücadele eden o kadar çok insan vardı ki insanlara haksızlık edemezdim. Önce kendim için sonra kızlarım ve Engin için, çevremdeki tüm sevenlerim için hayata bir kez daha dokundum.

BAHARLAR BEKLER BİZİ

Mehmet Emin Hangün

Elif, camdan hastane bahçesindeki ağaçları seyrediyordu. Yapraklar, güneşli bir sonbahar ekiminde hafifçe yere düşmekteydi. “Sonbahar mevsim değil, sanat olmalı.” derdi Elif. Sonbaharı çok severdi. Ancak şimdiki hâli çok farklıydı. İkizlerden biri, sonbahara yakalanmış bir yaprak gibi sararıp solmaktaydı. Ümit’in solup düşeceğini düşündükçe ürperiyordu. Hazan, sıkıntılı geçmekteydi.

Oğlu Ümit kemoterapideyken düşüncelere daldı. Öyle bir dalış ki... Zaman sanki duruyor ve yaşadıkları film şeridi gibi gözünün önüne geliyordu. Öyle ki çalan cep telefonunu bile duymamıştı.

Yine yıllar öncesine gitti. Doktorundan aldığı mutlu haberi gözünün önüne getirdi:

“Tebrikler Elif Hanım, iki aylık hamilesiniz. Hem de ikiz. Ali Bey, artık Elif Hanım’a daha fazla yardımcı olacaksınız, mutfağa daha fazla girmeniz gerekecek.”

Evliliklerinin ilk üç yılı çocukları olmamıştı. İkiz bebek haberiyle havalara uçmuştu ikisi de. Sadece Elif ve Ali değil aileler, akrabalar, komşular da onlar kadar sevinmişti. Ancak lösemi, Umut ve Ümit kardeşleri birbirinden ayırmıştı. Sadece ikiz kardeşleri değil Elif ve Ali çiftini de ayırmıştı amansız hastalık. Elif, lösemi tedavisi için Ümit’le Ankara’da, Ali ise ortaokula başlayan Umut ile Elâzığ’daydı.

Lösemi, ikizlerin beşinci sınıfa geçtikleri 2016 yılının ağustos

sonlarında kendini gösterdi. Ortaokula yeni kayıt olmuşlardı Umut ve Ümit. İlkokuldaki gibi aynı sınıfta okumak için çok dil döktüler. Okul idaresi de bu tatlı ısrarları kıramayıp ikizleri aynı sınıfa kaydetti. Okulların açılmasına üç hafta kala Ümit'in rahatsızlıkları başladı. İştahsızlık, geçmeyen diz ağrıları ve cilt altındaki kanamaları nedeniyle en son üniversite hastanesine götürüldü. Burada yapılan tetkikler ve tahliller sonucu gösteriyordu ki doktorun söyleyeceği sözler pek iç açıcı değildi:

“Elif Hanım, yarın eşiniz de gelsin mutlaka. Kan değerleri istediğimiz seviyede değil. Ciddiye almakta fayda var. Kalan sonuçlar yarın çıkacak. Ama dediğim gibi ciddiye almamız lazım. Yarın eşinizle birlikte gelin lütfen olur mu?”

Elif, doktorun söylediklerinden sonra gözyaşlarını tutamadı. Kötü bir şeyler olduğunu hissetmişti. Ertesi gün Elif ve Ali doktorun söyleyeceği şeyler için erkenden hastaneye gitti.

“Bakin, öncelikle sakin olmanızı ve kendinizi bırakmamanızı rica ediyorum. Oğlunuzda akut lösemi var. Sonuçlar bunu doğruluyor. Tedaviye burada başlayabiliriz hemen. İsterseniz Ankara'da da çok iyi tedavi merkezleri var. Bu yaşlarda tedaviye cevap verme oranı oldukça yüksek. Moral ve mutluluk çok önemli tabii. Oğlunuza en büyük desteği sizler vereceksiniz. Üzülmemesi, ümitsizliğe düşmemesi, adı gibi ‘Ümitli’ olması gerekiyor. En kısa zamanda tedaviye başlamamız gerekiyor. Bundan sonraki süreç çok önemli.”

Elif ve Ali, akrabalarının da olması nedeniyle Ankara'da karar kıldılar. Ümit'in tedavi göreceği hastaneye yatış işlemleri yapıldı. Hemen kemoterapiye başlandı. Ali, yıllık izni bitince mecburen Elâzığ'a dönmek zorunda kalmıştı. Hafta sonları gitse de fazla kalamadan geri dönüyordu. Umut ise hem kardeşinin hastalığı hem

de annesinden uzak kalmanın zorluğu içinde okula devam etmeye çalışıyordu. İkiz kardeşinden, aynı sınıfı, aynı sırayı paylaşacağı canciğer Ümit'inden ayrılmıştı. Bu süreç Umut için de çok zor geçiyordu.

“Elif Hanım telefonunuz çalıyor.”

Hemşirenin uyarısıyla daldığı düşüncelerden kendine geldi. Rehberde olmayan bir numaraydı. Kayıtlı olmayan telefonları çoğunlukla açmazdı. Hemşirenin uyarı tonunu düşününce önemli olabileceğini hissetti.

“Efendim?”

“Merhaba, Elif Hanım ile mi görüşüyorum?”

“Evet benim, siz kimsiniz?”

“Ben Ümit'in yeni sınıf rehber öğretmeni Rıdvan Hoca. Devamsızlıkla ilgili aradım sizi. Umut'a sordum, 'hasta' dedi. Ama gözleri doldu, ağlayacaktı. Hastalığı ne acaba? Ciddi bir sorun mu?”

Ne diyeceğini bilemedi. Sözleri boğazında düğümlendi. Eşi Ali, okul idaresine daha önce rapor vermişti. Gözyaşları ses tonunu da değiştirmişti:

“Hocam oğlum lösemi. Bir aydır Ankara'dayız. Tedavi görüyor. Haberiniz yok mu? Ben Ümit'e okulla ilgili hiçbir şey yansıtmamaya çalışıyorum. Okula gidemediği için zaten üzülüyor. Okul bilgilendirme mesajlarını bile iptal ettim.”

“Çok özür dilerim. Bilmiyordum. Ben yeni geldim okula. Devamsızlığımı önce velisiyle görüşmek istemiştim. Kötü bir niyetim yoktu, inanın. Umut da öyle konuşunca problem olduğunu düşündüm. Bilseydim aramazdım. Hakkınızı helal edin. Çok özür

dilerim gerçekten.”

“Helal olsun da. Keşke önceden sorsaydınız. Ümit’e okulu yansıtabilecek bir kelime bile kullanmıyorum. Daha dün okula ne zaman başlayacağını sordu doktorlara.”

“Ne deseniz haklısınız. Çok özür dilerim. Allah hayırlı şifalar versin. Kusura bakmayın. Büyük hata ettim sizi üzmeyle. Şu an sağlığı nasıl? Tedavisi ne kadar sürecek?”

“Estağfurullah hocam. Ancak yorulduk bu süreçte. Çok yorulduk. Bu yıl okula gelmesi mümkün değil. ‘Tedavisi bir yıla yakın sürecek.’ diyorlar. Ancak tedavi iyi gidiyor çok şükür.”

“Sağlığı daha önemli ve öncelikli. Acil şifalar dilerim. Kusura bakmayın. Sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim. Hayırlı günler.”

“Sağ olun hocam, iyi günler.”

Rıdvan öğretmen mahcup, Elif ise gözü yaşlı bir şekilde telefonu kapattı. Elif, hiç beklemediği bir telefonla okulu ve diğer oğlu Umut’u düşündü.

Ümit’in tedavisi 2017 yılının eylül sonuna kadar sürdü. Lösemi atlatılmıştı çok şükür. Artık eve dönüş ve okula tekrar başlama vakti gelmişti. Gerekli evrakları hazırlayıp tüm doktorlara teşekkür ederek hastaneden ayrıldılar. Elâzığ’a döndüklerinde Umut altıncı sınıfa, Ümit ise beşinci sınıfa gidiyordu.

Ümit, pencereden dışarıyı seyre dalmıştı. Yine bir sonbahar, yine düşen yapraklar...

“Anne, niye ben altıya gidemedim. Ne olurdu sınav yapsalardı altıya geçseydim?”

“Ama o zaman öğrenemediğin derslerde çok zorluk çekerdin

oğlum.”

“Olsun çok çalışır düzeltirdim ki.”

“Önemli olan senin sağlığın kuzum. Sen iyileştin ya. Bir yıldan bişeycik olmaz. Hem sen doktor olacağım demiyor musun? Onun için derslerini çok iyi öğrenmen gerek.”

“Öyle olsun. Bak! Yine yapraklar düşüyor anne. Gel bak! Çok güzel renkleri. Ne güzel düşüyorlar yere.”

Elif, Ümit’in çağırmasıyla pencereye gitti. Bahçedeki ağaçların sonbahara teslim oluşunu seyretti oğluyla. Bir yıl öncesine gitti akli. Şükretti içinden defalarca. Ümit’in yaprak gibi yere düşeceğini düşünmüştü geçen sene. Zaman her şeyin ilacı sözünü içinden söyledi. Zaman, gerçekten de sabırla ilaç oluyordu çoğu zaman. Ümit, annesinin tebessümüne hayran kaldı:

“Ne güzel gülüyorsun anacığım. Yine gamzen çıktı.”

“Senin gözlerin güzel kuzum. Ondan öyle görüyorsun.”

“Anne, sonbahar güzel gerçekten. Senin mevsimin, dediğin gibi sanat. Biraz da benim olsun mu?”

Elif artık, sonbaharın insanı değildi. Sonbahar da Elif’in değildi artık.

“Benim mevsimim artık bahar oğlum. İlkbahar... İstersen yeni mevsimimiz olsun ikimizin.”

“Anlaştık o zaman. Yeni mevsimimiz ilkbahar.”

Elif, “Yeni baharlarımız olsun kuzucuğum, nice güzel yeşil baharlarımız. Yeşeren ağaçlar, yeşil yapraklar gibi yeşeren ümitlerimiz olsun. Senin gibi ümitlerimiz hep var olsun.” dedi içinden.

HASTALIK HİKÂYE KİTAPLARI

1. Her Hastalık Bir Hikâyedir. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. Logos Yayıncılık, 2012 İstanbul.
2. Her Hastalık Bir Hikâyedir-II. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. İnönü Üniversitesi Yayınları, 2012 Malatya.
3. Her Hastalık Bir Hikâyedir-Anılar. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. İnönü Üniversitesi Yayınları, 2012 Malatya.
4. Psikiyatrist Yorumuyla Can Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Cumhurcu BE. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2013 Ankara.
5. Hastalık Hikâyem-I. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Bezmiâlem Üniversitesi Yayınları, Irmak Ofset, 2013 İstanbul.
6. Hastalık Hikâyem-II. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Bezmiâlem Üniversitesi Yayınları, Irmak Ofset, 2013 İstanbul.
7. Hastalık Hikâyem-2014. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Bezmiâlem Üniversitesi Yayınları, Mega Basım Yayın, 2014 İstanbul.
8. Küçük Doğdum ama Hikâyem Büyük. Ed. Okumuş N, Yakıncı C. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2014 Ankara.
9. Sindirim Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Selimoğlu A, Kavruk H. Türk Çocuk Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Derneği Yayını, Yılmaz Matbaacılık, 2014 Malatya.
10. Türkiye Beyin Yılı Nöroloji Öyküleri. Ed. Koç F, Yakıncı C. Türk Nöroloji Derneği Yayınları, Matus Basımevi, 2014 Ankara.
11. Uzman Yorumuyla Hastalık Hikâyem-Geçmiş Olsun. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Belce A. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
12. Uzman Yorumuyla Hastalık Hikâyem-Şifa Olsun. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Belce A. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
13. Lokman Hekim Öyküler-Seyhan. Ed. Yakıncı C, Özcengiz D, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
14. Lokman Hekim Öyküler-Misis. Ed. Yakıncı C, Özcengiz D, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
15. Acilin Öyküsü. Ed. Yakıncı C, Cander B, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
16. Şiddete Beyaz İsyân. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Kızılay A. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
17. Çocuk Hekimi Gözüyle Hastalık Hikâyeleri. Ed. Yakıncı C, Hasanoğlu E. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
18. Acilin Öyküsü-2015. Ed. Yakıncı C, Cander B, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.

19. Lives Changed from Stem to Stern. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Çağırğan S. Çev. Pervan Ö. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
20. Acilin Öyküsü-2016. Ed. Yakıncı C, Cander B, Gül M. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
21. İbni Sina Öyküleri-Yüksek İhtisas. Ed. Yakıncı C, Paç M, Paç A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
22. İbni Sina Öyküleri-2016. Ed. Yakıncı C, Paç M, Paç A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
23. Hayata Tutunma Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Sarı Hİ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
24. Hayata Tutunma Öyküleri 2016. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Çağırğan S. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
25. Sağlık ve İletişim Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
26. Sahibinden Diyabet Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Şahin İ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
27. Öykülerle Kök'ten Değişen Hayatlar. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Sarı Hİ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
28. Kulaktan Kulağa Dilden Dile Öyküler. Ed. Yakıncı C, Selimoğlu E, Önerci M, Kavruk H. Türk Kulak, Burun, Boğaz ve Baş Boyun Cerrahisi Derneği Yayınları, Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
29. Acilin Öyküsü-2017. Ed. Yakıncı C, Cander B, Oğuztürk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2017 Ankara.
30. Her Hastalık Bir Hikâyedir-2017. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Durmuş M. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2017 Ankara.
31. Her Hastalık Bir Hikâyedir-Altın Kayısı. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Durmuş M. İnönü Üniversitesi Yayınları: 8, İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2017 Malatya.
32. Her Hastalık Bir Hikâyedir 2018. Ed. Yakıncı C, Kızılay A. İnönü Üniversitesi Yayınları: 19, İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2018 Malatya.
33. Hayata Tutunma Öyküleri 2019. Ed. Yakıncı C, Erkurt MA, Altuntaş F, Dal MS. İnönü Üniversitesi Yayınları: 46, İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2019 Malatya.
34. Acilin Öyküsü 2019. Ed. Cander B, Yakıncı C. İnönü Üniversitesi Yayınları: 52, İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2019 Malatya.
35. Hayata Tutunma Öyküleri Hayatın Demi. Ed. Yakıncı C, Erkurt MA, Altuntaş F, Dal MS. İnönü Üniversitesi Yayınları: 57, İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2019 Malatya.

